

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVİRİMCİ SOL

TEMMUZ 1999 SAYI:14

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

EMPERYALİSTLER

TEKELLER

TOPRAK AĞALARI

TEFECİLER

İŞBİRLİKÇİLER

**BÜTÜN FAŞİST
YÖNETİCİLER**

AJANLAR

MUHBİRLER

İŞKENCECİLER

KONTRALAR

DÜŞMANIMIZDIR

**TÜM HALK
DÜŞMANLARINDAN
HESAP SORACAĞIZ
ŞİMDİ YA DA
HALKIN
İKTİDARINDA
KESİN OLAN
ŞUDUR Kİ; ASLA
UNUTMAYACAK
AFFETMEYECEĞİZ**

İÇİNDEKİLER

Cephe Açıklaması: Turan Ünal'ı Cezalandırdık	Sayfa 3
Hiçbir Halk Düşmanı Halkın Adaletinden Kurtulamayacak	Sayfa 9
12 Temmuz Direniş, Savaş ve Zafer Kararlılığımızdır	Sayfa 12
Namlularımız Hep Emperyalizme Dönük Olacak	Sayfa 21
Tüm Dünya Halkları Emperyalizme Karşı Birleşmelidir	Sayfa 26
Meşruluğu ve Devrimci Kimliği Kitleler Nezinde Yeniden Kazanmalıyız	Sayfa 33
Dünyanın En Güzel, En Onurlu İşi: Devrimcilik	Sayfa 45
Dostluk ve Eleştiri	Sayfa 52
Türkiye Devriminin Stratejisi ve Kürt Milliyetçiliğinin Stratejisizliği	Sayfa 56
Cephe'den	Sayfa 64
Disiplinimiz, Kollektivizmimiz, Adaletimiz Her Türü Ajan Faaliyetinin Panzehiridir	Sayfa 71
İmralı'da Konulan Son Nokta	Sayfa 77

Enternasyonalizm ezilen halklar için ölebilmektir

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 08 Temmuz 1999

Açıklama: 90

KAYIPLAR, İNFAZLAR, İŞKENCE VE UYUŞTURUCU SUÇLARINI İŞLEYEN KONTRGERİLLACI TURAN ÜNAL'I CEZALANDIRDIK

Turan ÜNAL Çankırı hapishanesinde gasp nedeniyle hükümlüdür. Gaspı kontra üyesi suç ortaklarıyla yapmış ama kendisi yakalandığında sahip çıkmamışlardır. **Turan ÜNAL** suç ortaklarıyla arasındaki anlaşmazlık nedeniyle, bizimle ilişki geliştirebileceği görüntüsü vererek suç ortaklarına şantaj yapmak istemiştir. Ama bize de kendini fazla riske sokmadan sınırlı bilgiler vererek, suç ortaklarının olası bir susturma girişimine karşı güvenceli bir yer edinmek istemiştir.

Turan ÜNAL'ın bu hesapları bilinerek gözaltına alındı ve sorgulandı. **Turan ÜNAL** bütün suçlarını itiraf ederek kontra örgütlenmesini, bu örgütlenmede yer alan bazı kişileri, kaybettikleri insanları, infazları, işkenceleri, uyuşturucu kaçakçılığı gibi birçok suçunu itiraf etti.

1995 Martında Polis Akademisi sınavlarını kazanması ve Amasya Emniyet Müdürü **Mümtaz KARADUMAN**'la tanışmasıyla konuyla ilk ilişkilerini kuruyor. **Mümtaz**

KARADUMAN Ankara Emniyet Müdürlüğünde personel şube müdürü olarak çalışan **Burhan TANSU** ile tanıştıyor. **Burhan TANSU** ise işadamı görünümündeki **Tarık ATEŞ** ve ortağı **Turan** ile tanıştıyor. Bu şahıslar ithalat-ihracat ve gümrükleme işleri yapıyor görünümünde her türlü kontra faaliyeti ile birlikte uyuşturucu kaçakçılığı da yapmaktadırlar.

Turan ÜNAL Polis Akademisi sınavlarını kazanmasına rağmen ailevi bir takım sorunları nedeniyle askere gider. Bu isteğini de yine Amasya Emniyet Müdürüne iletir. Amasya Emniyet Müdürü askere gitmesi için gerekli işlemlerin yapılması talimatını bizzat verir.

21 Kasım 1995'te Sivas 1. Av Eğitim Temeltepe'de askerliğe başlar. Bölük komutanı yüzbaşı **Salih DOĞAN Turan ÜNAL**'la birlikte 29 kişiyi ayrı bir yerde toplayarak kendilerine özel bir eğitim verileceğini belirtir. Diğer askerlerden yalıtılırlar. Burada çeşitli silahlar, atış, silah bakımı, silahlı ve silahsız savunma, dövüş teknikleri, tim çalışmaları, çeşitli teknik cihazların

kullanılması, terörle mücadele stratejisi ve psikolojisi, toplum, insan ve suçlu psikolojisi gibi birçok konuda eğitilirler. **Turan ÜNAL** artık bir JİTEM üyesidir. Birçok katliam, işkence faaliyetlerine katılır. Askerlik sonrası kontra faaliyetlerine devam eder.

KONTRANIN 03 TİMLERİ:

Kayıp ve infazları gerçekleştirirler.

“Merkezi Ankara Yenimahalle İl Jandarma Komutanlığı Emniyet Hizmet Birimi Amiri Albay **Erol BULUN**,

Arşiv Bilgileri Amiri Albay **İBRAHİM**’dir.

İstihbarat ve Fizibilite Amiri Albay **SONER**...”

“Timlerin resmi bir konumu ve rütbesi veya statüsü bulunmuyor. Herkes sanki normal er, onbaşı, çavuş gibi resmi kayıtları bulunuyor.

Görev askerlikle başlıyor, eğitim veriliyor. Normal askerlik süresi bitiminde aktif olarak enaz üç yıl devam ediyor. İsteyen sınavla MİT, Özel Harekat ve askeri bir konumda kalabilir. Veya sivilde normal şartlar veya işler dahilinde ve denetim altında bulunuyor.

Timler genelde üçer kişi oluyor. Test ve kişisel bilgiler dahil olmak üzere yakın konumda ve anlaşabileceklerinden emin olunan kişiler ortalama üçer kişilik gruplaştırılıyor.

Çalışmalardaki tutum ve davranışları ve tespitlere göre tim şefliği veriliyor. Ve timleri hücreleştirmeye özel önem gösteriliyor. Hareket alanının genişlemesi, birbirinden bağımsız çalışması, özellikle bilgi, sızma konusunda titizlikle duruyor.

03 Grubu joker konumunda bulunduğu için ani görevler ve son dakika görevler çıkıyor. Emniyet, MİT ve diğer askeri kuruluşlar bilgi, malzeme ve personel alanında kullanılıyor. Tim’e emirler üst düzey emniyet hizmet ve daire başkanlığından geliyor. Kolluk kuvvetlerinin -emniyet, MİT, askeri komutanlıklar- sahip olduğu bütün yetkiler, kimlikler kullanılıyor. Çözümlemenin gerekli olduğu kilit noktalarda kullanılıyor...”

“ANKARA’DA KULLANILAN YÖNTEMLER

Timdeki personel genelde **Jandarma İl Komutanlığı**’nda ikamet eder. Eğer durum gerektiriyor ise Ankara içerisinde konunun durumuna göre, örneğin yakın takip edilecek, dinlenecek ve devamlı gözetim altında tutulacak bir gelişme söz konusu ise, yakın bir eve, daireye veya bir meskene konumlanabilir. Genel olarak sahte isim ve kimliklerle oteller de kullanılır.

Tunalı’da Bülten Sokak’ta **Aldina**, diğer büyük oteller, **Hilton, Sheraton, Büyük Ankara Oteli, Dedeman** gibi.

İsimler, kodlar, görev öncesi belirlenir. Daha öncesinde bilgi verilmez” (...)

"Turkcell ve Telsim’den alınan kayıtsız numaralar gerekirse Tim’e verilir. Merkezle iletişim bu şekilde veya genelde bulunacağı adres, telefon önceden belirlenir. O şekilde irtibat sağlanır. Veya otomobildeki araç telsizi, el telsizi kullanılır...”

“Bulunduğumuz yerde en geçerli resmi kimlik örneğin rütbeli polis, MİT ya da subay önceden belirlenir ve verilir...”

ASKERLİK SONRASI KONTRAFALİYETLERİNE DEVAM EDİYOR

Kontrgerilla ilişkisini Polis Akademisi sınavlarını kazandığında tanıştığı Ankara Emniyet Müdürlüğündeki **Burhan TANSU, Tarık ATEŞ ve Zekeriya URGANCIOĞLU**’nun referansları ile kuruyor. Bu insanların talimatıyla Ankara DAL’a DHKP-C timine gönderilip ilişki kurduruluyor. Burada **Osman AK, İsmet ..., Can** (veya **Cem**), **Tansel** ile görüşüyor.

İlk olarak **Osman AK**’ın ve **İstanbul Şube Müdürlüğünün** yönlendirmesiyle Amasya **Dip-hacıköy**’de kontra faaliyeti yürütüyor. Adı geçen köy ve çevresinde dernek kurarak devrimci-demokrat potansiyeli buraya çekip DHKP-C ve TKP-ML’nin ilgisini bu derneğe çekmek, daha sonra bu dernek aracılığıyla DHKP-C ve TKP-ML’nin kırsaldaki örgütlenmesine sızmak istiyor.

Derneği kuruyor. Yine aynı köyde Halk Kütüphanesi açıyor ama köylülerin polis olmasından şüphelenmesi üzerine kendi yerine başka birini bırakarak geri çekiliyorlar. Fakat bu çevrede kalıp bilgi akışını sağlıyor. Verimli bir çalışma yapamadıklarından dernek dağıtılıyor, **Turan ÜNAL** da Ankara'ya çekiliyor.

Ankara'da bulunduğu süre içerisinde yukarıda saydığımız isimlerle sık sık görüşüyor. Takip, adam devşirme, işkence gibi faaliyetlerde bulunuyor.

Bu faaliyetleri üç kişilik tim olarak sürdürüyorlar. Ve zaman zaman **Antalya, İstanbul** ve **Sivas**'ta da sorgulamalara katılıyorlar. Birçok insana **Yeni Mahalle'deki JİTEM**'de işkence yapıyorlar. Gözaltına alıp kayda geçmediklerini **Eskişehir Yolu, Gölbaşı, Kızılcahamam, Kırıkkale Yolu** civarlarına götürüp infaz provaları yapıyorlar.

Üç kişilik 03 TİMİ Elemanları:

Turan ÜNAL

Sedat KABASAKAL (Şu anda halen İzmir'de suç işlemeye devam etmektedir.)

Ertan ÇETİN (Halen Ankara'da suç işlemeye devam etmektedir.)

Bu örgütlenme içerisinde **üçer kişilik altmışa yakın tim var**. 01, 03, 05, 07, 09 11 kodlarına göre sınıflandırma yapılıyor. Her sınıfın ayrı bir uzmanlık alanı var. Yalnızca 03 kodlu birim tüm birimlerin aldığı eğitimin toplamını alıyor. 03 en profesyonel birim oluyor. **Turan ÜNAL** da bu 03 biriminden. Faili meçhul kaybetme gibi işleri bunlar yapıyor.

Devrimcilere yönelik kontra faaliyetleri dışında uyuşturucu ticareti yapıyorlar.

İtalya'dan TIR ve Mercedes ile Türkiye'ye kokain getiriyorlar. Bu işi merkezi Ankara Yeni mahalle'de bulunan **SALEM KORAY** şirketi aracılığıyla yaptıklarını, bu şirketin kontrgerillaya ait olduğunu...

Yurtdışında ise **HAŞET İNŞAAT** Şirketinin eroinlerini yine aynı yolla çıkardıklarını söylüyor.

Uyuşturucu ticareti nedeniyle Çeşme'de **Ali KURTOĞLU**'nu ve bunun dışında 4 veya 5

kişiyi daha öldürdüklerini itiraf ediyor.

EĞİTİM YAPTIKLARI YERLER:

Çorlu'da İnsan Psikolojisi, kamufle olma dersleri.

Sivas Temeltepe'de; Sorgulama, takip, işbirlikçileştirme eğitimi.

Ankara Yenimahalle JİTEM'de; Silah, delil bırakmadan adam öldürme, teknik işler, yakın dövüş gibi eğitimler alıyorlar.

Turan ÜNAL'ın aldığı eğitim: Ankara JİTEM'de ve Çorlu'da yurtdışından gelen yabancı uzmanlardan silah kullanma, delil bırakmadan adam öldürme, silah kullanmadan adam öldürme, sorgu, takip, devşirme, işkence, teknik işler, psikoloji, yakın dövüş -aikido-, yüzme, iyi araba kullanma vb eğitimleri almış.

SORGULAMA YERLERİ

"Sorgulamayı işin büyüklüğüne göre farklı yerlerde yapıyoruz. Büyükse Bayrak Garnizonu'nda, normalse Yenimahalle'deki JİTEM'de veya Gölbaşı'ndaki Özel Tim'in binalarında..." Eskişehir yolu üzerinde arazilere ve emniyetin inşaat halindeki binalarına götürülüp gerekli sorgulama ve sonrası durumlar burada gerçekleştirilir..."

KAYBETMELER

95'te Gazi Ayaklanması sonrası **İstanbul** ve **Ankara**'da **JİTEM, MİT** ve **Emniyet**'in hazırladığı bir listede kaybedilecek kişiler tespit ediyor. Liste **Turan ÜNAL**'ın da içinde bulunduğu 03 timlerine veriliyor.

Listedeki isimlere yönelik ön çalışma yapıyorlar. "Kim ne kadar örgüt içinde etkin, kim kişiye bağlı örgütlenme yapıyor, ve kimi kaybederlerse o birim yada bölgede moral bozukluğu ve örgütü, devrimciliği bırakanlar artar." Bütün bunların hesapları yapıp, hedefler netleştirilmiş ve yoğun olarak 96 başlarından itibaren kaybetmeler yapılmış.

Kamuoyunda bilinenlerin dışında kayıpların olduğunu, hatta kendi kullandıkları bazı işbirlikçileri de işleri bitince, bazı şeyleri bildikleri

için kaybettiklerini söylüyor.

“DAL’da kaybedilmesi gereken biri olursa, biz gidiyor, onu DAL’dan alıyor ve sorguladıktan sonra kaybediyoruz.”

31 MART ’98 ÇEŞME’DE METİN ANDAŞ, NESLİHAN USLU, MEHMET ALİ MANDAL, HASAN AYDOĞAN’IN KAYBEDİLMESİ

Turan ÜNAL bu kaybedilme olayında kendisinin olmadığını, ama kimlerin ve nasıl kaybettiğini bildiğini söylemektedir. Kendisinin katılmadığına dair ifadeleri doğru değildir. Kendini kurtarmaya yöneliktir. Kanaatimizce **Turan ÜNAL** da dört yoldaşımızın kaybedilmesinin içindedir ve tüm ayrıntıları bilmektedir.

Çeşme ALAÇATI’dan kaçırılan dört yoldaşımız **Foça**’da Askeri alan içerisinde olan kontrgerillaya ait binalarda işkenceli sorguya alınıyor. Sonra **Hatay Üçkuyular** semtinde kontrgerillaya ait binada 3-4 gün tutuluyorlar.

Nisan sonunda ağır işkenceden çıkmış, kolları kırık ve hap ile uyutulmuş bir halde **İzmir Seferihisar** kıyısında küçük kamarası olan bir balıkçı teknesine bindirilip tekneyi batırıyorlar.

Seferihisar’ı seçmelerinin nedeni dağların direk denize inmesi, ıssız, derin bir yer olması nedeniyleymiş.

Kaybetme Kutlaması

Dört insanımız kaybedildikten sonra Çeşme’de bulunan 40 dönümlük arazi üzerinde kurulan **FLY-İN** adında bir eğlence yerinde bu operasyonu kutluyorlar. Burası kontrgerillanın sürekli eğlenmek için gittikleri bir yermiş. İstanbul’da da bir şubesi bulunuyormuş.

KAÇIRMA VE KAYBETME SUÇUNU İŞLEYENLER;

- “**Turan ÜNAL**; cezalandırıldı.

- “**Bünyamin**: Tim sorumlusu, Bursalı, 1990 Eylülünde Bursa’da görevli. **Bursa’da Nergiz Holding**’in güvenlik danışmanlığını yapıyor.

1.80 boylarında, beyaz tenli, kumral düz saçlı, 80 kilo ağırlığında, 25-26 yaşlarında, atletik yapılı.”

- “**Alpaslan**: Kendini **Alp** diye tanıtır. Lakabı Arap, numaralı gözlüğü var ama her zaman takmıyor, Antalyalı, dayısı eskiden Kemer Belediye Başkanlığı yapmış, Kemer’e bağlı Kuzdere Köyü’nde oturuyor. Annesinin evi Lara’da. Esmer, 1.80 boylarında, büyük kafalı, dolgun dudaklı, zenci dudağına benziyor, hızlı konuşuyor, kıvrık saçlı, koyu renk gözlü, 80 kilo ağırlığında, atletik yapılı, futbol oynamayı çok seviyor. Sık sık Antalya Konyaaltı’nda Tecavüzcü Coşkun’a ait olan halı sahaya top oynamaya gidiyor.”

- “**İbrahim**; lakabı Ayı İbrahim, Ispartalı, Cumhurbaşkanından torpilli olduğu söyleniyor. 1.75 boylarında, beyaz tenli, düz saçlı, kahverengi gözlü, büyük burunlu, köşeli suratlı, 75 kilo ağırlığında.”

KAYBEDİLEN İNSANLARI, KAYBETTİKLERİ İNSANLARI GÖMDÜKLERİ YERLER

“Bir kısmının **Bayrak Garnizonu**’nun askeri alanına gömüldüğünü,

Bir kısmının **Haşemoğlu İnşaat**’ın yaptığı devlet -çoğu emniyet- binalarının temellerine gömüldüğü,

Bir kısmının ise devlete ait ya da devletle ilişkisi olan asit kullanan petrol yan ürünlerinin işlendiği fabrikalarda asit kazanlarında eritilip yokedildiğini” söylemekte ve buraları ise kendi içlerinde “**Çukur**” olarak adlandırdıklarını söylemektedir.

BAZI KONTRA İSİM VE EŞGALLERİ

- “**HAKAN YAĞIZ**: 1.90 boylarında, 90 kilo, esmer, yuvarlak yüzlü, alnı açık, ela gözlü, burnu kırık, atletik yapılı, Türkçeyi aksanlı konuşur. Sanki yabancıların Türkçe konuşması gibi.

- **EKREM AKDEMİR**: 1.80 boylarında, 85-90 kilo, esmer, yuvarlak yüzlü, kahverengi gözlü, siyah parlak saçlı, ağırlık ve body çalıştığı için

oldukça yapılı bir vücudu var. Kayserili.

-**ALİ CEYLAN**: 1.80 boy, 80 kilo, beyaz tenli, kahverengi gözlü, hafif saçlı, uzun yüzlü, konuşurken elleri hep hareketlidir.

-**ERDOĞAN KAYA**: 1.85 boylarında, 80 kilo, kumral, yeşil gözlü, toplu bir suratı var, konuşurken sol gözünü biraz kısar, atletik vücutlu.

-**HÜSEYİN EREN**: 1,80 boylarında, 80 kilo, esmer, siyah saçlı, kahverengi gözlü, uzun yüzlü, kalın kaşlı,

-**ERDAL**: 1.90 boylarında, 85 kilo, kumral, dalgalı saçlı, ela gözlü, toplu bir yüzü, hep te-bessüm ediyor gibi bir duruşu var.

-**İBRAHİM GÖKÇE**: 1.80 boylarında, 80 kilo, beyaz tenli, kumral saçlı, ela ya da kahve-rengi gözlü, atletik yapılı, dolgun dudaklı, İspar-talı.

-**TARIK ATEŞ**: Ülkü Ocaklarındaki gençlerin örgütlenmesi, asker-polis cenazelerinde slogan atarak toplu yürüyüş yapmaları, kendisine ait restoranta -Ateş Et Restoranı- üst düzey kontra toplantıları, yurtdışı uyuşturucu bağlantıları ve silah alımları gibi işlerle ilgilenir.”

UYUŞTURUCU, SİLAH, GÜMRÜK ÇIKIŞLARI VE KULLANILAN BAZI YERLER VE YÖNTEMLER

“Kontralarda ve devlet kanallı özel işlerde kullanılacak olan, silah mühimmat ve araç ve gereçlerin bulunmaması gerekir. Ve yabancı teknik cihaz, silah ve mühimmat yurda kaçak sokulur. Bu tür alışverişlerde kullanılan paranın kaynağı ise genellikle Türkiye’den yurtdışına yapılan uyuşturucu gönderiminden temin edilir.

UYUŞTURUCU KAYNAĞI

Büyük aşiret ağaları -güneydoğu- çeşitli im-tiyazlar karşılığı uyuşturucu temininde kullanılır. İhbar destekli uyuşturucu kaçakçılarından temin edilen uyuşturucular imha edilmez. Büyük parti halinde **Avrupa** ve diğer **yabancı** ülkelere so-kulur ve dağıtımı yapılır.

Türkiye’de uyuşturucu kaçakçılığının yoğun

olduğu gümrük kapıları ve kullanılan yöntemler: **Edirne Kapıkule, İzmir Çeşme Limanı, Gaziantep Kilis Öncüpınar Bölgesi** -Suriye İsrail bağlantılı-, bir diğeri de **Mersin limanı** -İsrail’den silah girişleri-.

Gümrük kapılarında uyuşturucu ve silah girişlerindeki yöntemler;

1.Gümrük kapılarında o gün bulunan var-diyaların önceden ayarlanması,

2.Daha önceden ihbarı alınmış yurtdışına u-yuşturucu çıkaracak olan aracın gününün bilin-mesi -kaçak olanların, kontra bağlantısız yapılan-ve hazır halde bulunan uyuşturucunun o gün dışarıya gönderilmesi. Örneğin; ihbar alınan uyuşturucu yüklü araç gümrük kapısına kadar izlenir. Peşlerinde bağlantılarının bulunduğu uyuşturucu yüklü araç ve araçlar bulunur. Bu arada medya organlarına da emniyet tarafından önceki kaçak uyuşturucuyu taşıyan aracın ihbarı yapılır. Buradaki maksat ilgiyi önceki araca çek-mek ve güvenli bir biçimde diğer bağlantılı araç-ları gümrüğe kadar getirmek ve geçişlerini sağ-lamak. Yani herkes öbürüyle ilgilenirken diğerleri elini kolunu sallayarak geçiş yapar.

Gümrük kapılarından silah mühimmat girişleri önceden bağlantılı ithalat, ihracat şirketleri özel yabancı araba galerileri tarafından kontralar gö-zetiminde yurda giriş yapar.

Örneğin; Çeşme limanı Kapıkule ve Mersin limanı -Mersin limanı İsrail’den gelen ABD si-lahları için kullanılır -Jeriko, Uzi, M.16- E-DAL;

Osman AK, Tansel, Ali, Ayvaz ve ismini hatırlayamadığım fakat oraya olan ziyaretlerim esnasında gördüğüm bir kişi vardı. Bir yetmiş -1.70- boylarında, iri kafalı, gözlük kullanıyor, dalgalı saçlı, geniş bir suratı var. -Her zaman gözlük takmıyor- İlişkilerinde ılımlı bir yapıya sahip.

Burada ben buradaki personelden gerekirse gerekli bilgileri almaya, dosyaları incelemek, sor-guya girip çıkan insanlar hakkında bilgiler, orada uyguladıkları ve izledikleri tutum ve davranışları hakkında gerekli bilgiler öğrenebiliyordum. Bu

genelde MİT, DAL, JİTEM buraların imkanlarını kullanma yöntemlerini öğrenip üst seviyede teori üretip gereken operasyonlarda kullanmak üzere son dönemlerde MİT, DAL, JİTEM gibi yapıların faili meçhul, kayıp ve sonradan su yüzüne çıkan çelişkili işlerden dolayı halkın gözünde de en deşifre ve dikkatin onlar üzerinde toplanmasından kaynaklı bu tür işlerin kontrgerillalara verilmesi ve deşifre olmadan profesyonelce yapılmasına bağlandı.

Emniyetle olan bu tür çelişkiler 1997 dönemlerine kadar yaşandı. Ciddi uyarılara rağmen deşifre olabilececek işlerin yapılmasına devamından da dolayı Ankara'da **Erdal DOĞAN** isimli bir polis intihar süsü verilerek yokedildi...

Bundan sonraki süreç içerisinde ezici bir üstünlük sağlanarak kontraların eline geçti. Denetim ve uyarı imtiyazları oldu..."

KONTRACI TURAN ÜNAL'IN SUÇLARI

1- 30 Ocak 1996'da Sivas'ta **Mete Nezihi ALTINAY, İmran AYHAN, Mustafa AKTAŞ, Muharrem ÖZDEMİR, Tevfik DURDEMİR, Ali Duran EROĞLU, Cömert ÖZEN**'in katledilmesi.

2- 31 Mart 1998'de İzmir Çeşme'de **Neslihan USLU, Metin ANDAÇ, Mehmet Ali MANDAL** ve **Hasan AYDOĞAN**'ı kaçırmak, işkence yapmak, İzmir Seferihisar açıklarında kolları bacakları kırılmış ve uyuşturulmuş olarak bir tekneye bindirip, tekneyi bomba ile batırıp katletmek.

3- Marmaris'te bir eylem hazırlığında olan iki devrimciyi katletmek için beklemek.

4- İstanbul; TEM, Ankara, DAL, Bayrak Gazinosu, Yenimahalle JİTEM, İzmir, Foça ve Üçkuyular'da devrimcilere bizzat işkence yapmak, kaybetmek ve katletmek.

5- 1998 nisan ayında Amasya Diphacıköy'de dernek ve halk kütüphanesi kurarak DHKP-C ve TKP-ML Kırsalına sızmak için adam yetiştirmek.

6- Kayıp ve tutsak annelerini 96 Temmuz'unda HABİTAT sürecinde takip etme, gözaltına alma ve işkence yapmak.

7- Ege ve Toros'larda işbirlikçileştirme faaliyetleri.

8- Ankara; Hacettepe, Beytepe ve Siyasal'da; İstanbul'da Edebiyat Fakültesi'nde devrimci öğrencilere, türban eylemlerine yönelik izleme, provokasyon yaratma, işbirlikçileştirmeye çalışmak.

9- 1995 Kasım'ından 1998 Kasım ayına kadar **JİTEM** ve **03 Timinde** tim şefi olarak devrimcilerin kaybedilmesi ve işkencesine bizzat katılması yanında, kontrgerillanın uyuşturucu, silah kaçakçılığı gibi işlerini yapmak.

10- Devrimci demokrat insanları kaçırıp tehdit etme, ajanlaştırma faaliyetleri yürütme, izleme, sorgulama ve işkence yapmak.

Turan ÜNAL'ın saydığımız suçları işlediği kendi itiraflarıyla kesinleşmiştir.

Turan ÜNAL'ı halkın adaletine teslim olması, halka karşı işlediği suçlarını gönüllü bir şekilde itiraf edip, kontrgerilla örgütünü, elemanlarını, halka teşhir edip, adaletle sığınması ve tüm bunları kamuoyuna açıklaması durumunda hayatını bağışlayabilirdik.

Onun halka açık konuşması, halk düşmanı örgütü tüm yönleriyle, belgelerle açıklaması suçunu hafifletebilirdi.

Bu teklifi kendisine götürdük. Ama o ikili oynamaya devam etti. Ve bu teklifi kabul etmedi.

Sözü edilen ağır suçları işlediği kanıtlandığından **4 Temmuz 1999, saat 18:00'de Çankırı Hapishanesi'nde ölümle cezalandırılmıştır.**

HALK DÜŞMANLARI YA HALKIN ADALETİNE SİĞİNACAK YA DA SONLARI TURAN ÜNAL GİBİ OLACAKTIR!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Yoldaşlar! Hesabınızı sormaya devam edeceğiz...

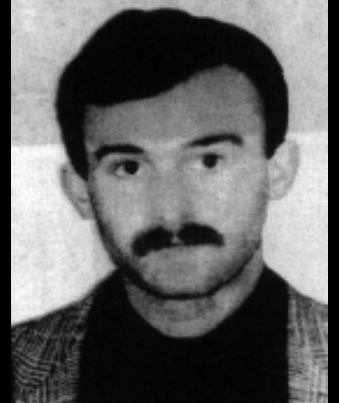
Neslihan Uslu

Metin Andaş

M. Ali Mandal

Hasan Aydoğan

YOLDAŞLARIMIZI KAYBEDEN KATİLLERDEN BİRİNİ BULDUK VE CEZALANDIRDIK! HİÇ BİR HALK DÜŞMANI HALKIN ADALETİNDEN KURTULAMAYACAK!

Ölüm mangalarını suçüstü denilebilecek bir biçimde yakaladık.

Turan Ünal bir kontra elemanıydı. Eğitilmiş, yetiştirilmiş bir eleman olarak yıllarca oligarşinin katletme, kaybetme, işkence politikalarının

doğrudan uygulayıcısı olmuş bir halk düşmanıydı.

Cepimiz tarafından ayrıntıları açıklanan biçimiyle sorgulandı ve cezalandırıldı.

Elde edilen bilgiler, oligarşinin kaybetme, katletme politikasını ve buna hizmet eden

organizasyonlarını hiçbir tereddüte yer bırakmayacak biçimde ortaya koymaktadır.

İnsanlarımız toz olup havaya uçmuyorlardı elbette. Bunu biliyorduk.

Onları kimlerin aldığını, kimlerin elinde tuttuğunu veya

katlettiğini de biliyorduk.

“Neredeler?” diye sormuyoruz dedik çoğu kez. Belki fiziki olarak tam yerlerini bilmiyorduk, ama kimin elinde oldukları veya kimler tarafından katledildiklerini biliyorduk. Biz katilleri istiyorduk.

Halk düşmanı, kontrgerilla elemanı Turan Ünal’ın itirafları bildiklerimizi doğrulamış ve daha ayrıntılı, somut hale getirmiştir.

TÜM YETKİLİLERİ AÇIKLAMA YAPMAYA ÇAĞIRIYORUZ!

Genelkurmay’ı, hükümeti, başta Milli Savunma, İçişleri Bakanlıkları olmak üzere ilgili tüm bakanlıkları,

Eski yeni tüm Başbakanları, bakanları,

Ordunun veya devletin üst kademelerinde göre yapan tüm bürokratları,

**AÇIKLAMA YAPMAYA
ÇAĞIRIYORUZ!**

AÇIKLAYIN!

**BU ORGANİZASYON-
LAR KİMLERİN EMİR VE
TALİMATLARIYLA NA-
SIL OLUŞTURULDU?**

NASIL KATLETTİNİZ?

NASIL KAYBETTİNİZ?

Bu organizasyon, ne yalnız Mehmet Ağar’ların, ne yalnız Albay bilmem kimlerin organizasyonu değildir.

Erdal İnönü’ler, Murat Karayalçın’lar, Deniz Bay-

kal’lar, Bülent Ecevit’ler, Mesut Yılmaz’lar, Tansu Çiller’ler,

Doğan Güreş’ler, İsmail Hakkı Karadayı’lar, Hüseyin Kıvrıkoğlu’lar,

Hepsi bu organizasyondan haberdardırlar.

SUSURLUK DEVLETTİR

Bu düzen işkenceyle, katliamla, faili meçhullerle, baskı ve yasaklarla ayakta duran bir düzendir. Bu devletin, başta ordusu olmak üzere tüm kurumları iç savaşa göre örgütlenmiştir. Bu iç savaş örgütlenmelerinin asıl hedefi devrimcilerdir. Bu düzen “**huzur ve istikrarı**” ancak devrimcileri imha edip halkı sindirebilmekte arayan bir düzendir.

Kontrgerilla elemanının itirafları, devlet üzerine tüm yanlışlı tahlillerin, demokratikleşme rüyasıyla yatıp kalkanların ülke gerçeğinden ne denli uzak olduğunu herkese bir kez daha gösteriyor. Bu ülkede devrim için, demokrasi için mücadele eden herkes, böyle bir güçle mücadele ettiğini bilmek zorundadır. Mücadele ettiği gücü tanımayanlar, ya (reformistler gibi) o gücün yönlendirmelerinden kurtulamazlar, ya da Kürt milliyetçileri gibi, o güç hakkında hergün yeniden yanıldıkları beklentilerin sahibi olurlar.

Karşımızdaki bir kontrgerilla cumhuriyetidir. Demokrasisi sahte, parlamentosu göstermeliktir.

Karşımızdaki Susurluk gerçeğidir.

“Susurluk”ta simgeleşen çetelerin, Çiller-Ağar-Bucak Özel Örgütü’nden veya özel timcilerden veya devletin içinde yuvalanmış bir “özel savaş kılığı”ndan **İBARET OLMADIĞI**, ortaya çıkan her bilgide, bir kez daha kanıtlanmaktadır. Turan Ünal’ın itiraflarını okuyanlar görecektir ki, işin içinde her kademesiyle ordu da vardır, bürok-rasi de, hükümetler de.

ANCAK BU KONTRGERİLLA ÖRGÜTLENMESİ DE BU DÜZENİ KURTARMAYA YETMEYECEKTİR!

Gerçekte bugüne kadar kontrgerillanın örgütlenmesine ilişkin açığa çıkan bilgiler, ortada çok “olağanüstü” bir şey olmadığını da göstermektedir. Bu örgütlenme hemen tüm yeni sömürgelerde şu veya bu ölçüde varolan bir örgütlenmedir. Yeni sömürgelerin başka türlü yaşama şansı yoktur.

Ama bu “şans” aynı zamanda onların çaresizliğinin, güçsüzlüğünün de göstergesidir.

Halka, baskı ve terörden başka verecek bir şeyleri olmadığını itirafıdır.

Bu, yeni sömürgelerdeki faşist diktatörlüklerin zayıflığıdır.

Bu, yeni sömürgelerdeki devrim koşullarının varlığının da ifadesidir.

Ölüm mangaları, kaybetmeler, ne kadar geniş organize olurlarsa olsunlar, hiçbir ülkede devrimci hareketi yoketmeyi, halkı sindirmeyi ve devrimleri engellemeyi başaramamışlardır.

Türkiye’de de başaramayacaklardır.

KAYIPLAR MÜCADELESİ, DEMOKRASİ MÜCADELESİ, NE TEKELLERLE, NE AVRUPA EMPERYALİSTLERİYLE BİRLİKTE YÜRÜTÜLEMEZ

Bu ülkede onyıllardır insanlar kaybediliyor.

Bu ülkede devletin resmi rakamlarına göre bile binlerce faili meçhul var.

Hangi tekelci, kaybetme, katletme politikasına karşıdır?

Hangi emperyalist bu zulüm düzenine karşıdır?

Karşı olamazlar; çünkü insanlarımız, tekellerin ve emperyalistlerin çıkarlarını korumak için kaybediliyor ve katlediliyorlar.

Evet, onlar bazen bu uygulamalara karşı çıkıyor gibi görünüyorlar.

Bütün istedikleri zulmün biraz daha “kitabına” uydurulmasıdır.

Değilse, TBMM’nin hazırladığı komisyon raporları gibi, tekelci burjuvazinin hazırladığı raporlar da aslında düzeni aklamaya yönelik bir muhteva taşırlar.

Bu ülkede kayıpların son bulmasını isteyenler, devrimciler, demokratlardır. Halktır.

Kayıplar mücadelesini de ancak bu güçler, kendi özgüçleri temelinde yürütebilirler.

Tekellere, emperyalistlere güvenenler, aldatılmaktan, mevcut sömürü ve zulüm düzenine güç vermekten kurtulamaz.

KATLIAMLARIN, KAYIPLARIN, DÖKÜLEN HER DAMLA KANIMIZIN HESABINI SORACAĞIZ! BUGÜN, YARIN, YA DA HALKIN İKTİDARINDA!

Oligarşi devasa ordu ve polis gücüne, bunların dışında örgütlediği yüzlerce ölüm mangasına, korucular ordusuna, yüzlercesini sürekli “çalışır” halde tuttuğu işkencehanelerine rağmen, korku içinde

yaşamaktadır.

Ölüm mangaları, “03 Timleri”, işkenceciler, özel timler ise, katlettikçe korkuları büyümektedir.

Düzenin efendileri yüzlerce korumayla dolaşmakta, kendilerine güvenli villalar, holding merkezleri yaptırmaktadırlar.

Düzen adına katledenler, halkın içine çıkamamaktadırlar.

Ancak bu koruma önlemlerinin hiçbirisi onları korumaya yetmemiştir.

Başbakanlarından bakanlarına, generallerinden tekelci burjuvalara, işkenceci şeflerden MİT’çilere kadar bulup cezalandırdıklarımız bu gerçeğin kanıtıdır.

Katledilen hiçbir yoldaşımızı, katledilen halktan insanlarımızı asla unutmadık, unutmuyacağız ve unutturmayacağız.

Katledenleri, katlettirenleri de unutmuyoruz. İsmi bildiklerimiz ve bilmediklerimiz, halkın adaleti hepsinin peşindedir.

Bulacak ve cezalandıracağız.

Devrim sürecimiz boyunca halkın adaletinden kurtulmayı başaranların yakasına da eninde sonunda yapışacağız.

“Yaraları sarmak” veya başka bir şey adına, halkımızı, yoldaşlarımızı katlettirenleri “affetmek”, asla bizim politikamız olmayacak.

Halka zulmedenler, bugün, bugün değilse halkın iktidarında... ama mutlaka bunun cezasını çekecekler.

**Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm İçin
Savaşmasını ve Ölmesini Bilmeyenler
Halkların Öncüsü Olamazlar**

12 TEMMUZ DİRENİŞ, SAVAŞ VE ZAFER KARARLILIĞIMIZDIR

**12 Temmuz'un
gücü,
görkemi,
onların
direniş ve
savaş
sloganlarını
hala en
yüksek
sesimizle
haykırıyor
oluşumuzdadır.**

Başta 12 Temmuz'da olmaz üzere, tarihimizin çeşitli kesitlerinde hakkımızda "bittiler" fermanları verilmesine rağmen, 12 Temmuz'dan 8 yıl sonra **SAVAŞI SÜRDÜRÜYORUZ** diyebilmenin onurunu; ve kayıplarımıza, emperyalizmin dünyada terör estiren gücüne karşı, **SAVAŞI ZAFERE KADAR SÜRDÜRECEĞİZ** diyebilmenin gururunu taşıyoruz.

12 Temmuz şehitlerimizin 8. yıldönümü arifesinde şehitlerimize Sadık ve Selçuk yoldaşlarımızın isimleri eklendi. Niyazi yoldaşlarımızın isimlerinin yanına Sadık yoldaşlarımızın isimleri yazıldı. Sadık ve Selçuk yoldaşlarımız, cesetleri emperyalist haydut ABD'ye sunulan 12 Temmuz şehitlerimizin yıldönümlerinin arifesini, ABD'ye karşı bir eylem hazırlığı içinde karşıladılar. ABD 12 Temmuz'lara rağmen, hala

DHKP-C'den gelebilecek saldırıların korkusunu yaşıyor. Rastlantı değildir; 12 Temmuz'lara rağmen **savaşımızın kesintisizliğinin**, emperyalizme karşı **savaşma kararlılığımızın** ifadesidir.

12 Temmuz'un üzerinden 8 yıl geçti. 8. yıldönümü dünya ve ülkemiz açısından son derece önemli ve çarpıcı gelişmelerin yaşandığı bir döneme denk düşüyor. Emperyalizm gerçeği, aradan geçen yılların tüm aldatıcı propaganda ve görünümünün ötesinde tüm çıplaklığıyla dünya halklarının gündemine girerken, ülkemiz solu tüm çarpıcılığı ve sarsıcılığıyla bir yanını Kürt milliyetçiliğinin oluşturduğu bir ayrışmayı, saflaşmayı yaşıyor. Bütün bunlar çeşitli başlıklarda yeni tartışmalara yol açıyor. Ama bu tartışmaların hiç biri özü itibarıyla yeni değildir.

Gelinen noktada emperyal-

lizme karşı izlenecek politikaların, dünya ve ülkemizde devrimci iktidar hedefiyle yürütülecek bir savaşın nasıl olması veya nasıl olmaması gerektiğine ilişkin ortaya çıkan olgular, 12 Temmuz'un Türkiye solunun tarihindeki yerinin daha doğru bir biçimde görülmesini ve kavranmasını sağlayacak önemdedir.

12 Temmuz'dan kimler ne ders çıkardı, 12 Temmuz kimler için neyin ifadesiydi, özellikle bu sorunun cevabına yeniden bakmalıyız.

12 Temmuz yalnızca 10 değerli yoldaşımızın katledilmesi ve yalnızca düşmana teslim olmayıp direnmeleri değildir.

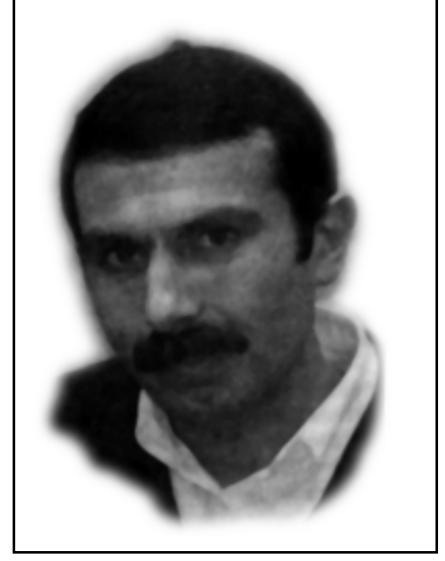
12 Temmuz, faşizme ve emperyalizme karşı nasıl savaşacağız, savaşa nasıl hazırlanacağız, bu savaşın gereklerini nasıl yerine getireceğiz, dost kim, düşman kim, taktik ve manevra ne, nasıl bir savaş, nasıl bir savaşçı ve nasıl bir

devrim sorularına verilmiş cevaplarımızdır.

Elbette bunlar bizim cevaplarımız ve bizim çıkardığımız derslerdir. Solun hangi dersleri çıkardığı noktasında ise esas olarak çok somut bir çerçeve de çizmek kolay değildir. Dışındaki bir savaştır, ne bu savaşın kendisini, ne de sonuçlarını kavramakta, kavradığı noktada da gereklerini yerine getirmekte sürecin dışında veya gerisindedir. Ama solun çeşitli kesimlerinin “çıkardıkları ders” anlamında olumsuzluğun ağır bastığı söylenebilir. İnfazları, kayıpları yaşayan bizdik, ama oligarşinin bu katliamlarla yarattığı terör ortamından etkilenen başkalarıydı. Biz, çok kısa ve özet olarak 12 Temmuz'dan, savaşı ısrarla, kararlılıkla ve daha kurallı, ilkeli olarak sürdürmek gerektiği sonucunu çıkarırken, sözünü ettiğimiz kesimler, daha da geriye çekilme, daha da sağa savrulma sonucunu çıkardı.

Savaşın Değil, Bitmek Bilmez “Hazırlık”ların Teorisyenleri, Silahlı Savaşımızı ve 12 Temmuz'u Nasıl Değerlendirdiler?

12 Temmuz öncesi hareketimizin atılım dönemidir. 12 Eylül'ün yarattığı depolitizasyon ortamının kırıldığı, silahlı savaşın yeniden örgütlendiril-

diği, en geniş kitlelerin adalet özlemlerine cevap verildiği bir dönemdir.

Şüphesiz, her kesim gibi sol da silahlı mücadelemizi takip ediyordu. Kitlemel ve silahlı eylemlerimiz, sürecin, mücadelenin önünü açıyor, halkın özlemlerine cevap oluyor, hayatın her alanında devrimciler moral güç kazandırıyor, solun bu silahlı pratik karşısında eleştirel bir tutum takınması biraz güçtü. Ama beklemedeydiler. Çoğu legalizmin teorisini yaparken, silahlı mücadelenin başarısı, kendi sonları demektir. Fırsat kolluyorlardı. Fırsat devrimci hareketin darbe yemesiydi. Bu fırsat uzun süre çıkmadı. Büyük çoğunluğun illegal örgütlenme olmaz, silahlı mücadele olmaz, dediği koşullarda **silahlı devrimci birliklerimiz** adeta efsaneleşiyor, düşmana önemli darbeler vuruyordu. Elbette biz, bu savaşın böyle sürekli darbesiz, kayıpsız gitmeyeceğinin bilincin-

Bu, solun karakteristik özelliklerinden biridir. Ayaklanmacısı da, halk savaşçısı da, iyi birer “hazırlık teorisyeni”dirler. Süreçler değişir, koşullar değişir, hazırlık teorileri değişmez.

deydik. Ama yine de kayıpsız olarak uzun süre sürdürülen bu eylemlilik dönemi, belli ölçülerde farklı bir atmosfer yaratmış, bizim insanlarımızda da belli bir aşırı kendine güvene yolaçmıştı.

Nihayetinde 12 Temmuz yaşandı. Ancak ne oligarşinin, ne de kendi teorilerini kanıtlamak, sağ, pasifist konumlarını meşrulaştırmak için adeta yenilmemizi bekleyen solun “**bi-teceğimiz**” beklentileri gerçek-

leşmedi. Savaşımız sürüyor, şehitler veriyorduk. İnfazlara, kayıplara rağmen Cephe potansiyeli büyümeye devam ediyordu. Oportünistler, reformistler, satır aralarında bir şeyler söylemeye başlamışlardı, ama henüz çok cesaretli değillerdi. 16-17 Nisan’dan ve ardısıra yaşanan darbe ihanetinden sonra ise diller çözüldü.

12 Temmuz’a dönerek, “**hazır olmadan**” silahlı mücadeleye girişip darbe yediğimizden, silahlı mücadelenin koşullarının olmadığına kadar çeşitli teoriler artık daha açık yazılıp çiziliyordu. Pekçoğu sayfalarca süren klasik “**THKP-C eleştirileri**” yine dergi sayfalarında görülmeye başlandı.

Solun birçok kesimi için verdiğimiz kayıplar altından asla kalkılamayacak türdendi. Yüzlerce deneyimli kadronun, savaşçının şehit düşmesi, kitlesi bile ancak bu rakamlarla ölçülebilen sol için düşünülemeyecek bir bedeldi. Sola göre yanlış yapmıştık; bu kadar deneyimli insanları korumamız gerektiği halde savaşa sürmüştük. Sol, bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan da en düz, en basit sonuçları çıkartıyordu. Bu kadar ağır kayıp veriliyorsa silahlı mücadelenin koşulları yoktu; ya da en azından yeterli bir hazırlık evresi yaşanmadan silahlı mücadeleye başlanmış, doğal ola-

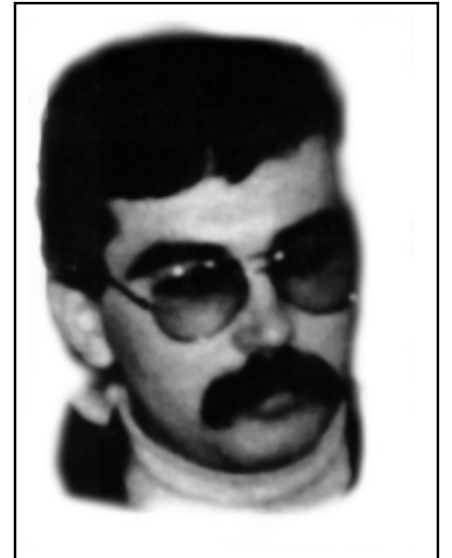
rak bunun sonucunda da ağır kayıplar verilmişti.

Bu teoriler neyin ifadesiydi peki?

Bir; savaş gerçeğinin uzağındaydılar.

İki; iktidar perspektifinden yoksundular.

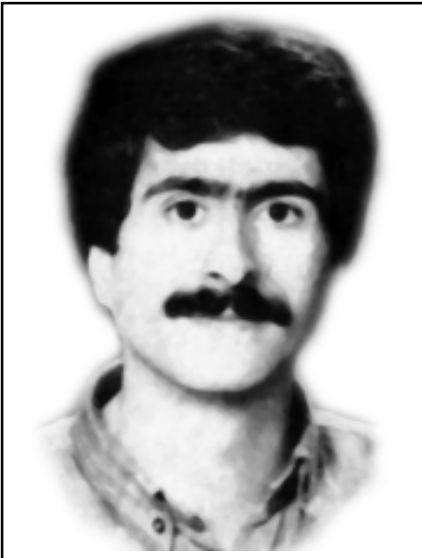
“**Hazırlık**” solun bitmek bilmeyen taktiğidir. 12 Temmuz sonrası bizi “**yeterli hazırlık yapmadan**” silahlı savaşı başlatmakla eleştirenler, aradan sekiz koca yıl geçmesine rağmen, düşmana tek kurşun sıkmamış, daha hazırlıkla-

rını o aşamaya getirememişlerdir. Bu bakış açısıyla o aşamaya **hiç bir zaman gele-meyeceklerdir de**. Hasbelka-der niyetlenip bir kaç kurşun sıkarlarsa da, oligarşinin baskı ve terörü karşısında ya sonrası gelmeyecek, kurşun sıkmaktan vazgeçilecek ya da yıllar yeni-den hazırlıklarla geçecektir. Silahlı mücadeleyle hiç ilgisi olmayanlar bile “**hazırlıksız**”, “**eşitsiz koşullarda**” savaştan söz ediyorlardı.

Bu, solun karakteristik özelliklerinden biridir. Ayaklanma-

cısı da, halk savaşçısı da, iyi birer “hazırlık teorisyeni”dirler. Süreçler değişir, koşullar değişir, hazırlık teorileri değişmez. Hemen her zaman geri çekilmenin, hazırlıklarını yoğunlaştırmanın ve büyük ayaklanmalara veya genel greve, veya güçlü bir silahlı çıkışa hazırlık yapmanın teorisini yapmışlardır. Tabii, pratikte hep aynı düzey sürdürülmüş, o hazırlıkların sonuçları, bir türlü görülememiştir.

12 Eylül öncesi, hayatın her alanında faşistlerle dişe diş kavga sürerken, “**devrim dal-gasının düştüğünü**” tesbit edip geri çekilirler.

Biz hapishanelerde diren-mek ve teslim olmamak gerektiğinden söz ederiz; ama hep “uzun vadeli hazırlıkları” düşünenler “dışarıya lazımız, ağır kayıplar vermeye gerek yok” der, Brest-Litovsk tartış-maları yapar.

Biz 1986-87’lerde kitle ha-reketini yeniden örgütlemeğe başlar ve bunun gerekliliğini anlatırız; ama sol, kitlenin **ha-zır olmadığı**nın teorisini yapıp, yine geride durmanın teo-risini yapar. O hep hazırla-nıyordu.

Biz 1990-91’de atılıma başlar, silahlı savaşı yeniden ör-gütleriz; ama bu da sola göre zamansızdır; çünkü anarşi-te-rör demagojisi etkili olmuş, halk kitleleri silahlı mücadeleden soğumuşlardır, öte yandan düşman da bizden çok güçlü-

Sorunu daha da vahimleştiren, en azından kendi hazırlık teorilerinin de gereğini yerine getirmemeleridir. Bitmeyen bir bekleyiş, bitmeyen bir hazırlık döneminin tabii sonucu savaşacak ruhun kalmamasıdır.

dür, böyle bir durumda silahlı savaşı örgütlemeğe çalışmak yanlıştır...

Evet, şöyle bir geriye dönüp bakıldığında kısa dönemli istisnalar hariç solun güncel politika, taktik adına hep benzer teorileri yaptığı görülecektir. Garip ama gerçektir. Tabii sorunu daha da vahimleştiren, **en azından** kendi hazırlık teorilerinin de gereğini yerine getirmemeleridir. Bitmeyen bir

bekleyiş, bitmeyen bir hazırlık döneminin tabii sonucu, **savaşacak ruhun kalmasıdır**. Bu durum, düzen içileşmenin, legalleşmenin ülkemizdeki pratik ve giderek siyasi zemini olagelmıştır.

Sol beklemeye ve “hazırlık” yapmaya o denli alışmıştır ki, atılım dönemi gibi statükoları alt üst eden her süreç, onlar için “**riskli**”, “**tehlikeli**”dir. Uzak durulması, **kendini korumanın** esas alınması gereken süreçlerdir. Solun, tarihinin her döneminde, bulunduğu her alanda politikaları ve pratiğiyle statükoları kıran hareketimize karşı **tahammülsüzlüğünün** bir nedeni de budur.

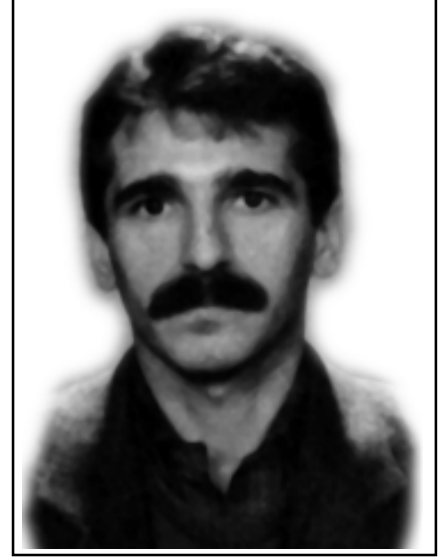
Hiçbir Devrim Tarihi, Kayıplar Vermeden Kazanıldığını Yazmaz.

Devrim ve iktidar perspektifinden uzaklaşmış, bu ruh haline girmiş bir solun 12

Temmuz’da göreceği de bundan bağımsız olmayacaktı.

Sol, yalnızca ortaya çıkan sonuçlara bakmıştır; ama ondan da doğru bir ders çıkarmamıştır. Sonuç nedir? Bizim gibi savaşımların ağır kayıplar verdiğiidir. Doğal ki, hangi gözlemlerle baktığına göre bundan iki ders çıkarılabilir. **Birincisi**, her şeye ve herkese rağmen savaşımların mümkün ve zorunlu olduğudur. Bu bizim çıkardığımız derstir ve altı çeşitli şekillerde doldurulmuştur. **İkincisi**, silahlı savaşın zamansız, hazırlıksız veya tümünden yanlış olduğudur. Solun önemli bir bölümü de bu dersi çıkarmıştır. Şüphesiz bunun çeşitli biçimleri de vardır. Reformistler devletin çok güçlü olduğu ve savaşımların tümüyle yanlış olduğunu düşünmüşlerdir örneğin; ve böylece de düzene daha hızlı bir savrulmuşu yaşamışlardır... Silahlı savaş teoride savunup pratikte buna uygun örgütlenmeyenler ise aldığımız darbeleri, düşmanın saldırısının boyutunu, tamamen imhaya dönük olmasını belli bir ürküntüyle karşılamışlar ve “**daha fazla hazırlık**” yapmak gerektiği sonucuna varmışlardır.

Hazırlık nedir? Kitleler ve askeri örgütlenme, donanım, lojistik açıdan savaşmak için gereken asgari seviyede bir organizasyonu gerçekleştirmiş olmaktır. Hazırlıktan kasıt, düşmanın gücüne denk veya

yakın bir güce ulaşmak olamaz. Bu, devrimlerin doğasına aykırıdır. Düşman elbette bizden çok çeşitli açılardan güçlü durumdadır. Ama zaten savaşımların çok büyük bir evresinde, belki de tamamında böyle olacaktır. Düşman her zaman daha fazla teknik olanağa, araç gerece, organizasyona sahip olacaktır; çünkü devlettir ve devlet olanaklarını sınırsız bir şekilde kullan-

12 Temmuz, 16-17 Nisan bizim kurallı bir savaş örgütü haline gelmemizin sancılarını da taşıyordu. Siyasi bir hareket zaafalarını açıklıkla ortaya koymadan savaşını büyütemez; yeniden aynı deneyimleri yaşardı.

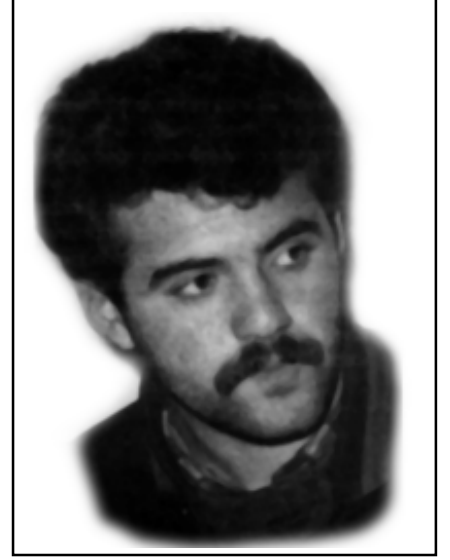
maktadır. Bundan yola çıkarak hazırlık denilen şeyi idealize etmek, silahlı savaş sürdürmeyi meşrulaştırmaktır; ve doğal ki, böyle yapanlar **hazırlık evresinden ömürleri boyunca çıkamazlar**. Silaha başvurmak için “**ayaklanmayı**” beklemek de aynı biçimde savaştan kaçışın teorisinden başka birşey değildir.

Biz hazırlıkları nasıl görüyorduk? Atılım kararı almıştık, birlikleri asgari ölçüde kurmuş, üslerimizi asgari ölçüde kurumsallaştırmış, silah ve cephaneye donanımımızı asgari ölçüde sağlamış, işlerliğimizi asgari ölçüde oturtmuş, partileşme hedefini hemen her açıdan somut bir programa kavuşturmuştuk. Yani hazırlıklarımız tamamlanmıştı. Artık bundan sonrasını **savaşın içinde**, savaşa savaşa öğrenecek, hazırlıklarımızı böyle tamamlayacaktık. Savaşta kararlılık, yeni bir savaşçı tipinin yaratılması, kitlelere umut olma, adalet özlemlerinin seslendiricisi olma... Bütün bunlar bizi geliştirecek, güçlendirecek ve düşman karşısında yenilmez kılarak en ağır operasyonları en az kayıpla karşılamamızı sağlayacaktı. Bundan ötesi, “şu eksikti, bu eksikti, şunu da tamamlayalım, şu eğitimi de sağlayalım” diye düşünmek bizi bir adım ileri götüremezdi. Çünkü bunlar zaten savaşın içinde de sıkça karşılaşacağımız sorunlardı.

Darbeler de alacaktık. Bunu biliyorduk. Her şeyden önce, savaş dediğimiz şey zaten bizim ve düşmanın kayıplar vermesini içeriyordu. Ancak esas önemli olan, kimin, verdiği kayıplara rağmen siyasi olarak gelişip güçleneceği. Bu ise, iktidar savaşında daha kararlı ve ısrarlı olmakla belirlenecekti. Ancak değerleri sahiplenerek, gelenekler yaratarak, aldığı her kayıptan savaşı büyötmek için dersler çıkartarak ve tek bir amaca; devrime kilitlenerek kayıplar kazanıma, devrimi geliştiren adımlara dönüştürülebilirdi.

Biz kendimize güveniyorduk. Neler yaşayabileceğimizi de biliyorduk.

Kuşkusuz, o günkü koşullar açısından kayıplar bu kadar ağır olmak zorunda değildi. Buna zemin hazırlayan, yönetici, kadro ve savaşçılarımızın çok çeşitli nedenlerle içine düştükleri ilkesizlikler, kural-sızlıklar olmuştu. Bu anlamda 12 Temmuz, 16-17 Nisan bizim kurallı bir savaş örgütü haline gelmemizin sancılarını da taşıyordu. Siyasi bir hareket zaaflarını açıklıkla ortaya koymadan savaşını büyütemez; yeniden aynı deneyimleri yaşırdı. Aldığımız darbe bundan sonra aynı deneyimlerin yaşanmaması için de eğitici, öğretici olmalıydı. Eğitcilik-öğreticilik bizimle de sınırlı değildi; aynı zamanda solun savaşmak gerektiğini düşü-

nen bütün kesimleri için de böyle bir işlev taşımalıydı. Bütün olumsuzluklarımızı, eksiklerimizi, darbeyi ağırlaştıran etkenleri iyice tartışmalı ve kavramalıydık. Biz bunu yaptık. Solun sandığı, “uzaktan”

Darbeler de alacaktık. Bunu biliyorduk. Her şeyden önce, savaş dediğimiz şey zaten bizim ve düşmanın kayıplar vermesini içeriyordu. Ancak esas önemli olan, kimin, verdiği kayıplara rağmen siyasi olarak gelişip güçleneceği. Bu ise, iktidar savaşında daha kararlı ve ısrarlı olmakla belirlenecekti.

Hayır, düşman sanıldığı kadar güçlü, başarılı, kadri mutlak değildir...

12 Temmuz'da da bunu gördük.

Başarısının temeli, bizim bıraktığımız boşlukları değerlendirmekten ibaretti.

Düşmanı küçümsüyor değiliz.

Ama bu düşmanı altedebileceğimizden de eminiz.

tahlil ettiği gibi savaşımızdaki zamanlama hatasında, hazırlık evresinin yeterli olmayışında değildi sorun. Savaş gerçeğinin asla kaldıramayacağı en basit hataların yapılmış, düşmanın küçümsenmiş olmasıydı. Yani içimizdeki düşman dışımızdaki düşmana davetiye çıkarmıştı.

Bunları tartışmak, değerlendirmek ve daha sonrası için bu tür zaafların üstüne gitmek bizi güçlendiren unsurlardan biridir.

Sol burada 12 Temmuz'a ancak "uzaktan", ancak "teorik" veya "akademik" olarak bakar durumdadır. Böyle olduğu için de 12 Temmuz'u düşmanın büyük gücünün sonucu olarak değerlendirmiştir. Ve silahlı savaşın, illegalitenin başarı şansının olmadığı sonucuna varmıştır. Hayır,

düşman sanıldığı kadar güçlü, başarılı, kadri mutlak değildir. Biz bu savaşın içinde olduğumuz için bunu çok açık gördük, 12 Temmuz'da da bunu gördük. Başarısının temeli, bizim bıraktığımız boşlukları değerlendirmekten ibaretti. Düşmanı küçümsüyor değiliz. Ama bu düşmanı altedebileceğimizden de eminiz.

Düşman o zamandan bu yana teknik olarak, eğitilmiş personel olarak kendini daha fazla geliştirmiştir; o zamandan bu yana, yüzlerce kadromuzu, savaşçımızı şehit vermişizdir; ama silahlı savaşımız sürüyor. Düşman bunu engelleyemedi ve engelleyemiyor. Bugün silahlı savaşın çok daha üst boyutta sürdürülemesinin nedeni, düşmanın gücü değil, bizim hayatın çeşitli alanlarındaki yetersizliklerimizdir. Bu yetersizliklerin bir yanı elbette düşmanın baskı ve terörünün sonucudur; ama bu aşılabılır bir etkidir. Aşmak bizim politikada, eylemde, eğitimde, kadrolaşmada, örgütlenmede daha da ustalaşmamızla mümkündür.

**Kayıplardan
Korkarak
Savaş Girmekten
Veya Savaşı
Büyütmekten
Kaçanlar
İktidarı
İstemeyenlerdir**

Dünya halklarının iradesi ve geleceği gün gelir tek bir ülkede, gün gelir tek bir örgütte, gün gelir tek bir kişide somutlanır, ete kemiğe bürünür. Bu, ülke, kişi veya örgüt için ağır bir yüküdür. Altından kalkması güçtür. Yalnızca bizim yaşamımız, bizim politikalarımız, bizim taktiklerimiz, bizim düşüncelerimiz, bizim direnişimiz söz konusu değildir; aynı zamanda dünya çapında bir ideoloji, direniş söz konusudur.

Bu, bir misyon demektir.

1990'ların başında Devrimci Sol'un üstlendiği misyon böyle bir misyondur işte. Bu zorlu misyon o günün dünyasında sosyalizmi savunmak, emperyalizmin karşısına dikilmek demektir. Savaşımız, direnişimiz, geleneklerimiz, ülkemiz için olduğu gibi Ortadoğu ve dünya halkları için de belirleyici bir öneme sahip olacaktır. Bu bilinçle atılıma başlanmış ve devam ettirilmiştir.

Oysa ağır bir emperyalist propaganda bombardımanı altında, artık hiçbir idealin kalmadığı, hiçbir şey için ölmeye ve öldürmeye değmeyeceği söylenmektedir ve bu propaganda etkili de olmaktadır. Saldırıları ideolojik olduğu gibi fiziki olarak da imhaya yöneliktir.

Ülkemizde yalnızızdır.

Ortadoğu'da yalnızızdır.

Dünyada, istisnai çıkışlar dışında yalnızızdır.

Geri çekilmenin, emperyal-

lizmin güçlülüğünün, halkların emperyalizm karşısındaki zayıflığının teorileri yapılmaktadır. Hemen herkes, bu saldırıları göğüsleme telaşına girmiş, en azından varlığını devam ettirmeye çalışmaktadır. Kürt milliyetçileri en çok etkilenen kesim durumundadırlar ve emperyalizme direniş politikaları yerine “fırsatçı” politikalar geliştirmektedir. Bu etkilenmenin sonuçları bugün açıkça teslimiyet mesajlarıyla, “sen çöz” söylemleriyle, emperyalizmin hakimiyetinin kabul edildiği açıklamalarıyla ortaya çıkmaktadır.

Daha önceki pek çok yazımızda da belirttiğimiz gibi; Kürt milliyetçiliğinin geliştirdiği gerilla savaşıdan elbette tüm solun çıkaracağı dersler olmayıydı. Bizim çıkardığımız en önemli derslerden biri ise **“kayıplardan korkmamak gerektiği”**ydi. PKK, 1986’ya gelindiğinde gerilla gücü büyük oranda darbe yemiş, varolmakla yokolmak arasındaydı. Ya yeniden geri çekilecek, ya da bu kayıplara rağmen, savaşta ısrar edecekti. İkinci yol tercih edilmiş ve eşik işte o noktada aşılmıştır. Ama aynı PKK 90’lardan itibaren savaşın kayıplarından korkar durumdadır. **“Dökülen kan”** edebiyatı, kendisiyle birlikte etkilediği halk kesimlerini de savaşın zaferini istemekten, **“akan kan dursun”** noktasına getirmiştir. Ama aynı PKK

kadro ve savaşçılarını koruma noktasında da hiç mi hiç özenli olmamıştır. Bunu da kendilerinin yaptığı çok çeşitli değerlendirmelerinden görmek mümkündür.

Savaşın bütününde kayıplardan korkmazken, emperyalizme ve oligarşiye karşı yürütülen bir iktidar savaşının kaçınılmaz olarak kanlı, acılı geçeceğini biliyoruz ve böyle bir savaşa girmiş durumdayız. Savaşı bu noktada **kabullenme** cesareti gösteremeyenler, asla iktidar için savaşan bir güç olamazlar. İktidar, savaş gerçeğini bilmek, kabullenmek, gereğini yapmaktan geçer.

Sol ise, bir olumluluk olarak ideallerini henüz tamamen kaybetmemiş olsa da, tarihi boyunca yaptığı gibi 12 Temmuz veya infazların, kayıpların yoğunlaştığı, baskı ve terörün arttığı pek çok dönemi **“ucuz atlatma”**nın hesaplarını yapmıştır. Bugün de büyük ölçüde benzer bir durum söz konusudur. Ve daha da önemlisi bu geri çekiliş yalnızca kendini korumayla, zaten son derece sınırlı olan güçlerini kaybetmemeyeyle sınırlı değildir; esas olarak **ideolojik** bir geri çekiliş vardır. Ama bunlar, artık tekrar tekrar görülmüş olmalıdır ki, savaş gerçeğini de, DHKP-C gerçeğini de anlamaktan uzak ham hayallerdir.

Sol, adeta, bir bütün olarak **“bekle ve gör”**cü olmuştur.

Şüphesiz biz de 1990’ların başındaki, emperyalizmin dünya genelinde karşı-devrim dalgasını estirdiği bu dönemi ucuz atlatmanın hesapları içine girebilirdik... Biz de bunları yaptıktan sonra her şeyi “politik manevra” diye, “taktik” diye açıklamaya kalkabilirdik. Ama bunu yapmak bizi biz olmaktan çıkartırdı.

Hesaplar yapmıştır. Beklentileri içinde bizim yok olmamız ve kalıntılarımıza kendilerinin sahip çıkması da vardır.

Görünen köy kılavuz istemezdi; savaşmakta ısrar demek düşmanın bütün şimşeklerini üzerine çekmek ve ağır kayıplar almak demektir. Ama buna rağmen savaşa giriştik. Şüphesiz biz de 1990’ların başındaki, emperyalizmin dünya genelinde karşı-devrim dalgasını estirdiği bu dönemi ucuz atlatmanın hesapları içine girebilirdik. Biz de “kimden ne kapabiliriz” hesabı içinde emperyalizmin karşısına dikilmeyip tavırsız kalmayı tercih edebilirdik. Biz de (eğer hala

kaldıysa) başkalarının savaşını izleyip, yok olmasını bekleyebilir ve bundan kendi hesabımıza pay çıkartabileceğimizi düşünebilirdik. Biz de bunları yaptıktan sonra her şeyi “**politik manevra**” diye, “**taktik**” diye açıklamaya kalkabilirdik. Ama bunu yapmak **bizi biz olmaktan** çıkartırdı.

Biz demek, anti-emperyalist tavır alış demektir. Asıl bundan vazgeçtiğimizde yok olurduk.

Biz demek, her yerde, her zeminde, her koşulda ve ne pahasına olursa olsun sosyalizmi savunmak demektir. Asıl artık savunmamaya başladığımızda bu, bitişimiz anlamına gelirdi.

Biz demek, silahlı savaşta ısrar demektir. Israrımızdan vazgeçtiğimizde kendimizi de **inkar etmiş** olurduk.

Ne manevra, ne de taktik yapılmaz değil, yapılır. Ama bunların tek başlarına hiçbir anlamı yoktur. Hiç kimse manevralar için ölmez; ama herkes **idealleri için** ölebilir. Siyasi manevra ve taktikler ancak bir stratejiye, bir ideolojiye, bir ideale bağlı olarak geliştirilebilir. Esas olan **ideolojimizdir, stratejimizdir**. Diğer her şey, manevralarımız, taktiklerimiz talidir. Aksi, ideolojinin **hiçbir şey**, taktiklerin **her şey** haline gelmesidir. Bu, saflığın, temizliğin, güzelliğin kaybedilmesidir. Kirlenmenin başlamasıdır. Devrimcilikten uzaklaşmadır.

Bugün tekrar ve onurla

söylüyoruz ki; biz bu kirlenmenin dışında kaldık. Tarihimizin her döneminde saflığımızı ve temizliğimizi koruduk, bu özelliklerimizin üzerine titerdik. Geriliklerimizi, yetersizliklerimizi taktik diye açıklamadık. Üzerine gittik, nedenlerini tespit ettik ve ortadan kaldırmaya çalıştık. Çizgimizi, düşüncelerimizi ne pahasına olursa olsun terk etmedik. Kimseyi kullanmaya kalkmadık veya kendimizi kullanmaya meyil vermedik. Kimseye karşı hesapçı yaklaşmadık. Bizim için belirleyici olan daima ilkelerimiz, ideolojimiz, sınıf çizgimiz ve geleneklerimiz oldu.

30 yıl önce Mahir şöyle yazıyordu:

“Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi Amerikan emperyalizmini ve köpeklerini ülkeden kovana kadar mücadele etmeye ve her şart altında en son savaşı ölünceye kadar savaşını sürdürmeye kararlıdır.”

Bu çizgi 30 yıldır en ufak bir sapma olmadan devam ettirilmiştir.

30 yıl önce Mahirlerin koyduğu çizgiyi kararlılıkla sürdürmeye, bu şiarları en yüksek sesimizle haykırmaya devam ediyoruz. **Hiçbir güç** bizi savaşmaktan alıkoyamaz. **Hiçbir şart**, ne kadar ağır da olsa savaşımızı engellemez. **Hiçbir güçlük**, emperyalizmle ve oligarşiyle uzlaşmamıza, ideal-

“Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi Amerikan emperyalizmini ve köpeklerini ülkeden kovana kadar mücadele etmeye ve her şart altında en son savaşı ölünceye kadar savaşını sürdürmeye kararlıdır.”
Bu çizgi 30 yıldır en ufak bir sapma olmadan devam ettirilmiştir.

lerimizi terketmemize neden olamaz.

En büyük idealimiz ülkemizden emperyalizmi kovarak bağımsız, sosyalist bir ülke kurmaktır.

Bu ideali gerçekleştireceğiz.

Sürekli kuşatmalar içinde kalabiliriz. Gerilemeyeceğiz.

12 Temmuz’dan çok daha ağır kayıplar da alabiliriz; ama Parti-Cepheyi asla yenemeyecekler.

Çünkü biz, 12 Temmuzlarla, 16-17 Nisanlarla, yüzlerce şehidimizle, tarihimiz ve geleneklerimizle yenilmezliği kazandık.

En son savaşımıza kadar savaşacağız!

Zafere kadar savaşacağız!
Zafer Bizim Olacak!

YA
ÖZGÜR
VATAN
YA
ÖLÜM

**BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK BİR
ÜLKEMİZ OLUNCAYA KADAR
SİLAHLARIMIZ ASLA
SUSMAYACAK
NAMLULARIMIZ HEP
EMPERYALİZME DÖNÜK OLACAK**

Vatanımızda bağımsızlığın kırıntısını bile bırakmadılar. Üsleriyle, hibe ve yardımlarıyla, uluslararası anlaşmalarıyla, işbirlikçileştirdikleri orduyla ülkemizi işgal ettiler. Halkımızı onursuz ve kölece bir yaşama boyun eğmeye zorladılar.

Gizli bir işgaldi bu. Görünürde gavur askerlerinin postallarıyla çiğnenmiyordu ülkemiz. Düşman generalleri yoktu ortada.

Ama içimizdeydiler.

Her şeyimize saldırdılar. Kültürümüze, geleneklerimi-

ze, namusumuza, şerefimize... İşbirlikçi yöneticiler bu kukla rejimin başında bulunmaktan gurur duydular. Amerikan başkanıyla görüşmek için taklalar atıldılar, birbirlerini çiğnediler. Emperyalistlerle en alçakça bağımlılık anlaşmalarına im-

zalar attılar. Böylece ülkemizi Amerika'nın sömürge valileri gibi yönetilir hale getirdiler.

Ama emperyalistler, Anadolu'yu dikensiz bir gül bahçesi gibi talan edemeyeceklerdi.

1970'lerin başında emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağını açtık. O zamandan beri onların kabusuyuz.

Parti-Cephe, Türkiye'de emperyalizme karşı savaşın adıdır. 30 yıldır böyledir bu.

Bizi yok etmeden rahat yüzü görmeyeceklerdi. Bu yüzden de ellerinden ne geliyorsa yaptılar. Dağlarda, şehirlerde, işkencehanelerde, okullarda, fabrikalarda; bulduğumuz her yerde bizi imha etmeye çalıştılar. Kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Geleceklerini kurtarmaya çalışıyorlardı.

Vatan neydi? Halk neydi? Bağımsızlık neydi? Hürriyet

neydi? Vatanımızın kurtuluşu ve halkımızın hürriyeti için bedel ödeyip bedel ödetilmiyorsa o toprağa vatan denebilir miydi? Biz 30 yıldır bu sorulara aynı cevapları verdik. Elrom'u kaçırıp cezalandırdığımızda, TUSLOG'lara ilk bombayı yerleştirdiğimizde

verdik. Maltepe'de verdik. Nurhaklar'da verdik, Kızıldere'de verdik, idam sehpalarında verdik...

Selçuk ve Sadık yoldaşlarımız, bir kez daha bu sorulara verilmiş açık, somut cevaplar oldular.

Sadık ve Selçuk yoldaşları-

Enternasyonalizm bayrağı onyıllardır Parti-Cephemizin ellerindedir

Emperyalizme teslimiyet yarışına girildiği, çıkarlardan oluşmuş ve bataklık haline gelmiş bu sol içerisinde boğulmayacak, ayakta kalacak, sosyalizmi yeniden yükseltecek siyasal bir çizginin, M-L'nin yalnız ülkemizdeki değil, dünyadaki temsilcilerinden olmalıydık.

...

Bu anlayışı bize, THKP-C en zor

koşullarda dahi enternasyonalizm bayrağını taşımasıyla ve bunu kuru sözlerden de çıkararak, emperyalizme ve siyonizme vurduğu darbelerle kanıtlamış ve miras bırakmıştı. Bu miras üzerinde yol alarak, ciddi hiçbir örgütlülüğümüzün olmadığı '74 koşullarından itibaren, dünyanın neresinde olursa olsun halklara yönelmiş emperyalist saldırılara

mızın eyleminde bizi biz yapan özelliklerimiz vardı.

DHKP-C'liler bütün ezilen halklar için ölmesini bilirler. Ezilen halklar için ölmesini bilmeyenler, devrimci olamaz.

Ezilen halklar için ölebilmek enternasyonalizmdir.

Eylemimizde düşmanı ö-lerek dahi yenebilme; ö-lerek yenilmezleşme vardı.

Biz ki, bütün dünyada barış ve teslimiyet rüzgarları eserken bile doğru bildiğimizden şaşmamıştık; düşmanlarımızla asla barışmayacağımızı, tek başımıza da kalsak kanımızın son damlasına kadar onurumuzu ve namusumuzu savunacağımızı haykırmıştık.

Söylemek yetmiyordu.

Yapmak gerekiyordu.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi, dünyanın neresinde olursa olsun emperyalist saldırıların karşısında,

dünyanın tüm ezilen halklarının yanındaydı.

İşte bu yüzden Sadık ve Selçuk yoldaşlarımız Amerika'nın casus yuvası karşısında mevzilendiler.

Ve gene bu yüzden 30 yıldır silahlarımız hiç susmadı, namlularımız hiç soğumadı. "Tamam, bu kez bitti" dedikleri her defasında yeniden ayağa dikildik. Hiç beklemedikleri yerde, hiç beklemedikleri zamanda ve karşılığında en ağır bedelleri ödeyeceğimizi bile bile vurduk.

Biz yaşamasını bilirdik; ama yaşamak ve yaşatmak için ölmesini de bilirdik. Öldük, öldürdük. Ama teslim olmadık. Biliyorduk; teslim olmak demek, asalak, onursuz bir yaşam sürmek demektir.

Bu topraklarda onuru, namusu, adaleti, bağımsız ve özgür bir vatan özlemini biz tem-

sil ediyorduk.

Bugün hala ağız dolusu "Bağımsız Türkiye", "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm" sloganları atılabiliyorsa, bu, Sadık ve Selçuk yoldaşlarımızın nezdinde cisimleşen Parti-Cephe iradesinin, emperyalizme karşı savaşma kararlılığının, teslim olmamanın, ölme ama yenilmeme geleneklerimizin sonucudur.

ABD emperyalizmi, dünya halklarının kendi vatanlarında bağımsız ve özgür yaşamasını engelleyemeyecek.

Ülkemizden ABD'yi ve tüm emperyalistleri kovacağız.

THKP-C'den devraldığımız ve DHKP-C'yle dalgalandırmaya devam ettiğimiz emperyalizme karşı savaş bayrağı, tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'nin semalarında dalgalanıncaya kadar savaşmaya devam edeceğiz.

eylemlerimizle tavır almış bir harekettik. Kadrolarımız, taraftarlarımız bu anlayışla yetişmişti. Emperyalizmin tüm Ortadoğu halklarını sindirmek ve tüm dünya halklarına gözdağı verip, tehdit etmek için başlattığı bu vahşete, ülkemiz cephesinden de darbeler vurarak, emperyalizme karşı mücadelenin yok edilemediğini, yok edilemeyeceğini tüm dünya ve sola göstermeliydik. Politik taktik adına, diplomasi adına, daha doğrusu pragmatizm adına emperyalizmin amacı ortadayken "kendi çıkarımı düşüneyim, saldırıdan zarar görmeyeyim, hatta nasıl

faydalanabilirim" diyerek emperyalist saldırıya sessiz kalmak emperyalizmin suç ortaklığını yapmaktır. Bu bize yakışmazdı. Bu anti-emperyalistlerin, devrimcilerin, halkların kardeşliğini savunanların tavrı değil, burjuva milliyetçilerinin, gericilerin, çeşitli orta tabakaların tavrı olabilirdi ancak. Bu gerici tavır ülke ve dünya düzeyinde ideolojik ve politik olarak mahkum edilmedikçe, emperyalizm bu zeminde halkları birbirlerine kırdırmaya, yönetmeye ve teslim almaya devam edecektir. (Dursun Karataş, DHKP Kuruluş Kongresi Raporu'ndan, sf. 139)

Sadık Mamati

27 Eylül 1974 Rize doğumlu olan yoldaşımız üniversiteye başlayana kadar bu ilde öğrenimini sürdürdü. Üniversiteye ise Afyon Kocatepe Üniversitesi Turizm ve Otelcilik Bölümü'nde başladı.

Devrimci hareketi daha öncesinde eylemlerinden tanımaktadır. Özellikle 16-17 Nisan direnişinden çok etkilenir ve bundan sonra örgütlü ilişkiler içine girmeye karar verir.

Üniversiteye gelir gelmez ilk yaptığı işlerden biri yoldaşlarımızla ilişki kurmak olur. Şehitlerimizden Nuran Demir tanıştığı ilk yoldaşımızdır. Artık Afyon'da Dev-Genç saflarında yerini almış ve hızla devrimcileşmeye başlamıştı.

İlk gözaltısını Afyon SHP işgali nedeniyle yaşadı. Kısa süreli bir tutukluluğun ardından yeniden mücadeleye döndü. Gençlik mücadelesinde öne çıkmasıyla birlikte polisin de başlıca hedeflerinden biri oldu. Defalarca gözaltına alındı.

1994'te tekrar kısa süreli bir tutsaklık yaşadı. 1995 Ağustos ayında ise İstanbul'da savaşçı olarak istihdam edildi. Ancak bu süreçte bir kez daha gözaltına alındı. Serbest kaldıktan sonra son olarak Giresun'da tutsak düştü. Üç yıl tutsak kaldı. Tutsaklık yıllarını

kendini geliştirmek için değerlendirdi.

Tahliye olduğunda savaşma azminden hiçbir şey kaybetmemişti.

Bir süre Alibeyköy'de mahalli birimlerde çalıştı. Burada görev yaptığı kısa sürede herkesin çok sevdiği biri haline geldi. Alibeyköy halkı onu "Rıza" adıyla tanıdı. Hep gülen yüzü, sıcak kanlılığıyla insanlarla çok kolay ilişki kurabiliyor, kurduğu her ilişkiyi devrimin yeni bir olanağı, kazanımı haline getirmeye çalışıyordu.

Sadık yoldaşımızda Karadeniz halkının tipik özelliklerini görmek mümkündür. Esprili, canlı ve inatçı... Doğru bildiğini sonuna kadar savunur ama ikna edildiğinde yanlışını kabullenmesini de bilirdi. Sadece doğru bildiğini savunmada değil, eksiklerini aşmada, yoldaşlarının hatalarını, yanlışlarını göstermede, aşmalarına yardımcı olmada da inatçıydı.

Halk ilişkilerine büyük önem verir, yoldaşlarının aynı önemi, özeni göstermeleri için eğitirdi. Genç-yaşlı herkesin gönlünü kazanmasını bilmişti. Burada kaldığı üç ay içinde ilişkileri toparlayarak birçok aksaklığı kısa sürede gidermeyi başardı. İnsanların eğitimini hızla tamamlamak, onları daha

aktif görevlere hazırlamak için uğraşıyordu.

Bu kısa sürede iki kez gözaltına alındı. İkisinden de değerlerimize sadık kalarak alınının akıyla çıktı.

O da Selçuk gibi gerilla özlemiyle doluydu. Memleketine, Karadeniz'e tutkunluk derecinde bağlıydı. Kaçkar dağlarına gerilla olarak çıkmak isterdi. Ancak onun için kendi istekleri değil, her zaman devrimin, örgütümüzün ihtiyaçları öncelikliydi.

Kısa süre kaldığı Alibeyköy'den sonra, Topkapı Bölge sorumluluğuna atandı. Bir çok yeni olanak yarattığı Topkapı'daki görevi de kısa süreli olmak zorunda kaldı. Polis tarafından aranır duruma düşmesi nedeniyle illegalde görevlendirilmek üzere beklemeye alındı. Beklemek zor geliyordu. Sürenin bir an önce bitmesini istiyor, bir an önce sıcak savaşın içinde yer almak için sabırsızlanıyordu. Sabırsızlığı silahlı birliklerimizden birinde görevlendirilmesiyle sona erdi. Bir savaşçı olarak yeni görevlere hazırды.

Sadık yoldaşımız ABD Başkonsolosluğu'na saldırı hazırlığındaiken şehit düştü. Arkasında yerini alacak birçok Sadık bıraktı...

Selçuk Akgün

Selçuk yoldaşımız 1952 doğumludur. Devrimci mücadeleyle ilişkisi 12 Eylül öncesinde Erzurum'da başka bir siyasetin saflarında başladı. 12 Eylül'den sonra gözaltına alındı ve ağır işkenceler gördü. Tutuklanarak Erzurum Hapishanesi'nde birkaç ay tutsak kaldı. Tahliyesinden sonra ailesiyle birlikte İstanbul Nurtepe'ye taşındı.

Adli bir olay nedeniyle tutuklandı. 5 yıla yakın tutuklu kaldı. İstanbul Metris'te Devrimci Sol tutsaklarının direnişlerinden etkilendi.

Kaldığı hapishanelerde adli tutsaklar arasında açlık grevlerinden isyana kadar varan direnişler örgütledi. En son 93'te Tekirdağ Yarı Açık Hapishanesi'nden firar ederek tutsaklığına son verdi. Şehit düşene kadar da firari olarak yaşadı.

Firari koşullarında da olsa ailesiyle ilişkisini sürdürüyordu. Halk meclisinde çalışan eşinin devrimcileşmesi, yaptıkları çalışmaları kendisiyle paylaşması onu da etkiliyordu. Eşini vasıtasıyla mücadelenin sıcaklığını yeniden hissetmeye başlamıştı. Sonunda kararını vererek partimizle görüşmek istediğini bildirdi. Savaşmakta ısrarlıydı. Ege-Balkıca direnişinden sonra bu ısrarı daha da arttı.

Artık onun için yeni bir ha-

yat başlıyordu, kesin kararını vererek gelmişti. Örgütümüzle ilk görüşmelerinde ısrarla kıragitmek istediğini belirtiyor, "Yaşıma bakmayın, her zorluğa uyarım, hiçbir hastalığım yok. Kafamda hep dağ var. Bunca yıllık kaybımı telafi etmek istiyorum" diyordu. Ama emekçi mütevaziliğiyle "Başka görev de olabilir. Hiçbir şey demem. Her göreve hazırım" demeyi ihmal etmiyordu.

Düzenle hesaplaşmasını yapmış, arasına kalın bir çizgi çizmişti. Ne geçindirmesi gereken 3 çocuklu ailesini, ne de 40'ını aşmış yaşını devrimci görevlerinin önünde engel olarak görmüyordu. Çocuklarının, halkının çıkarlarının, geleceğinin devrimde olduğunu, bunun gerçekleşmesinin ise cesaret ve fedakarlık gerektirdiğini biliyordu.

Mücadele içinde gelişimi ve görevler alması çok hızlı oldu. Kendisinden yaşça çok daha küçük, genç bir yoldaşımızın sorumluluğu altında ilk olarak bir milis ekibinde görevlendirildi. Sorumlusuyla aralarındaki yaş farkını hiçbir zaman sorun yapmadı. Onun için önemli olan devrimin gereklerini yerine getirmektir.

Emperyalist bir hedefe yö-

neceklerini öğrendiğinde "Kendine devrimci diyenler emperyalizmden medet umuyor. Biz emperyalizme vuracağız. Yüreğim kıpır kıpır... Demek ki; Che'nin başka insanlar, halklar için duyduğu duygu bu olsa gerek... Biz de Yugoslavya halkı için vura-
cağız. Ne kadar onurlu ve asil bir şey! Ben bugüne kadar neden sizden habersiz yaşamışım sanki..." diyordu.

Dünyanın neresinde olursa olsun başka halklar için de ölebilmek, eylem yapabilmek, kurşun sıkılabilmek... devrimciliğimizin mayasında vardır. Selçuk yoldaşımız bu mayaya can verenlerden oldu.

İşçilerin "Nedim abisi" Selçuk yoldaşımız, devrimciliğin, onuruna, namusuna sahip çıkmanın, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşmanın yaşı olmadığını bir kez daha gösterdi tüm dünyaya.

Yoldaşlarımız çok istediği o hedefe vurmayı başaramadılar ama, bu girişimleri bile emperyalizmin yüreğine korku salmaya yetti.

Eyleminizi yarım bırakmayacağız Selçuk yoldaş... Vatanımızdan emperyalizmi tüm kurumlarıyla, tüm pislikleriyle temizleyene, yeryüzünden silene kadar savaşacağız.

ABD emperyalizmi, dünya halklarının özgür, bağımsız yaşamalarına engel olamayacak

TÜM DÜNYA HALKLARI, DÜNYANIN TÜM DEVRİMCİ, DEMOKRAT, İLERİCİ GÜÇLERİ EMPERYALİZME KARŞI BİRLEŞMELİDİR!

1980'li yılların sonunda SSCB yıkıldığında söylenen şeydi; "artık tek kutuplu bir dünya var". Dünyanın yeni bir barış dönemine başladığını müjdeliyordu burjuva ideologları. Evet, söylenenlerde bir gerçek vardı; emperyalistler önceki dönemde sömürü ve tahakkümlerini kurmaya çalışırken, sosyalist sistemi hesaba katmak zorundaydılar; ama sosyalist sistemin yıkıldığı bir dünyada bu denge unsuru ortadan kalkmıştı. Tüm dünya ülkeleri, halkları bu "tek kutup"un, yani emperyalizmin egemenliğini kabul etmek zorundaydılar.

Bekledikleri gibi olmadı.

Ne sosyalizmin öldüğü demagojisi kalıcı bir etkiye sahip olabildi, ne de tüm dünya teslim oldu.

En başta eski sosyalist ülkelerde yaşanan yoksulluk, fuhuş, enflasyon, mafyalaşma ve buna bağlı olarak bu ülke halklarında güçlü bir biçimde ortaya çıkan "eskiye özlem", sosyalizm öldü propagandasına, en büyük darbeyi vurdu.

Başta Küba olmak üzere, Kuzey Kore, Vietnam gibi ülkeler, eksiklikleriyle de olsa sosyalizmi yaşatmaya devam ediyordu.

Başta Partimiz olmak üzere, ülkemizde ve dünyanın çeşitli ülkelerinde devrimci hareketler, Marksizm-Leninizmi, sosyalizmi savunmaya, **DEVİRİM İÇİN** mücadeleye devam ediyordu.

Başta Libya, Irak gibi ülkeler olmak üzere Asya'nın, Afrika'nın çeşitli ülkeleri, emperyalist efendiye tam teslimi-

yeti reddediyorlardı.

"Tek kutupluluk", "globalleşme" diye başlayan emperyalist propaganda işte bu noktada, açık bir emperyalist haydutluğa dönüştü. Emperyalizm, sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerle elde ettiği moral, siyasal üstünlüğü, askeri olarak da tamamlamalı, artık kimsenin emperyalizmin bu yeni dünya düzenine karşı koyamayacağını saldırılarıyla göstermeliydi.

Ortadoğu'da, Körfez'de tarihin gördüğü en büyük silah yığınağı yapıldı. Irak görünürdeki hedefti, ama hedef tüm dünya halklarıydı. Emperyalist savaş makinasıyla tüm dünya halklarına gözdağı veriliyordu.

Emperyalizm bu askeri şov eşliğindeki gözdağı aşamasından sonra Irak'a saldırıp yaktı

yıktı.

Aradan yaklaşık 8 yıl geçti.

Dünyamızın içinde bulunduğu duruma bakalım.

Emperyalizm, Ortadoğu'da, Kafkaslar'da, Balkanlar'da, Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da, kendi denetimini kabul etmeyen ülkelere, bütün devrimci ilerici hareketlere karşı saldırı içindedir.

Sayırsız ülkede halkları bölme, milliyetleri birbirine düşürme temelinde milliyetçiliği kışkırtıp, kimilerini minik devletlere bölmüş, kendi sömürü alanına katmıştır.

Dünyanın her köşesinde **uydu devletler** yaratmaya çalışmaktadır.

1990'lı yılların başında teorisi ve propagandası yapılan, en fazla da dünyanın bütün reformistlerinin canı gönülden inandıkları, emperyalizmin dünyanın bütün **"sorunlu bölgelerine"** müdahale edip, savaşları sona erdireceği, faşist diktatörlükleri tasfiye edeceği, en azından kendi ülkelerindeki kadar **"burjuva demokrasisini dayatacağı"** beklentileri, dünyanın her yerinde patlayan silahlar, akan kan tarafından her gün, her saat tekzip edilmektedir.

Kan iki türlü akmaktadır.

Birincisi, emperyalist haydutluk, Irak'tan Yugoslavya'ya, Afganistan'dan Sudan'a, Ruanda'ya kadar pek çok yerde doğrudan saldırarak, veya

işbirlikçi iktidarlarının zulüm politikalarını teşvik edip destekleyerek **HALKLARIN KANINI AKITMAKTADIR.**

Ama dökülen yalnız halkın kanı da değildir. Emperyalizmin karşısında teslim olan bir dünya yoktur. Dünya halkları devrimcilerin önderliğinde çok çeşitli biçimlerde emperyalizme karşı direniş ve savaş sürdürüyor. Emperyalistler ve işbirlikçileri de, henüz gereken düzeyde olmasa da **BEDEL ÖDÜYORLAR.** Ödemeye de devam edecekler.

ABD emperyalizmi, dünya halklarının özgür, bağımsız yaşamalarına engel olamayacak.

EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞKİLER HER ŞEYE RAĞMEN BİTMEZ

Gerek Körfez krizinde, gerekse de Yugoslavya'ya saldırıda emperyalistlerin birlikte hareket ettiği görülmektedir. Ama bu aralarındaki çelişkilerin bittiği anlamına gelmiyor. ABD'nin son dönemlerdeki açık saldırganlık politikalarının temel hedeflerinden biri de **Avrupa emperyalizmiyle rekabette Avrupa'yı geriletmektir.** Bunu bir ölçüde de başarmıştır.

Avrupa emperyalizmi, ABD inisiyatifi karşısında gerilerken, kaybı yalnızca bu gerileme olmamış, dünya ka-

Gerek Körfez krizinde, gerekse de Yugoslavya'ya saldırıda emperyalistlerin birlikte hareket ettiği görülmektedir. Ama bu aralarındaki çelişkilerin bittiği anlamına gelmiyor. ABD'nin son dönemlerdeki açık saldırganlık politikalarının temel hedeflerinden biri de Avrupa emperyalizmiyle rekabette Avrupa'yı geriletmektir. Bunu bir ölçüde de başarmıştır.

muoyu karşısında yine emperyalizm adına üstlendiği misyon açısından da büyük ölçüde teşhir olmuştur. Avrupa ülkelerinin çoğunda iktidarda bulunan "yeni dünya düzeni solcuları" teşhir olmuştur. "Sosyalist", "sosyal demokrat", "yeşil", hangi sıfatı taşıyor olurlarsa olsunlar, tereddütsüz ABD'nin saldırganlıklarına onay vermiş, dünya kamuoyu karşısında ABD'nin avukatlığına soyunmuşlardır...

Bütün Avrupa'da "sol"un iktidar olmasından hareketle yeni tahliller yapanlar, **"Sosya-**

**Dizginsiz bir
işbirlikçilik
geliştirilmektedir.
Arnavutluk Dışişleri
Bakanı NATO'ya
girmek için ... şöyle
söylüyordu:
“Arnavutluk
hükümeti, NATO'nun
diğer birliklerini de
kabul etmeye hazır.
Biz, NATO'ya hava
sahamızı,
limanlarımızı ve diğer
askeri alt yapımızı
kontrol etme
hakkını vermeye
karar verdik.”**

listi var, komünisti var” diyerek bütün emperyalistleri aynı kefeye koymamak gerektiğini söyleyenler, ders çıkarıp, Avrupa'dan beklentilerine son verirler mi bilinmez ama, Yugoslavya saldırısında emperyalizm gerçeğiyle yeniden yüz yüze gelmişlerdir.

Avrupa ülkelerinde iktidar olan işçi partisi, sosyalist parti sıfatı taşıyan tüm bu partilerin halkın temsilcisi olmadığı, insan haklarının savunucu olmadığı, tersine emperyalizmin temsilcileri, onların çıkarlarını savunan partiler olduğu ortadadır. “Avrupa solunun yükselişi”nden ülkemizde demokrasi rüzgarı bekleyenler, demokrasi mücadelesine niyet

ve cesareti olmayanlardır. Bu yükselişten hareketle de ABD ile Avrupa arasındaki çelişkiler üzerine politika yapan Kürt milliyetçiliği de emperyalizm üzerine bu yanılgıların faturasını pahalıya ödemıştır.

Avrupa solunun getirdiği bir şey de yoktur. Avrupa ülkelerindeki pek çok hak gasbı, bu iktidarlar tarafından gerçekleştirilmekte, ABD, “Avrupa solu”nun iktidar olduğu dönemlerde saldırganlık politikalarında daha pervasızlaşabilmektedir.

Bu “sol”, Avrupa'ya gelmek zorunda kalmış mülteciler karşısında daha fazla baskı uygulayan, başta Partimiz olmak üzere devrimcilerin faaliyetlerini yasaklayan, devrimcilere yıllarca cezalar veren, iade tehdidine daha çok başvuran bir “sol”dur. Bunların “solculuğu”nu esas alarak beklentilere girenler hep hayal kırıklıkları yaşamaya devam edeceklerdir.

Emperyalist politikaların bir diğer hedefi, Rusya'yı güç olmaktan çıkarıp tüm denetimi altına almaktır.

Rusya etrafındaki kuşatmayı tamamlamak için emperyalistlerin başvurduğu yollardan biri de Rusya'yla çeşitli ekonomik, askeri, siyasi ilişkilerini sürdüren ülkeleri emperyalizmin tam denetimi altına almaktır. Emperyalist saldırganlık 90'lardan itibaren

esas olarak bu ülkeler üzerine yoğunlaşmıştır. Bu ülkeler taşıdıkları büyük potansiyellerle daha en başından emperyalistlerin hedefiydi zaten. Bu ülkeler emperyalistler arası rekabetin de sahası durumundadır.

Bu ülkelerde işbirlikçi burjuvazi geliştirilip, halkların bölünüp birbirine düşürülmesi politikası da bu işbirlikçi kesimler aracılığıyla uygulanmaktadır.

Yugoslavya açık saldırganlıkla denetim altına alınmaya çalışılırken, işbirlikçi iktidarların daha kolay denetim sağlayabildikleri Çek Cumhuriyeti, Macaristan ve Polonya, doğrudan NATO'ya kabul edilerek emperyalist sistemle bütünleştirilmişlerdir. Diğerleri de NATO'ya girme kuyruğundadır.

Dizginsiz bir işbirlikçilik geliştirilmektedir. Arnavutluk Dışişleri Bakanı NATO'ya girmek için, Menderes'in Kore'ye asker göndermesi gibi, ülkesinin her köşesini daha şimdiden NATO'nun kullanımına açarken şöyle söylüyordu:

“Arnavutluk hükümeti, NATO'nun diğer birliklerini de kabul etmeye hazır. Biz, NATO'ya hava sahamızı, limanlarımızı ve diğer askeri alt yapımızı kontrol etme hakkını vermeye karar verdik.”

Bu ülkeleri yeni-sömürgeleştirme süreci işlemektedir.

YENİ SÖMÜRGELERDEKİ İŞBİRLİKÇİLER, HER GEÇEN GÜN EMPERYALİZME DAHAFAZLA YASLANMAK ZORUNDADIR

İşbirlikçi iktidarlar, derinleşen kriz, büyüyen hoşnutsuzluk karşısında geleceklerinin her geçen gün daha fazla emperyalizme bağlandığını biliyorlar. Daha fazla uşaklıkla emperyalistlerin daha fazla desteğini ve himayesini talep ediyorlar. Ve bu nedenle de yeni bağımlılık, uşaklık anlaşmaları imzalamakta hiç tereddüt etmiyorlar.

Türkiye oligarşisi de aynı süreci yaşamaktadır. Oligarşi, her geçen gün daha fazla ABD emperyalizmiyle bütünleşmektedir. Elbette Avrupa emperyalistleriyle ilişkiler koparılmamaktadır ama emperyalistler arası çelişkilerde yerini ABD'den yana belirlemekte, bu çelişkiden yararlanıp kendine düşen payı artırmaya çalışmaktadır.

“Avrupa Birliği bizi istemiyorsa, dünya Avrupa birliğinden ibaret değildir. ABD var, Kafkaslar var...” Oligarşinin sözcüleri, bir süredir özellikle bu yaklaşımı dile getirmektedirler.

Türkiye oligarşisi ABD'nin bir uzantısı olarak Avrupa Birliğine girmek istiyor. ABD'nin

sözünün geçtiği, ABD çıkarlarının savunucusu bir Türkiye, elbette Avrupa'nın kendi çıkarlarına uygun değildir. Bu ilişki hemen çözümlenemez, bu nedenle Avrupa Birliği, Türkiye'nin kabulünü uzatacaktır. Avrupa'nın insan hakları, reform istekleri, Kürt meselesinin çözümü gibi gerekçelerinin hemen hepsi demagojiden ibarettir. Oligarşi herşeyiyle ABD emperyalizmine yaslanmış durumdadır.

Ordudan milliyetçilik sloganını kullanan partilere kadar, oligarşi, yer yer bu işbirliğinde zorlanmaktadır. Ancak hiç birinin en küçük bir direnme politikası yoktur. Emperyalizmin her istediğini harfiyen yerine getirmek durumundadırlar. Emperyalizmin ve MGK'nın İsrail'le anlaşmaları yıllardır siyonizm karşıtlığını varlık nedenlerinden biri olarak kullanmış olan Refah Partisi'ne yaptırtması düzen partilerinin emperyalizm karşısında ne durumda olduklarına çarpıcı bir örnektir.

İşbirlikçilik ve uşaklık, bugün alabildiğine pervasızca uygulanmaktadır. NATO'nun Yugoslavya'ya saldırısı dönemi boyunca Türkiye oligarşisinin hemen tüm politikası, bu saldırıya mümkün olan en üst boyutta katılmak ve emperyalizmin en fazla övgüsüne mazhar olmak şeklinde biçimlenmiştir. Amerika da bu övgülerini esirgememiştir. İncirlik'ten kalkan

**Gerek Körfez
krizinde, gerekse de
Yugoslavya'ya
saldırıda
emperyalistlerin
birlikte hareket
ettiği görülmektedir.
Ama bu aralarındaki
çelişkilerin bittiği
anlamına gelmiyor.
ABD'nin son
dönemlerdeki açık
saldırganlık
politikalarının temel
hedeflerinden biri de
... Avrupa'yı
geriletmektir. Bunu
bir ölçüde de
başarmıştır.**

uçaklar, Irak'ı, Balkanları vurma, ABD ve İsrail ile girilen sıkı ilişkiler emperyalizme bağımlılığın tablosudur.

**"YENİ DÜNYA
DÜZENİ"Nİ KABUL
ETMEK, ONURUNU
VE GELECEĞİNİ
EMPERYALİSTLERİN
ELLERİNE TESLİM
ETMEKTİR**

2. Paylaşım Savaşı'ndan bu yana, gerek emperyalistler arası rekabet ve paylaşım sorunlarını düzenlemek, gerekse de yeni sömürgecilik ilişkilerini pekiştirmek, yeni sömürgeler üzerindeki ekono-

**MAI'nin amacı
kısaca,
yeni sömürgeleri
emperyalizmin
dikensiz gül
bahçelerine
çevirmektir. ... Elbette
MAI bu konudaki tek
anlaşma değildir... An-
cak MAI
bağımlılığı en uç
noktada "yasallaştıran"
bir adımdır.**

mik, siyasi, askeri denetimi artırmak için pek çok uluslararası kurum oluşturuldu. 80'lerin sonunda sosyalist sistemdeki gerileyişle birlikte, emperyalistler yeni sömürge ülkelere yönelik dayatmalarını da artırdılar. Bunun son örneklerinden biri kısaca MAI olarak anılan "Çok Taraflı Yatırım Anlaşması"dır.

MAI'nin amacı kısaca, yeni sömürgeleri **emperyalizmin dikensiz gül bahçelerine** çevirmektir. Yatırımlar, özelleştirmeler, gümrük yasaları, hukuki sorunlar gibi çeşitli konularda çeşitli iç nedenler veya emperyalist rekabet nedeniyle çıkan sorunları asgariye indirmektir. Elbette MAI bu konudaki tek anlaşma değildir; uluslararası emperyalist tekelin çıkarlarını güvence altına alabilmek için, emekçilerin haklarını budayan, **ulusal egemenliği** kağıt üzerinde bile

ortadan kaldıran onlarca anlaşma yürürlüktedir. Ancak MAI bağımlılığı en uç noktada "yasallaştıran" bir adımdır.

Anlaşma "Yatırımların karşılıklı teşviki ve korunması" adına gündeme getirilmiştir ama "**karşılıklı**" olan hiç bir şey yoktur; emperyalizmin yeni sömürgelere dayatması vardır. "**Küresel Ekonominin Anayasası**" olarak da adlandırılan MAI'nin öngördükleri şunlar:

- MAI'yi kabul eden ülkeler, grev, çatışma, direniş gibi gelişmelerden dolayı emperyalist tekellerin uğrayacağı zararları karşılayacak.

- Emperyalist sermayenin girişini engelleyecek kısıtlayıcı hiçbir tedbire, engele izin verilmeyecek.

- Anlaşmaya imza koyan devletlerin hukuku, herhangi bir anlaşmazlık çıktığı zaman, faaliyet yürüten uluslararası şirketleri hiçbir şekilde bağlamayacak.

- Hiç bir koruma önlemi emperyalist şirketlerin faaliyetlerini engeller nitelikte olmayacak.

- Yatırım yapılan ülkede yabancı sermaye sendikal hakları dikkate almayacak.

- Çevrenin korunması gibi önlemlere uyup uymamak da yabancı sermayenin isteğine bağlanacak. Örneğin; EURO-GOLD gibi emperyalist şirketlerin faaliyetlerini durdurmak için Danıştay'ın aldığı

iptal kararları bu şirketleri bağlamayacak.

- Yatırım yapan yabancı şirketle devlet arasında çıkabilecek anlaşmazlıklar da o ülkenin hukukuna göre değil, "Uluslararası Yüksek Tahkim Kurulu"nun hükümlerine göre çözülecek. Uluslararası Yüksek Tahkim Kurulu denilen kurum ise, emperyalist ülkelerin belirlediği üyelerden oluşmaktadır. Denetim tamamen emperyalist ülkelerin elindedir.

Bunları kabul etmek herhangi bir ülke için, bir halk için onursuzlukların en büyüğüdür.

ABD EMPERYALİZMİNE KARŞI DÜNYADAKİ BÜTÜN YURTSEVERLER, ANTI- EMPERYALİSTLER BİRLEŞMELİDİR.

Bugün emperyalizme karşı savaşılmadan onurluca yaşamak mümkün değildir. Emperyalizm üzerine tüm yanılsamalara bizzat emperyalizmin politikaları son vermektedir. Bu konudaki her tereddütlü tavır, kendi ülkesinde yürüttüğü mücadeleyi, anti-emperyalist boyutuyla ele almayan her yaklaşım, dünya çapında emperyalizme karşı halkların cephesini büyütmeyen her düşünce, sonuçta emperyalizme güç verecektir.

Irak'ı bombalamayı süre-

lileştiren ve bu ülkeye uyguladığı gıda ve ilaç ambargosuyla beşyüzbinden çok çocuğun ölümüne neden olan ve kendilerine “**bu sayı çok değil mi, Hiroşima’da ölen çocuklardan daha da fazla, değer mi?**” diye sorulduğunda “**evet değer**” cevabı veren, emperyalist politikaların sözcüsü **Albright**’tır.

Emperyalizm budur. Hiroşima üzerine ağıtlar yakan aydınların Irak’a saldırıyı desteklemesindeki çelişki, emperyalizmin insan hakları, demokrasi, barış savunuculuğu demagogisinin şu veya bu ölçüde etkili olmasında yatmaktadır.

Savaşımızla, mücadelemizle bu gerçeği ortaya koymalıyız.

EMPERYALİZM GERÇEĞİ ÖĞRENİLMEYEN, KAVRANILMADAN HİÇBİR ŞEY DOĞRU YAPILAMAZ.

Emperyalizmin terörü ve demagogisi, 1990’ların başında dünyanın çeşitli devrimci, ilerici güçlerini beklenenin ötesinde etkilemiştir. Beklenenin ötesindedir, çünkü, gerçekte bu güçlerin emperyalizmin demagogilerine, propagandalarına kanmaları için bir neden yoktur. Savundukları veya savunduklarını iddia ettikleri Marksist-Leninist teori, onları her türlü sapmadan koruyacak

güçte ve açıklıktadır.

Ama sorun tek başına teoriyi bilmek değildir.

Emperyalizmin terörü ve demagogisi, siyasi hareketlerde şu veya bu biçimde varolan reformist, düzen içi eğilimleri şaşırtıcı bir hızla açığa çıkartmıştır. Yıllardır -daha çok geçmiş tarihleri nedeniyle- bir türlü açıkça savunmaya cesaret edemedikleri şeyleri artık tüm açıklığıyla savunmaya başlamışlardır. Ülkemizde de böyle olmamış mıdır? Geçmişin silahlı mücadele, ayaklanma savunucuları, legalleşirken, sosyalist ülkelerin yıkıldığı, emperyalist propagandanın beyinleri şu veya bu ölçüde etkilediği bu “elverişli ortam” olmasaydı, bu büyük siyasi ve örgütsel tasfiyeyi bu kadar kolay gerçekleştirebilirler miydi?

Ancak bu dönemin etkileri, bu açık tasfiyecilikle, “**sosyal demokratlaşmayla**” sınırlı kalmamıştır. Daha örtülü etkileri de vardır.

Bu etkiler, en açık biçimde Romanya’daki karşı-devrimci komplo karşısında veya Körfez krizi dönemindeki tavırlarda ortaya çıktı.

Görünürde Marksizm-Leninizmde, sosyalizmde ısrar eden veya en azından emperyalizmin “yeni dünya düzeni”ne mesafeli yaklaşan çeşitli güçlerin, bu olaylar karşısındaki tavırlarıyla gerçekte emperyalist terörün ve propagandanın şu veya bu ölçüde etki

**Kağdın başına
oturduklarında
emperyalist medyanın
nasıl yalan yazdığı,
nasıl yönlendirdiği
üzerine sayfalarca
yazacak teorisyenler,
koskoca siyasi hareketler,
Romanya’daki
karşı-devrimi,
Amerikan haber
ajanslarının gözüyle
değerlendirdiler.
Sorun onları böyle
büyük bir yanılgıya
düşüren ideolojik
zayıflık sorunuydu.**

alanının içinde kaldıkları görüldü.

Kağdın başına oturduklarında emperyalist medyanın nasıl yalan yazdığı, nasıl yönlendirdiği üzerine sayfalarca yazacak teorisyenler, koskoca siyasi hareketler, Romanya’daki karşı-devrimi, Amerikan haber ajanslarının gözüyle değerlendirdiler. Sorun onları böyle büyük bir yanılgıya düşüren **ideolojik zayıflık** sorunuydu.

Körfez krizi ve ardısıra gelen saldırı karşısında ise açığa çıkan bu defa, **kendi gücüne güvensizlikti**. Emperyalizm saldırıyordu. Ülkemizde de işbirlikçi iktidar savaş ortamından aldığı güçle saldırıyordu. Dolayısıyla dönem ortada faz-

la görünme dönemi değildi. Tarihsel, siyasal sorumluluklar bir tarafa bırakılıp dönemi atlatma taktiği öne geçti. Ama bu pratik tavırdan daha vahim olan olayların tahlil edilmiş biçimiydi. Emperyalizm ve dünya halkları arasındaki savaş anlaşılmalı, soruna Irak-Saddam çerçevesinde bakılıp “**it dalaşı**” teorileri yapılıyordu. Kürt milliyetçiliği ise, Marksist-Leninistlikten, yurtseverlikten, enternasyonalistlikten zerre kadar nasibini almamış bir bakış açısıyla, Irak’ın yakılıp yıkılmasından, halkların katledilmesinden kendisinin ne yarar sağlayacağı hesabı içindeydi.

Türkiye Solunun Körfez Krizinden yıllar sonra aşağı yukarı aynı koşullarda gerçekleşen Yugoslavya saldırısı karşısında aldığı tavır daha olumludur. **Bir ilerleme**, biraz daha

netlik var denilebilir. Ama bir istikrarsızlığın olduğu da açıktır.

İstikrarsızlığın çözümü, geçmişe dönüp, ideolojik zayıflığın kaynağını bulmaktır.

O gün nasıl düşünüldü? Nasıl tavır alındı? Romanya olayında nasıl olup da emperyalist medyaya kanıldı? Irak meselesinde neden emperyalizm karşısında siyasal ve pratik olarak net bir tavır gösterilemedi?

Yanlış düşünenler, nelerin etkisi altında yanlış düşündüler? Sağlam olmayan tarafları neresidir? Kürt milliyetçiliğinin hesaplarının devrimcilikle bir ilgisi kurulamazdı, ama kendi pragmatizmi, emperyalizme ilişkin tespitleri açısından çok anlaşılmalı değildi. Milliyetçi çizgisiyle uygunluk arz ediyordu. Ama diğer sol ne

yaptığını bilmemektedir.

Son yüzyıllık tarihin hiç bir döneminde emperyalizmin dünya halklarının çıkarları için gerçekleştirdiği tek bir şey yoktur. Ve tersine dünyanın beş kıtasında tüm zulüm ve sömürünün, faşist cuntaların, işkence, kayıp, katliam politikalarının, kontrgerilla örgütlenmelerinin hepsinin sorumlusu emperyalizmdir.

Böyle olduğu için de sınıf mücadelesi veya ulusal hiç bir mücadele, emperyalizm gerçeğinin dışında düşünülemez.

Devrimciliğin de, demok-ratlığın, ilericiğin, yurtseverliğin de temel kıstaslarından biri **EMPERYALİZME KARŞI OLMAK**’tır. Emperyalizme karşı olmayanlar, emperyalizme karşı mücadele etmeyenler, bu sıfatları kullanamazlar.

DÜNYANIN TÜM YENİ SÖMÜRGELERİNDE EMPERYALİZME KARŞI DİRENİŞİN TEMEL YOLU SİLAHLI MÜCADELEDİR, GERİLLA SAVAŞIDIR

Emperyalist saldırganlık, Yugoslavya’da Kosovo’ya soktuğu 50 bin kişilik güçle, doğrudan bir açık işgal gerçekleştirmiştir.

Yugoslav halklarının, devrimci ilerici güçlerinin emperyalist işgale karşı direniş için önlerindeki temel yol, gerilla savaşıdır.

Bu yalnız Yugoslav halkları için değil, emperyalist güçlerle yüzyüze olan tüm halkların tek direniş yoludur.

Emperyalistler Yugoslavya saldırısında, “kara savaşına” girmeye cesaret edememişlerdir. Çünkü emperyalizm halklarla yüzyüze gelmekten korkuyor.

“Vietnam sendromu” yalnız ABD’lilerin değil, emperyalizmin korkusudur. Emperyalistler Vietnam’da ve halk savaşının yürütüldüğü onlarca yerde, halkların direniş ve savaş gücünün devasa ordularla, ileri teknolojilerle bastırılmayacağını, yokedilemeyeceğini görmüşlerdir.

Bugün yeryüzünde asıl savaş, emperyalizmle dünya halkları arasındaki savaştır.

Açıktır ki, askeri güçler açısından bu eşitsiz güçler arasındaki bir savaştır.

Gerilla savaşı, işte bu dengesizliğe karşı halkların direniş, savaş ve zaferini mümkün kılacak tek yoldur.

1 Mayıs, Öncesi, Sonrası, Değerlendirmeler...

MEŞRULUĞU VE DEVRİMCİ KİMLİĞİ KİTLELER NEZDİNDE YENİDEN KAZANMALIYIZ

Öcalan'ın Roma'ya gelişile birlikte ülke içinde oligarşi tarafından şovenist bir kampanya başlatılmış, Öcalan'ın Kenya'dan kaçırılıp getirilmesi sonrasında ise, bu kampanya psikolojik, ideolojik bir savaş biçiminde sürdürülmüştür. İdeolojik kavramların, siyasi tavırların, eylemlerin hangisinin kime ait olduğunun belirsizleştiği bu süreçte, halk ve devrimciler, belki de ülkemiz tarihinin en yoğun psikolojik, ideolojik saldırısına maruz kalmıştır.

Bu ideolojik, psikolojik kampanya, uzunca bir dönemdir semt baskınları, huzur operasyonları, gözaltılar, tutuklamalar biçiminde sürdürülen baskıların olduğu bir ortamda hayata geçirilmiştir. Bu baskı, terör ve psikolojik savaş hâlen de sürmektedir.

12 Mart Gazi ve 16 Mart

katliamının yıldönümlerine işte böyle bir süreçte girildi. Oligarşinin bu yıldönümlerinde ne yapmaya çalışacağını tahmin etmek zor değildi. Kitlelerin içinde bulunduğu durum da belliydi. Ancak sola tam bir öngörüsüzlük hakimdi. Cephelilerin her iki alanda birlikte davranma önerileri de reddedildi. Oligarşinin politikasını, kitlelerin durumunu kısacası sürecin özgünlüğünü kavramaktan uzak tavırlarıyla yine Cephe'ye karşı kumpaslar peşinde koştular. Dışımızda oluşturdukları veya oluşturulduğu iddia edilen birliktelikler, ilkesiz, subjektif hesaplarla oluşturulan birliklerin akıbetine ilişkin örnekler olmaktan öteye geçemediler.

Anmalar öncesinde, her zaman olduğu gibi en yüksek perdeden açıklamalar yapılmıştı... "Tartışmaya gerek yok"tu, 12

Mart'ta "kitlelilikleriyle, görsellikleriyle" orada olacaklardı.

Gazi'de, olamadılar. O gün olabileceklerle ilişkin bir öngörü ve bunun karşısında üretilmiş bir politika yoktu. Politika olmayınca tek bir pankart, tek bir dövizleri bile görülmedi ortada. Anma öncesi dışalamak için ellerinden geleni yaptıkları Meclis ise pankartıyla, kitlesiyle oradaydı.

16 Mart'ta da çok farklı olmadı. Bizim birlikte davranma önerimizi reddedenler kendi aralarında birleşiverdiler. 13 örgüt, dergi birleştiler... Sonuç, 50-60 kişiydi. 13 örgüt, 50-60 kişi (veya kendi rakamlarıyla 150!) Ne reformistlerin, ne Kürt milliyetçilerinin "kitleleri" yoktu ortada. Gençliğin onurlu geleneğini İYÖ-DER'liler sürdürdü.

Dergilerin 1 Mayıs sonrası yazılarına bakarsanız ... çoğunda sanki böyle bir olumsuzluk yaşanmamış gibiydi. Kimileri kitlesellikte düşünüş tespiti yapmakla birlikte niyesi, nedeni konusunda yüzeysel etkenler üzerinde dolaşıyorlardı. Kimileri de bütün bunları bırakıp bizim neden 1 Mayıs rakamlarını vermediğimiz üzerine kalem oynatıyorlardı. Bunu kendilerine dert edinenlerin bazılarının alandaki varlığı, iki haneli rakamların bile alt sınırlarındaydı...

Bizim cephemizden bunlar yeterli miydi? Hayır! Ama bunu tespit etmek kendi başına çok önemli değildi. Neden olmadığını görmek gerekirdi.

Ardından seçimler yapıldı ve şovenizmin yükselişine tanık olundu.

Daha bu durum yeni yeni enine boyuna tartışılmaya başlanmışken de 1 Mayıs'a gelindi.

Kitlesellikte büyük bir dü-

şüş vardı. Düşmanın çeşitli biçimlerdeki kuşatması yarılammamıştı.

Tabii ki durumu tartışmak, ciddiyetle ele almak gerekiyordu.

Ama dergilerin 1 Mayıs sonrası yazılarına bakarsanız bırakın böyle bir ciddiyetle yaklaşmayı, çoğunda sanki böyle bir olumsuzluk yaşanmamış gibiydi. Kimileri kitlesellikte düşünüş tespiti yapmakla birlikte niyesi, nedeni konusunda yüzeysel etkenler üzerinde dolaşıyorlardı. Kimileri de bütün bunları bırakıp bizim neden 1 Mayıs rakamlarını vermediğimiz üzerine kalem oynatıyorlardı. Bunu kendilerine dert edinenlerin bazılarının alandaki varlığı, iki haneli rakamların bile alt sınırlarındaydı ama bunu dert etmiyorlardı.

Sol tartışmalıdır: meşruluk ve devrimci kimlik sorunu nasıl ortaya çıkmıştır?

Oysa alanda dert edinilmesi gereken farklı bir sorun vardır. Daha doğrusu bu sorun, yıllardır parça parça birikmiş, son 4-5 aylık süreçte iyice büyümüş ve 1 Mayıs alanlarında kendini ortaya koymuştur. Sorun devrimciliğin **meşruiyet zemininin daraltılması**, kitlelerin gözünde **devrimcilik kimliğinin çarpıtılmasıdır**. Tartışılması gereken de budur.

1 Mayıs sonrası yaptığımız ilk değerlendirmede bunu ortaya koyduk. Bu sonuçtu. Nedenlerini de ortaya koyduk. Bu nedenlerin en önemlilerinden biri de Kürt milliyetçiliğinin, teorisiyle, örgütlenmesiyle, eylem çizgisiyle yola çıktığı tahribattı.

Bu defa sol, bu neden üzerine tartışacağına Kürt milliyetçiliğinin avukatlığına soyundu. Bu işi canını dişine takarak yapanlardan biri olan Atılım, hızını alamayıp bu düşüncelerimizde "sosyal şovenizm" tespit ediyor, PKK'yı "en çok savunan" ünvanını hak eder görünüyor. Kurtuluş'taki 1 Mayıs yazısına atfen şöyle diyordu:

"Devrimci hareketin yeniden meşruluğunu kazanmak zorunda olduğu ifade edilen yazıda, 'Devrimci hareketin PKK ile özdeşleştirilmesinin önüne geçilmelidir' diyerek Kürt ulusal hareketinin desteklenmesini, meşruluk de-recesine indirecek kadar da ileri götürüyor sosyal şovenizmini." (Atılım, sayı:16)

Kurtuluş'ta ortaya konulana ne kadar doğru kavrayıp ne kadar doğru aktardığını bir yana bırakıyoruz. Ama bunları yazanlar, ne o sayıda, ne de daha sonraki sayılarda yaptığımız tespitin özüne ilişkin hiç bir şey söylememiştir. Örneğin, kitleler nezdinde -şu veya bu ölçüde- **bir meşruluk sorunu var mıdır, yok mudur, var-**

sa, bu sorun nereden doğmuştur, nasıl ortadan kaldırılacaktır? Bunlara ilişkin hiç bir tartışma yoktur. Hayatın şu veya bu ölçüde içinde olan, kitlelerle sınırlı da olsa karşılaşan herkes gerçekte böyle bir sorunun ortada olduğunu bilir, görür. Sorunu yok saymak, sorunu ortadan kaldırmaz. Ama oportünizm çoğunluğu itibarıyla bu durumdadır.

Onlar bu aymazlığı sürdürürken, **Mavi Çarşı “eylemi”** gündeme geldi.

Herkes için son derece uyarıcıydı. Artık geçiştirmeciliğin, avukatlığın, Kürt milliyetçiliğinin çizgisindeki bu yanları görmezden gelmenin vakti geçmişti. Ama görmemeye devam ettiler. Bu noktada bile Kürt milliyetçiliğine bir şey dememeyi başardılar. Bir şey derken bile bu çizgiyi, Mavi Çarşı “eylemi”ni meşrulaştıran söylemler kullandılar.

Hayat yine de sıkıştırıyor herkesi. Belli sorunlara değinmeden teori, politika yapmak imkansızlaşıyor, o zaman da **“sorumlusu kim”, “kaynağı ne?”** demeden, yalnızca olguları tesbit etmekle yetiniyorlar. Örneğin biri “psikolojik savaş” üzerine yazıyor, ama o savaşta kimin hangi rolü üstlendiğini, kimin bu savaşta düşmana bolca malzeme verdiğini bulamıyorsunuz. Herkes şovenizmin kitleleri etkilediğini eninde sonunda yazmak durumunda kalıyor, ama bu etkinin nasıl olup

da bu hale dönüştüğünün, bundan kimlerin sorumlu olduğunun cevabını yine bulamıyorsunuz. Bir diğeri MHP’nin yükselişinin nedeni olarak “devrimcilik adına ortalıkta dolaşan reformistlerin sosyal şovenist politikasıdır” diye sayıyor, ama aynı yazıda Kürt milliyetçiliğinden bahis yok.

Bu yöntem kimseyi bir yere götürmez. Herkes gerçeği görecektir, tartışacaktır. Sol, mevcut sürece ilişkin, sınırlı da olsa varolan durumu tahlil etmeye çalışan yazılarında adeta kendini bir açmaza hapsedmiş, adını koyamadığı bir şeylere karşı savaşılmaktadır. Kürt milliyetçiliğinden söz etmeden, onu eleştirmeden bunları tahlil etmek mümkün değildir. Ama sol, kendi güçsüzlüğü ve çaresizliği içinde Öcalan’ın mahkum ettiği şeyleri dahi savunmaya çalışan garip bir durumdadır. Bundan çıkılacaktır. Bu gariplik sonuna kadar sürdürülemez. Herkes tartışacaktır.

Bir soru şudur: Oligarşinin şovenizm politikalarının gelişip beslendiği ortam nasıl şekillenmiştir?

PKK açısından durum şudur; savunulan çizginin yarattığı tıkanıklık görülmüş, devrimci bir biçimde aşmak yerine savaşı ne koparılsa kardır mantığıyla bitirme noktasına gelmiştir. Bir an önce “barış

**Kürt
milliyetçiliğinden söz
etmeden, onu
eleştirmeden bunları
tahlil etmek mümkün
değildir. Ama sol,
kendi güçsüzlüğü ve
çaresizliği içinde
Öcalan’ın mahkum
ettiği şeyleri dahi
savunmaya çalışan
garip bir
durumdadır. Bundan
çıkılacaktır. Bu
gariplik sonuna
kadar sürdürülemez.
Herkes tartışacaktır.**

olmalı”, oligarşi masaya oturtulmalı, gerekirse emperyalistlerin bu doğrultudaki müdahalesi sağlanmalıdır, tek amaç budur. Politikalar, silahlı eylemler... herşey buna yöneliktir. Ne yapıp edip oligarşiyi “barışa razı etme” adeta bir saplantı halindedir. Bu siyasal ve askeri anlamda tam bir dengesizlik hali ortaya çıkarmıştır. Teoride, politikada, eylemde devrimci ilkeler, gelenekler ayaklar altına alınmış, emperyalizme övgüler, halka yönelik eylemler doğallaşmıştır.

Bu dengesizlik hali şovenizmin de geliştiği zemindir.

Böyle bir eylem çizgisinin bir siyasi hareketi tüketeceği bellidir. En yakın örneği Ceza-

**Sendikalarda,
derneklerde,
gençlikte,
mücadelenin olduğu
her alanda halk
milliyetlere göre
bölünmüştür.
Demokratik kitle
örgütlerinin
yönetimlerinde “Kürt”
kontenjanları ayırmak
kanıksanmıştır. Yanlış
strateji, bunun
getirdiği yanlış
taktikler, oligarşinin ve
MHP’li faşistlerin hiç
de büyük bir çaba
sarfetmeden şovenizmi
hortlatarak, vatanın
bölünmezliği diyerek,
kitleleri etkileyip
devrimcileri bölücü
göstermelerine
yetmiştir.**

yir’dir. Başlangıçta devleti zora sokan ilkesiz kural­sız şiddet, bir süre sonra dönüp kendini vurmaya başlamıştır. Aynı şey ülkemizde de yaşanmıştır. Örneğin koruculuğu etkisizleştirmek için çocuk korucu ailelerine yönelen şiddet, belki bir dönem koruculuğu geriletir gibi olmuş, ama sonra tersine dönmüş, bu şiddetin adaletsizliği, kazanılabilecek veya tarafsızlaştırılabilecek belli kesimleri

Kürt milliyetçiliğinin düşmanı haline getirmiş, koruculuk öngörülenin de ötesinde bir güce, kurumlaşmaya dönüşmüştür. Büyük şehirlerde patlatılan bombalar, bir an için, PKK’yı ve Kürdistan’daki şiddeti de tartıştırmıştır belki ama, bu tartışma Kürt milliyetçiliğinin halk nezdinde güvenilmezliği, adaletsizliği düşüncelerini de oluşturmuştur.

Ancak burada vurgulanması gereken bir başka nokta şudur; bu çizgi “dönüp kendisini vurma­nın” ötesinde solu da vurmuş, zarar vermiştir.

Bir diğer soru bu noktada ortaya çıkmaktadır: Kürt milliyetçiliği, devrimci mücadeleyle nasıl zarar vermiştir?

PKK milliyetçiliği devrimci mücadelenin meşruluk zemininin daralmasının başlıca sorumlusudur

Öcalan’ın bütün bunlar için gelinen noktada söylediği “yanlış yaptık”tır.

Bu yanlışlar, kuru bir “yanlış yaptık”la geçirtililemez. Sonuçları bir kaç açıklamayla ortadan kaldırı­lma­z. Bunlar öyle yanlışlardır ki; halkımızı milliyetlere göre bölmüş, hatta bununla yetinmeyip mezheplere göre bölmeye kalkmış, Kürt Aleviler Birliği gibi oluşumlara gidilmiştir. Bunun karşılığında iktidarın veya MHP gibilerinin “Türk Aleviler Birliği” yarat-

ması herhalde zor olmaz. Sendikalarda, derneklerde, gençlikte, mücadelenin olduğu her alanda halk milliyetlere göre bölünmüştür. Demokratik kitle örgütlerinin yönetimlerinde “Kürt” kontenjanları ayırmak, kanıksanmıştır. Yanlış strateji, bunun getirdiği yanlış taktikler, oligarşinin ve MHP’li faşistlerin hiç de büyük bir çaba sarfetmeden şovenizmi hortlatarak, vatanın bölünmezliği diyerek, kitleleri etkileyip devrimcileri bölücü göstermelerine yetmiştir.

“Savaştır olur”, “kurşun adres sormaz”, “siz yakarsanız biz de yakarız” anlayışı sol nezdinde de kabul görmeye, en azından sessizlikle, tarafsızlıkla karşılanmaya başlayınca solun meşruiyet zeminine yönelik tehlike de büyümüş, giderek solun tümünün bu eylemlerle özdeşleştirilmesi gündeme gelmiştir.

Emperyalizmden destek almak, emperyalizmin müdahalesiyle çözümü sağlamak adına emperyalizme tavır alınmamış, övgüler dizilmiştir. “Viva İtalya” sloganı solun tarihine bir utanç sloganı olarak yazılmıştır. Faşistler Kürt milliyetçiliğinin bu gafletini görmüş ve yıllardır işlenen “bunlar dış desteklidir” söylemini iyi kullanmışlardır.

Çok somut olarak, “şovenizmin geliştiği zemin” dediğimiz bu politikalar­dır işte. Bu süreç hala da devam etmek-

tedir. Öcalan'ın İmralı'da yaptığı açıklamalar, özellikle de **“falanca ülkeler bizi kullandı, kullanmak istedi... bu mesele halledilmezse gelecekte de kullanırlar”** şeklindeki ifadeleri, bu propagandayı güçlendirmek bir yana adeta “kanıtlamış”, MHP’li faşistler ve oligarşi, devrimcilere karşı mücadeleyi “dış güçlere” karşı verilen bir savaş olarak gösterip kamuoyu nezdinde baskı ve teröre “haklılık” kazandırmışlardır.

Kürt milliyetçiliğinin yol açtığı bu sorunu, **yalnızca** emperyalizme övgüler ve yanlış eylem çizgisi çerçevesinde de tartışmak mümkün değildir. Çünkü sorun daha geniş kapsamlıdır ve doğrudan çizgiye ilişkindir. Kimileri bunu kavramaktan uzak bir tarzda, biz bunları yazdığımız zaman *“o halde 1984 atılımını mahkum edin, ezilen ulusların haklı başkaldırılarını da reddedin”* gibi ahkam kesmeye devam edebilirler, ama sorun budur. Emperyalizm ve yanlış eylem çizgisi tartışmalarından çıkıp, diğer konulara baktığımızda da aynı sonuçlar çıkar karşımıza.

PKK önderliğindeki savaşta, **toprak ağalarına ve tekelere** hiçbir zaman dokunulmamış, mücadeleyi askerle sınırlı tutmuşlardır. Bu anlayış bütün halka **adaleti**, hak ve özgürlük istemlerini düşündürmemiş, tersine, oligarşinin yönlendirmesiyle de adeta

“kendisine karşı” verilmiş bir savaş olarak algılamasına neden olmuştur.

İşte bu bütünlük içerisinde, milliyetçi Kürt hareketi, Türk ve diğer halklar nezdinde meşruiyetini yitirmiş, giderek de, bir ulusal hareket olarak algılanmamıştır. Tersine oligarşinin “bölücü”, “dış destekli”, “yeni Sevr” propagandaları etkili olmuştur. PKK oligarşinin bu yöntemlerini bozacak hiçbir politika geliştirmedigi gibi, her türlü sınıfsallıktan uzak “Kürtler” söylemiyle, “Viva İtalya”, “ABD çözsün, Blair çözsün”, “Avrupa müdahale etsin” gibi politika, taktik ve söylemlerle adeta oligarşiye yardım etmiştir.

Şimdi İmralı'da bazı Avrupa devletleri güya eleştirilmekte, hatta suç duyurusunda bulunmaktadır. “Bunlar beni kullandı, bunlar Kürt-Türk savaşı çıkarmak istiyordu, Türkiye’ye tuzak kuruluyordu” gibi sözler, çok ucuz ve yine büyük taktik (!) hesaplarla söylenmektedir. Ve tabii bütün halkların asıl düşmanı, çağımızın Nazileri ve Hitler’i, Amerika ve Clinton, **özenle ve ısrarla korunmaktadır**. Bu tavırlar oligarşinin demagojilerini gerçek, yalanlarını doğru gibi gösterebilmesine, psikolojik savaşın etkisini güçlendirebilmesine hizmet etmiştir. O kürsüden oligarşinin iddialarını, propagandalarını çürütmek yerine, demagojilere güç veren ve do-

Milliyetçi Kürt hareketi, Türk ve diğer halklar nezdinde meşruiyetini yitirmiş, giderek de, bir ulusal hareket olarak algılanmamıştır. ... PKK oligarşinin bu yöntemlerini bozacak hiçbir politika geliştirmedigi gibi, her türlü sınıfsallıktan uzak “Kürtler” söylemiyle, “Viva İtalya”, “ABD çözsün, Blair çözsün”, “Avrupa müdahale etsin” gibi politika, taktik ve söylemlerle adeta oligarşiye yardım etmiştir.

layısıyla, devrimcilerin meşruiyet zeminine saldıran açıklamalar yapılmıştır.

Denilir ki, tek sorumlu Kürt milliyetçiliği mi? Devrimcilerin sorumluluğu yok mu? Elbette vardır. Ama bu farklı türden bir sorumluluktur. Devrimci hareketin şovenizmi besleyen, meşruiyet zeminini daraltan hiçbir politikası, eylemi yoktur.

Doğrudur; devrimci hareket

Türkiye'nin bir çok kentinde ve kısmen kırsal alanlarda Devrimci Sol silahlı savaşı başlamıştır. Bu yıllarda Kürt milliyetçi hareketi her zamanki alışkanlıkları gereği kendi dışında neden savaş geliştirilmez diye sağa sola, özellikle de hareketimize hakaretler yağdırmakta, küçümsemekte küfretmektedir.

çeşitli bölgesel veya başka güçler tarafından korunup kolan, çıkarları gereği önü açılan Kürt milliyetçiliği hareketini aşacak, o politikaları bozacak, politika ve eylem hattını yeterince geliştirememiştir. Elbette biz Marksist-Leninizist ve bunun nedenlerini, niçinlerini çok köklü inceleriz. Ama bu durum ne Kürt milliyetçiliğinin, ne de oportünizmin hatalarını gizleyemez. Düşmanlıklarını, bizi etkisiz hale getirmek için nasıl hareket ettiklerini, hareketimize karşı ne tür tezgahlar kurduklarını unutturamaz veya haklı gösteremez. Meşruiyet zemininin nasıl ortadan kalktığını, devrimci ilke ve kuralların nasıl bu kadar tahrip olduğunu, devrim-

ci örgütler arasındaki ilişkilerin neden böyle bir kısır döngüye ve kullanma, kullanılma ilişkilerine hapsediğini doğru çözmek için en başta Kürt milliyetçiliği doğru tahlil edilmek, onun sorumluluğu çıkarılmak durumundadır. Elbette esas olarak geleceğe bakacağız, geçmişe takılıp kalmayacağız. Ama yeri geldikçe bu sürecin daha iyi kavranması için, dersler çıkarılabilmesi için anlatacağız.

Kürt milliyetçiliğinin emperyalizme, oligarşiye yakınlaşmasıyla devrimci harekete saldırması birbirine paralel gelişmiştir

1990-'91 yılları hareketimizin atılım yıllarıdır. Oligarşinin bir kaç ilde lokalize ettiği Kürt milliyetçi hareketinin dışında Türkiye'nin bir çok kentinde ve kısmen kırsal alanlarda Devrimci Sol silahlı savaşı başlamıştır. Bu yıllarda Kürt milliyetçi hareketi her zamanki alışkanlıkları gereği kendi dışında neden savaş geliştirilmez diye sağa sola, özellikle de hareketimize hakaretler yağdırmakta, küçümsemekte küfretmektedir. THKP-C'den aldığı geleneği sürdüren Devrimci Sol, ne Kürt milliyetçi hareketinin, ne de hiçbir sol yapının şimdiye kadar sürdüremediği, yapamadığı bir mü-

cadele başlatır. Bütün halkımız -buna Kürt halkı da dahildir- nezdinde **adalet** olgusunu ön plana çıkartır. En büyük halk düşmanları, işkenceciler, generaller, ihbarcılar, uluslararası operasyonlarda görev yapmış MİT ajanları, CIA ajanları cezalandırılır. Savaş giderek birçok kente yayılır. Düşman generalleri "siz Güneydoğu'yu bırakın, burayı biz hallederiz, İstanbul'u halledin" derler. Oligarşinin kurmayları, halka karşı savaş kararı alanlar, 12 Eylül suçunu işleyenler panik halindedir. Sokağa çıkamaz hale gelmişlerdir. Binlerce ordu ve polis gücü bu halk düşmanlarının korunmasına ayrılmıştır. Amerika'nın güvenlik şirketleri Türkiye'ye taşınmaya başlamıştır. Türkiye solunda, ilerici, devrimci kamuoyunda atmosfer tümünden değişmiştir. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla, sosyalizmi yeryüzünden sileceğini zanneden emperyalistler ve işbirlikçileri büyük bir hayal kırıklığı içerisindeyler. Silahlı eylemliliği kitlesellik tamamlamıştır. Emperyalizm ve oligarşinin yaratmak istediği teslimiyet ve umutsuzluğun yerini büyük bir coşku ve devrim heyecanı sarmıştır. Artık yalnız "**Güneydoğu**" değil, tüm ülkede savaş vardır.

Ama bizim savaşımız **farklı bir savaştır**. İşbirlikçi tekelleri, her yönüyle bilinen, teşhir olmuş halk düşmanlarını,

işkencecileri, emperyalistleri hedef almıştır. Çok zorunlu olmadıkça devletin sıradan güçlerine dokunulmamıştır.

Emperyalistler ve oligarşi tehlikeyi gördüler. Bu hareket ne milliyetçi, ne mezhepçiydi. Halkı milliyetlere, dinlere göre ayırmıyor, bölmüyor, birleştiriyordu. Sıradan insanları değil, doğrudan devleti, devletin kurmaylarını hedef alıyordu. Emperyalistleri ve tekelleri hedef alıyordu. **“Suçlu bunlardır”** diyordu halka.

Korku derinleştikçe oligarşi ve emperyalistler bütün yasalarını bir kenara iterek, kayıplar, infazlar politikasına başvurdular. Bunun yanında örgüt içerisinde yönlendirebilecekleri zaafli kişilikleri bulup kışkırtmaya ve parçalamaya çalıştılar.

Kürt Halkını da Etkileyen Devrimci Savaşımız, PKK’nın Oklarını Bize Yönelmesine Yol Açıyor; Devrimci Sol, Marksizm-Leninizm bayrağı elinde, Türkiye topraklarında her gün gelişen, güçlenen, halkın adaletini savunan, devrim için savaşan tek etkili güçtü. Halkın adaleti denilince Devrimci Sol’un akla geldiği bir pratik ortaya konulmuştu. Sokaktaki sıradan insan bile cezalandırma eylemlerimiz karşısında “Devrimci Sol yapmışsa mutlaka bir suçu vardır” diyecek duruma gelmişti.

Bu savaş Kürt halkını da derinden etkiledi. Kürt milliyetçi-

liğinin “yalnız biz savaşıyoruz, herkes devletin destekçisi, herkes Kemalist, herkes şoven” söylemlerine büyük darbe vurdu. Özellikle de Kürdistan’da halka karşı savaşı yöneten generallerden Kürt kasabı olarak bilinen **Hulusi Sayın**, bizzat katliamlara katılan, işkence yapan **Temel Cingöz** ve **İsmail Selen**’in cezalandırılmasından sonra, Kürt milliyetçisi PKK birdenbire en üst düzeyde hareketimize karşı tavır almaya başladı. Karalama, yalanlar, oligarşiye yaranmak için iletilen mesajlar birbirini takip etti.

Öyle ki, PKK’nın dilinde işkenceciler, en büyük halk düşmanları, MİT ajanları, askerlere katletme ve işkence emirleri verenler, savaşın kurmayları ansızın “barışçı”, “ılımlı” generaller olarak ilan edildiler: **“Onlar bir şeyler yaptıklarını sanıyorlar. General Selen ve Ersöz’ü öldürdüler. İki tane çok ılımlı (ölçülü, insafli, makul) komutanı öldürmekle ne yaptılar? Böylesi eylemlerin devrimci bir orjini olduğu nasıl söylenebilir?”** (Abdullah Öcalan, Turkish Daily News, 4 Aralık 1991) Spekülasyonlar aralıksız sürdürüldü (1). Onların Kürt sorununda “çözüm”den yana olduğu iddia edildi. “Çözüm”ün ne olduğu belirsizdi. Bunlar tamamen yalan ve uydurma tahlillerdi. Amaç hareketimizi karalamak, etkisini azaltmak

Bu savaş Kürt halkını da derinden etkiledi. Kürt milliyetçiliğinin “yalnız biz savaşıyoruz, herkes devletin destekçisi, herkes Kemalist, herkes şoven” söylemlerine büyük darbe vurdu.

ve düşmana “bakın, biz onlar gibi yapmıyoruz, onlar kötü, biz iyiyiz” demekti. Düşmana kendilerinin öyle bir düşmanlıklarının olmadığı mesajını iletmek için adeta çırpındılar. Mesela şöyle ifadeler PKK liderinin ağzından çok rahat duyulabiliyordu: **“Onları Türkiye nasıl ıslah edeceğim. Biz belki anlaşıyoruz da. Fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hizaya getirmek çok zor. Terörist mi diyelim artık çok ilkeller.”** (7 Aralık 1991, Sabah, Öcalan’la Röportaj) Mesaj buydu ve çok açıktı. İmralı’da kanıtlama fırsatı buldukları gibi ıslah olmaya hazırıldılar. Zaten o günden de bu mesaja ters düşecek bir pratikleri yoktu. Öyle bir hale geldi ki, Bekaa’da uçan kuşa bizim ne kadar kötü olduğumuzu anlattılar. Hemen tüm çalışma alanlarında bize yönelik karalama faaliyetleri, PKK’nın önceliklerinden biri durumundaydı.

Özellikle ‘91, ‘92 boyunca yerli ve yabancı basına, herkese hakkımızda bir şeyler söylediler. Biz terörist, onlar iyi ve barışçıydı. Onlar uzlaşırdı ama bizle ne yapılacaktı?

Kendilerine “mesaj” getirdiği iddia edilen oligarşinin gazetecilerine hiç yeri ve gereği yokken, Devrimci Sol’un ne kadar kötü, ne kadar terörist olduğunu anlattılar. Özellikle ‘91, ‘92 boyunca yerli ve yabancı basına, herkese hakkımızda bir şeyler söylediler. Biz terörist, onlar iyi ve barışçıydı. Onlar uzlaşırdı ama bizle ne yapılacaktı?

Bütün bunları görmezden gelemezdik. Şu veya bu hesaplarla susamazdık. Bu tür saldırıların yoğunlaştığı dönemde Merkez Komite’imiz imzalı bir bildiriyle **“PKK lideri ne yapmak istiyor?”** diye sorduk.

“Abdullah Öcalan “Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum” derken, Türkiye oligarşisinin Devrimci Sol’u ıslah etmesini, burjuvaziyle uzlaşıcı bir çizgiye getirmesini, sindirmesini mi istiyor?”

Öcalan o sıralar yine burjuva basına yaptığı açıklamalarda isteseler Devrimci Sol’u

kullanabileceklerini belirten ifadeler kullanmaktaydı. Bildirimizde bu konudaki düşüncelerimizi de şöyle dile getirmiştik:

“PKK’lı dostlarımıza belirtmek isteriz ki; “kullanma” ile şekillenmiş faydacı ideolojilerin yön verdiği politik yapılar, tüm güç gösterilerine ve devrimci söylemlerine rağmen, iç yapılarında güçsüzlüğü ve zaafı taşırlar. Bu politikanın mantığı, “Ben güçlüyüm, o halde herkesi kullanırım”dır. Güçsüzlüğün ve zaafın ortaya çıktığı nokta tam da burasıdır. Güç olmaktan çıkıldığı veya zaafa düşüldüğü an, “kullanma”, “kendini kullandırmaya” döner.”

“İlkesiz, faydacı, kullanma mantığının hakim olduğu bir politika oligarşiyle uzlaşma, anlaşma eksenine girdiği noktada devrimci kuralları, enternasyonalizmi, dostlukları unutmak zorundadır. Böyle durumda dostlar ve düşmanlar süratle yer değiştirirler. Artık bünyeyi sessizce kemiren, zaman zaman ortaya çıkan ama silahların gücü nedeniyle fazla göze çarpmayan, gizlenen uzlaşmacı, özgücüne güvenen yoksun bir çizgidir.”

PKK liderinin ne yapmak istediği açıktı aslında, ama bizim görevimiz onları devrimciliğe, devrimci çizgiye çağırmaktı.

Kendi Dışında Hiç Bir Eylem, Hiçbir Güç İstemeyen

PKK, Darbe İhanetini Kullanmaya Çalışıyor; Kuşkusuz biz küçük burjuva milliyetçi hareketini iyi tanıyorduk. Onlar kendi dışlarında hiç bir gücün olmasını istemezlerdi. Bunun teorisini de yapmışlardı. Kitlelerine kendileri dışındaki herkesin hain, ajan olduğunu, en azından “özel savaş”ın oyununa geldiğini empoze ediyorlardı. Hele ki bu kendi dışındakiler, Kürt kökenliyse defalarca hainlik sıfatını hak etmiş oluyorlardı. Herşeyi onlar bilirdi. Her şey onların şablonlarına göre olmalıydı.

Kuşkusuz Marksist-Lenist değillerdi. Her ne kadar sosyalist sistem ayaktaiken, sosyalizmden etkilenmişlerse de, ideolojileri esas olarak milliyetçilikti. Ve aynı ideolojiyi paylaştıkları dünyadaki pek çok benzerleri gibi aynı süreçte aynı sorunları yaşıyorlardı.

Yıl 1991-’92’dir. Sosyalist sistem yıkılmıştır. Dünyada birçok devrimci veya ulusal hareketi umutsuzluk sarmıştır. Silah bırakmalar, legalleşmeler, emperyalizmle uzlaşmalar gündemdedir. PKK da bu süreçten ciddi bir biçimde etkilenir. Milliyetçiliğe dayalı teorinin ideolojisi esasında sağlam ilkeler, tesbitler, tezler üzerine oturmaz. Bu ideoloji, kullanma ve kullandırılmaya dayalıdır. Bölge devletlerinin desteğinin ve milliyetçiliğin de sonuç alamayacağını görmeye başlarlar. Zaten SSCB tümünden

yıkıldığından mevcut bölge devletlerinin de daha fazla direnemeyerek emperyalizme teslim olma süreci ile birlikte PKK'nın teslim olma süreci de derinleşir. Adeta aynı paralellikte ilerler.

Bu süreçte bir yandan emperyalizme teslim olmanın teorileri yapılırken, bir yandan da hareketimizi baltalamak, sabot etmek için herşey yapılır. PKK teslim olma sürecinin teorisini yaparken, önünde bir engel kalmasını istemez. Hareketimizin bu konuda siyasi ve pratik düzeyde engel olduğunu çok iyi bilmektedir. Kendileri ABD ve oligarşi ile barışırken, ülkede devrimci bir sesin, hareketin olması hesaplarına hiç de uygun değildir.

Bizse hiç de onların görmek istediği durumda değilizdir.

12 Temmuzları, 16-17 Nisanları yaşayan Devrimci Sol, oligarşinin tüm infaz, kaybetme politikalarına rağmen hiç kimsenin ummadığı bir hızla yeniden toparlanır ve kesintisiz savaşına devam eder. İşte bu ortamda oligarşi darbe ihanetini tezgahtarlar. İmha ile sonuç alamayan oligarşi, bununla sonuç almaya çalışır. Büyük bir savaş başlar. Bu savaş devrim ve karşı-devrimin savaşıdır. Birçok oportünist yapı (ki bunların bir çoğu oligarşinin ve Kürt milliyetçilerinin planlarını anlayamayacak kadar basit düşünen rekabetçi gruplardır) ve PKK için beklenen an

gelmiştir. Bizi yalanlarla, ideolojik mücadeleyle yenemeyenler, oligarşiyle paralel darbeci hainleri destekleyerek bizi yoketmek istemişlerdir. PKK öncülüğünde bir kısım sol birleşerek bizi her alanda tecrit etme, darbecileri karşımıza çıkarma, onların propaganda-larını yapma, yayınlarını basma, koruma, anti-propaganda rollerini layıkıyla yerine getirmişlerdir. Ve yine darbeci kontralara ilk destek Bekaa'dan burjuva basına yapılmıştır. Öcalan yaptığı açıklamada darbecilere yönelik Kartal operasyonundan dolayı Devrimci Sol önderini şaibe altına sokacak şeyler söylüyor, öte yandan hareketimizin dağıldığını, bittiğini düşünüp yeni politikalar geliştiriyorlardı.

Hareketimiz, bu ideolojiden yoksun çatlak sesleri bir kenara iterek mücadelesine devam etmiştir. Ama darbe, özellikle de Kürt milliyetçilerine büyük bir koz vermiştir. Çağrılara başlamışlardır; "yokoldunuz, gelin bize katılın" deme cüreti bulmuşlardır. Kürt milliyetçileri artık biraz daha rahattır. Biraz daha pervasız teslimiyet teorilerini yapıp, emperyalizme övgüler düzülebilecektir.

Ama yanıldılar. Devrimci Sol, **DHKP-C**'ye dönüşerek dostlarına ve düşmanlarına gereken mesajı verdi. Tekrar başladılar. Yokedilemeyen DHKP-C engeline karşı kampanyalarını sürdürmeye devam

**Ama yanıldılar.
Devrimci Sol,
DHKP-C'ye
dönüşerek dostlarına
ve düşmanlarına
gereken mesajı verdi.
Tekrar başladılar.
Yokedilemeyen
DHKP-C engeline
karşı
kampanyalarını
sürdürmeye devam
ettiler.**

ettiler. İstisnası yoktur ki, DHKP-C'nin emperyalizme, tekellere ve 12 Eylülcülere yönelik bir tek eylemi karalanmasın, şaibelendirilmesin! PKK artık çok açık kendi dışında hiç bir eylem istememektedir. Yapanlara karşı, kaba demagogilerle burjuva basına kontranın dikte ettirdiği haberlere paralel karalama faaliyetine başlamışlardır. Amaç açık ve nettir. ABD ve oligarşiye teslim olunurken, inkarcılığı teorileştirirken engel kalmasını istemektedirler.

Kürt milliyetçiliği, bu süreci yaşarken, solda her şeyi tahrip etmiştir; bu tahribattan yanlışları eleştirmeyen herkes sorumludur.

PKK teorisi ve pratiğiyle, politika ve taktikleriyle Türkiye solunda pek çok şeyi

Adaleti tartışılan bir sol... emperyalizme ne kadar karşı olduğu tartışılan bir sol... verdiği sözleri tutup tutmayacağı belli olmayan bir sol... Fütursuzca halka yönelik eylem yapabilen bir sol... Sabancıları öven bir sol... Tabloda bunlar vardır.

köreltmış, dejenere etmiş, tahrif etmiştir. Türkiye solunda devrimci literatür dışı ne varsa çok büyük bir bölümü PKK'yla girmiştir. Adeta devrimciliğin geleceği karartılmıştır.

Elbette burada asıl önemli olan, bütün bunların PKK'yla sınırlı olmayan bir etki ve yaygınlığa ulaşmış olması, tüm solu töhmet altına sokmasıdır. Bu, solun çeşitli konulardaki yetersizlikleriyle de birleşince ortaya çok elverişli koşullarda dahi, sürece denk düşen mücadeleleyi örgütleyemeyen, gelişimi sağlayamayan bir sol tablosu çıkmıştır.

Aslında tablo açıktır. Şöyle bir dönüp kendimize bakalım; biz nasıl bir imaj verebiliyoruz? Halk düzen partilerinden umutsuz. Alternatif kim var? Devrimciler. Peki devrimciler ne durumda?

Adaleti tartışılan bir sol... Emperyalizme ne kadar karşı olduğu tartışılan bir sol... Verdiği sözleri tutup tutmayacağı belli olmayan bir sol... Fütursuzca halka yönelik eylem yapabilen bir sol... Sabancıları öven bir sol... Tabloda bunlar vardır. Kısacası devrimciler güven verecek bir durumda değiller. İşte bu tablonun yaratılmasında belirleyici pay PKK'nındır. Bunları şu veya bu gerekçeyle meşrulaştıran oportünizm de sorumludur.

Bütün bunları ortaya çıkan sonuca bakarak söylediğimiz düşünülebilir. Hayır. Bu gidişi adım adım görüp ortaya koymuşuzdur.

Biz her zaman küçük burjuva milliyetçiliğinin gerçeğini bilerek, onları pratiğimizle, düşüncelerimizle devrimci rotaya çekmek istedik. Ne kadar başardık veya başaramadık, neden yetersiz kaldık, bu elbette tartışılır. Ama diyebiliriz ki, bizim bu anlayış ve pratiğimiz, Kürt milliyetçiliğinin teslim olma sürecini uzatmıştır. Şimdi sormak gerekiyor; oportünizm veya Kürt milliyetçiliğinin **barış politikalarını güçlendirenler, ona destek verenler, onlarla birlikte darbeci hainleri destekleyenler, Mavi Çarşı gibi eylemleri meşrulaştıranlar, KİME, NEYE, NASIL HİZMET ETMİŞLERDİR?**

Devrimci bir protokol ve PKK'nın kullanılacak

güç arayışı; DHKP-C düşmanlığı sürüyor

Evet, biz Kürt milliyetçileriyle protokol da yaptık. Ama biz devrimin protokolünü yaptık. Onlar ise devrimden çok uzak oldukları için protokolün tek bir satırına bile uymadılar ve tek taraflı protokolü bozdular. Protokole uyarlarsa, devrimi esas alacaklar, stratejik, taktik her konuda değişeceklerdi. Bunu yapamazlardı. Kullanırız diye düşündüler. Kullanamayacaklarını gördüklerinde tek kelime açıklama cesareti göstermeden protokolü bozdular.

Ve kullanılacak başka güçler aradılar.

Buldular. BDGP'yi kurdular. Ama burada ne sola, ne halkımıza açıklanmayan bir sır vardı: DHKP bu birlikte olmayacaktı, asla olmamalıydı. Birliğin PKK için temel ilkesi buydu. DHKP olursa PKK barış politikaları doğrultusunda diğer örgütleri kullanamazdı. Yine de diğer örgütlere PKK sonsuza kadar güvenemezdi. Bizim asla ve asla gelmememizi garanti altına almamalıydı. Bunun için lanetlenmiş, hiçbir varlığı olmayan darbeci hainleri bulup diğer örgütlere dayattılar. Kimsenin itiraz edecek gücü yoktu. Kaldı ki gizli den herkesin işine geliyordu. PKK'nın kitlesiyle, silahıyla bedava güç olacaklar ve bu arada DHKP gibi bir engelden kurtulacaklar veya etkisizleştirileceklerdi. Tutanaklara geçi-

rilmeyen, PKK'nın fikir babası olduğu bu düşünce "sır" olarak kalacaktı.

Öyle bir hale geldi ki, BDGP, PKK'nın barış ve teslimiyet politikalarının kendi çaplarında propagandasını yapan, bu politikalara övgüler düzen bir yapı olup çıktı ve bunun karşılığında PKK'nın özellikle de Avrupa'daki gösterilerine bir kaç kişiyle katılıp pankart açma hakkını aldılar.

Arada bir de MED-TV'de PKK'nın BDGP içerisindeki solu toparlayıp oligarşiye "bakın herkes benimle birlikte" dedirtmek için ve de bu sola hesap sorup aşağılamak için yaptığı paneller vardır. Bu paneller ibreti alem için, ders çıkartmak için, herkesin devrimciliğin ne olup olmadığını anlaması için yeniden izlenmeli. PKK aslında bu birlikte yoktur. Hiçbir zaman PKK ile birlikte bir eylemlilik, bir kampanya düzenleyememişlerdir zaten. PKK en fazla temsili düzeyde katılmıştır. Bu nedenledir ki, PKK, panellerde kendisi birliğin dışındaymış gibi adeta sorgulama yapmıştır. Hesap sormuştur. Ve istisnasız her panel, panel yöneticisinin veya PKK'nın "ne olacak bu Türk solunun hali?" alaycı sorularıyla doludur. Sol ne eleştirebilmiş, ne cevap verebilmiş, ne bir tek politika ortaya koyabilmiştir. Sürüklenmiş, sürüklendikçe politikasızlaşmış, politikasızlaştıkça, hiç bir

şey yapamadıkça demoralize olmuş ve o bataktan bütün ısrarlarımıza rağmen çıkamamışlardır.

Bu yedeklenme, bu angaje olma, bu güçsüzlük ve çaresizlik sürdükçe, oportünizmin gelişmeleri doğru değerlendirme imkanı da olmayacaktır. Yukarıda da kısmen değindiğimiz gibi, artık PKK'ya, PKK liderine rağmen PKK'yı savunma durumundadırlar. Atılım'ın Mavi Çarşı eylemine ilişkin geçtiğimiz günlerde yazdıkları buna çok çarpıcı bir örnektir. 20. sayısında güya psikolojik savaşı ve "manipülasyon"u ele alırken, Atılım diyor ki: *"İlerici, yurtsever, devrimci kamuoyuna karşı yürütülen psikolojik savaş saldırısının kafalarda 'acaba' sorusunu uyandırmaya dönük olduğunu vurgulamıştık. Mesela bu saldırının devrimcilere karşı yoğunlukla uygulandığı 90'lı yılların başında Dev-Sol'un devrimci suikast eylemlerinin 'provokasyon', 'kliklerin işi' 'iç çatışma' vb. olduğu iddiaları o denli yinelenirdi ki, ne yazık ki bir kısım ilerici çevre dahi bu yalanlara kandı."*

Bunları yazan Atılım, biraz sonra da şunu söylüyor: *"Fakat acı olansa bu saldırılara çokça maruz kalan Dev-Sol çevresinin bundan yeteri kadar ders çıkarmamasıdır. Bu yüzden Kurtuluş, 'Mavi Çarşı' gibi şüphesiz yanlış ve kontrol-*

**Sol ne eleştirebilmiş,
ne cevap verebilmiş,
ne bir tek politika
ortaya koyabilmiştir.
Sürüklenmiş,
sürüklendikçe
politikasızlaşmış,
politikasızlaştıkça, hiç
bir şey yapamadıkça
demoralize olmuş ve o
bataktan bütün
ısrarlarımıza
rağmen
çıkamamışlardır.**

süz şiddet eylemlerine 'kontrgerilla eylemi' yaftasını yapıştırarak tersten aynı hataya düşmektedir."

Atılım ve Atılım gibileri halen Mavi Çarşı'nın neden, niçin yapıldığından zerre kadar birşey anlamamışlardır. Sübjektif olarak kontrgerilla işi olup olmaması birşey değiştirmez. Eylemin kendisinin niteliğine, işlevine bakmalı herkes. Bu görülmediğinde, elbette ki, bizim meşruiyet konusunda sözünü ettiğimiz tespitlerden bir şey anlamaz, bir sonuç çıkaramazlar. Bizzat o hareketin lideri Mavi Çarşı eylemi için **"Biliyorum Türk-Kürt çatışması çıkarmak isteyenler yaptırdı"** der; ama oportünizm hala "hayır öyle değil" der. Anlaşılmaz bir savunma içerisindeyler. Bu savunma, kimin ne işine yarıyor,

kendilerinin de buna somut bir cevapları olduğunu sanmıyorduz.

Biz psikolojik savaşı da, manipülasyonu da, kontrgerilayı da çok iyi biliriz. Atılım gibileri bunları bilmez veya bildiği büyük ölçüde teoriktir. O sözünü ettiği eylemlerimiz hakkında şaibe yaratmak isteyenlerin başında Kürt milliyetçileri gelir. Ama bunu nedense görmez, görüyorlarsa da yazmaz, yazamazlar. Çarpıklık buradadır işte. Birşeyleri, birilerini eleştiriyor ama ortaya... Bütün bu spekülasyonları, önce Kürt milliyetçiliği yapmıştır. Atılım bunları unutturmak ister.

Kürt milliyetçileri neden eylemlerimizi şaibeli hale getirmek istemiştir? Atılım bunun cevabını bilmez mi? MGK'ya, Genelkurmay'a mesaj vermek için. Oportünizm Öcalan'ın sayısız röportaj ve açıklamadaki mesajları okumamış mıdır? Hulusi Sayın, İsmail Selen, Hiram Abas eylemlerine ilişkin yaratılmak istenen şaibeli havanın nedene bilmez mi? Milliyetçiler kendi dışlarında hiç kimse olmasın istemişlerdir (2). Uzlaşma politikalarını, devrimin olmadığı politikaları savunanlar böyle davranır. Atılım bunları bilir mi, bilir, ama söylemek işine gelmez. Atılım gibileri hesapları için hep susmuştur.

Mavi Çarşı'yı, Kürt milli-

yetçiliğinin devrimci harekete ve devrimci eylemlere karşı saldırılarını anlamayanlar, bunu nedenleriyle, niçinleriyle, sonuçlarıyla çözümlemeyenler, bugünkü durumu da çözümlemeyecek, belki ancak sonuçtan bir şeyler ortaya çıktıkça, gerçeğin bir bölümünü reddedemez hale geleceklerdir. Örneğin Öcalan'ın jandarma ifadesinde geçen **“öyle bir milliyetçilik yaratın ki herkes milliyetler temelinde bloklaşsın”** şeklindeki sözler, gerek Öcalan'ın, gerekse de PKK Başkanlık Konseyi'nin tekrar tekrar “Türk-Kürt çatışması”ndan bahsedip, bu tehditle emperyalizme davetiye çıkarmaları, Mavi Çarşı'yı hala anlamayanlar için öğretici olmalıdır.

Bugüne kadar ne yazık ki, ne ideoloji, ne deney, hiç bir şeyden öğrenememişlerdir. Belki İmralı'da olanlar öğretir. Geçmişte düşünülüp de bir türlü açıklıkla söylenemeyenler, artık İmralı'da söyleniyor çünkü. Umarız bu gerçek, bu arkadaşların sağlıklı bir muhasebe yapmasına yardımcı olur.

Bu muhasebede, meşruiyet sorununa da, seçim sonuçlarının, 1 Mayıs'ın neden öyle olduğuna cevaplar da vardır. Devrimciliğe saflığını, temizliğini yeniden kazandırmalıyız. Devrimciler, bu tahribattan ideolojik, pratik her boyutuyla kurtulmalı, devrimciliği arındırmalı, ilke ve kuralları

yeniden tüm faaliyetlerinde hakim kılmalıdır. 1 Mayıs derslerinin özeti budur.

(1) Özgür Politika'nın 15 Nisan 1996 tarihli sayısında **“Hüseyin Baybaşın Anlatıyor”** yazı dizisinde şöyle bir manşet vardı: “Hulusi Sayın'ı Ağar Öldürttü”. Devrimci bir hareket bu eylemi üstlenmiş, konuya ilişkin açık-lamalar yapılmış, ama onun için önemli değil, o bir mafyacının açıklamalarını esas alıyor. Asgari gazetecilik anlamında bir sorumluluk bile yok. Ama tabii amaç gazetecilik değil zaten. Sorun devrimci hareketin eylemlerini karalamak.

(2) PKK, sık sık sola her türlü desteği sunduklarından ve sunabileceklerinden söz etmiştir. Oysa gerçek böyle değildir. Türkiye soluna hemen hiç bir konuda bir destekleri söz konusu olmamıştır.

Öcalan'ın geçtiğimiz günlerde basında yeralan ifadelerinde de Devrimci Sol'a kamp yeri verdikleri gibi açıklamalar geçmektedir. Doğru değildir. Sözü edilen kamp yeri PKK'nın değildir. Daha önceden onların kullanıp terkettiği bir alandır. Kamp yerinin sahibi Lübnanlıdır. Ancak kamp yeri PKK'nın kampına yakın olduğu için, orada kamp kurmanızın kendileri açısından bir sakıncası olup olmadığı kendilerine sorulmuştur. Hepsisi budur.

Yine, kamp yerine çok büyük slogan yazdığımız ve bundan dolayı sorun çıktığı söylenmektedir. Bu sözlerinde bir “doğruluk” payı olmakla birlikte eksiktir ve sorunun özü değildir. PKK her zamanki gibi denetim altına almak istemiş, alamayınca aleyhimize çalışmıştır. Her yerde bunu yapmıştır. Slogan yazılması bunda vesile olarak kullanılmıştır.

Öcalan'ın aynı ifadelerinde ayrıca Karadeniz'e çıkışlarına ilişkin “DHKP-C ile ittifak yaparak çıktıkları” açıklamasını yaptığı belirtilmektedir. Bu konuda PKK ile Partimiz ve Cephemiz arasında hiç bir ittifak yapılmamıştır. Daha önce DHKP-PKK Protokolü vesilesiyle izah ettiğimiz gibi bir kış onlara yardım etmemiz dışında bir ilişki, ittifak anlaşması yoktur.

Dünyanın En Güzel, En Onurlu İşi: **DEVİRİMCİLİK**

“Devrimci olduğum için mutluyum.

Yaşamın, yaşamımın ancak böyle anlamlı olduğunu gördüm.

Mücadele etmeyen insanların yaşamını düşünüyorum.

Nasıl mutlu olabiliyorlar, onları yaşama ne bağlıyor?”

(Zeynep Eda Berk)

“Ben köyümden ayrılırken sıradan bir köy kızı olarak

ayrıldım. Şimdi Devrimci Sol savaşçısı,

gerillası olarak dönüyorum.

Bu gururu, onuru taşımak çok güzel.”

(Selvi Uzun)

Dünya susarken, dünya bir halkın katledilmesini adeta seyrederken, iki insan, partinin sunduğu perspektif ve verdiği talimatla silahlarını yüklenip dünya halklarını katleden emperyalist haydutu üslerinden birinde vurmak için harekete geçiyorlar.

Milyarlarca insan içinde iki kişi... Bu misyonun büyüklüğünü düşünün. O iki kişi, Amerikan emperyalizminin karşısında halkımızın, dünya halklarının onurunu temsil etmektedir. O iki kişi, gün gelir adaletin temsilcisi olurlar. Gün gelir halkın ışığı, yol göstericisi, gün gelir örgütleyicisi olurlar. Elde silah dağlardadır kimi, kimi bir dernekte. Her yerde bulunabilirler, ama yaptıkları iş her yerde aynıdır. İşleri, bedeli ne olursa olsun, halkın kurtuluşu, mutluluğu için çalışmaktır.

ADLARI, DEVİRİMCİ’dir.

Devrimci kimdir? denildiğinde bu soruya çok kısa cevaplar verilebilir. Düzeni değiştirmek isteyendir, devrim yapmak isteyendir. Ama cevap gerçekte daha karmaşıktır.

Çünkü toplumların, halkların tarihinde öyle çok misyonu birden üstlenir ki devrimci.

Devrimci kime benzer örneğin? O, pekala yeldeğirmenlerine saldıran bir Don Kişot’a benzetilebilir. Veya zenginden alıp fakire veren Robin Hood’a da benzetilebilir. Düzeni, devletteki veya toplumdaki çarpıklıkları, yanlışlıkları eleştiren bir Bektaşî’dir. Halkın sağduyusu, Hacivat ile Karagöz’dür. Ama bunlar devrimciliğin ancak bir yanını, oldukça küçük bir yanını anlatırlar... Yaptığı iş ise, biraz **politikacılığa** benzer, ama klasik anlamıyla politikacı değildir. Biraz **mimardırlar**, fakat kurdukları yapı ve yapıda kullandıkları malzemeleri farklıdır. Biraz **doktordurlar**, baktıkları hastalıklarla, hastalıklara verdikleri ilaç ötekine benzemez. **Ressamdırlar**, mutluluğun resmini çizmeye çalışırlar. Biraz **hamal**, biraz **asker**, çokça **işçidirler**.

Bazen tüm toplum içinde bir avuç gibiyizdir. Ama dövüşmeye devam ederiz. Yalnız başımıza direnmenin onuruyla büyür, çoğalırız o

zaman.

“**Bir avuç**” muyuz gerçekten? Örgütsel olarak, sayısal olarak bazen böyle olabilir; ama devrimci halktır. Halkın temsilcisidir. Halkla birliktedir. Duyguda, taleplerde, çıkarlarda, gelecek düşlerinde bir aynılık vardır. Bu aynılık ne kadar güçlüyse, devrimciliğin güzelliği ve devrimin yakıcılığı da o kadar somuttur. Bunu yaşamayan, halkın yoksulluğunu, acılarını yüreğinin en derinlerinde hissetmeyen bir devrimciliğin altı giderek boşalacaktır. Çünkü devrimcilik sadece mantıksal zorunluluk değildir; aynı zamanda **duygu işidir, heyecan, öfke, coşkudur**. Halktan, halkın yaşamından kopuk bir devrimcinin bunları yaşaması, süreklileştirmesi, devrimcileştirmesi mümkün değildir.

ANADOLU GERÇEK İHTİLALCİLERİNİ TANIYOR;

Devrimcilik saf bir heyecandır. Coşkudur. Hesapsız bir kendini sunmadır. Bu topraklarda devrimcilik böyle yeşermiş, Anadolu halkları tarafından da böyle tanınmıştır. 1960’lı yılların sonu ve ‘70’li yılların başlarında Anadolu ihtilalini şekillendiren devrimciler, devrimciliği halkımıza böyle tanıtmışlardır.

Onlar halkın o güne kadar tanıdığı devrimcilerden farklı-

**Binlerle ölmüştür,
ama halkını faşist
saldırı karşısında
savunmasız
bırakmamıştır. Hep zor
koşullarda yaşamıştır,
yüksünmemiştir. Onun
ruhunu körelten,
heyecanını öldürmeye
çalışan tüm görüşlere
direnmiştir. O,
“Faşizme karşı omuz
omuza” derken yüreği
titreyen, “kahrolsun
faşist diktatörlük”
derken öfkesini zor
dizginleyen, “tek yol
devrim” derken,
umutla dolandır.**

dırlar. Ne masabaşı devrimcisi-
dirler, ne halka yukarıdan ba-
karlar. Halka “politika” yap-
mazlar, yalan vaadlerde bulun-
mazlar. "Oy istemeyen" poli-
tikacılar onlar. İstemezler
verirler. Vadetmezler, yaparlar.
Yaptıkları, yüreklice savaş-
maktır. Bu devrimciliğin belki
amatör, belki henüz tecrübesiz
yanları vardır, hatta bu devrim-
cilik zaman zaman giyim
kuşam konusunda, din ko-
nusunda bazı “aykırı” yanlar
da taşımıştır; ama halk
sevmiştir onları. Sevmiş,
güvenmiştir. **Kendinden
görmüştür**. Bu saf, bu, ken-
dini hesapsızca sunan devrim-
ciler, böyle bir sevgiyi, saygıyı

kazanabildikleri içindir ki, bir
kez uğradıkları yerlerde bile
arkalarında bir sempatizanlar
ordusu bırakmışlardır.

Bu sempatizanlar ordusu,
‘70’li yıllar boyunca devrimci
hareketi yeniden örgütlemeye
çalışırken, bu çizgiyi esas ola-
rak sürdürmüştür. Sürecin öne
çıkardığı görev olan anti-faşist
mücadeleye katılmakta tered-
dütsüz olmuştur. Sonraki yıl-
larda “**yasakçılık**”, “**ahlak
bekçiliği**” olarak yadsınacak,
küçümsenecek pek çok nok-
tada devrimciliğin saflığını
yaşatmaya çalışmıştır. Binler-
le ölmüştür, ama halkını faşist
saldırı karşısında savunmasız
bırakmamıştır. Hep zor koşul-
larda yaşamıştır, yüksün-
memiştir. Onun ruhunu körel-
ten, heyecanını öldürmeye
çalışan tüm görüşlere diren-
miştir. O, “Faşizme karşı omuz
omuza” derken **yüreği titre-
yen**, “kahrolsun faşist dik-
tatörlük” derken öfkesini zor
dizginleyen, “tek yol devrim”
derken, umutla dolandır.

DEVRİMCİLİKTE BOZULMA;

1980 sonrası yıllarda, dev-
rimcilik kirletilmiş, dejenere
edilmiştir. Güzellikler bozul-
muş, saflıklar lekelenmiştir. Bu
dejenereasyon birden çok
kaynaktan beslenmiştir.

12 Eylül sonrasında bir yan-
da dışarıda cuntanın yarattığı
kültürel yozlaşma ortamı, bir

yanda da hapisaneler, bu kaynakların en önemlilerindendir. Cuntanın eğitimden medyaya kadar her aracı devreye sokarak yarattığı bu ortam, gençlik üzerinde oldukça etkili olmuş; ahlaki açıdan, halkına, ülkesine karşı duyduğu sorumluluk açısından daha farklı bir tip oluşmuştur. 70’li yılların gençliğine pek benzemeyen bir hayat felsefesi dolaşmaktadır onların beyinlerinde. Yürelerinde farklı heyecanların fırtınası esmektedir. **Bireysel** fırtınalardır bunlar. Fırtınaları, içi kararmış denizlerde, bunalımlarda son bulur. Ama onların da sorunları, talepleri vardır, onların bir kısmı da bir şeylere karşı mücadele edeceklerdir. Ve böylelikle bu felsefe devrimin saflarına da taşınmaya başlar.

Ancak devrimcilikteki bozulmada bu yine de tali bir etkidir. Sorun yalnız bununla sınırlı kalsaydı, kuşku yok ki çözümü çok da zor olmazdı.

Hapishaneler ‘80’li yıllar boyunca asıl olarak direnişlerle anılmıştır. Bu dönemin tarihi bütün bir onyıla yayılmış ve uzunlu-kısalı açlık grevleriyle, ölüm oruçlarıyla yazılmıştır. Ancak bu dönemin, bu tablonun bir de o süreçte fazla görülmeyen, öne çıkmayan yanı vardır. ‘87’lerden itibaren koşulların görece iyileşmesiyle birlikte, mücadeleden, örgüt disiplininin kaçış vardır. Bu kaçış kendini örneğin bir ha-

pishanede sabah akşam karate, vücut geliştirme yapmakta gösterirken, bir başkasında alkol tüketiminde, kiminde yabancı dil öğrenmeye yoğunlaşmak biçiminde göstermiştir. Çoğu siyasi hareketin örgütlü yapıları adeta dağılmış, eylemlerde az çok örgütlü bir tavır ve katılım sürdürülürken günlük yaşamda tam bir **“bağımsızlaşma”** ortaya çıkmıştır. Sol oligarşinin “bağımsız koşullar yaratma” politikasını büyük ölçüde etkisizleştirirken, **kendi içindeki “bağımsızlaşmayı”** önleyememiştir.

Bu tablo, dejenerasyonun kendini gizlediği tablodur. Öyle

**Her yaşam biçimi,
kendi felsefesini de
yaratacaktı tabii ki.
1980’li yılların sonuna
gelindiğinde, artık
pekçok siyasi hareketin
içerideki unsurları,
örgüt içi demokrasi
adına örgütsüzlüğü,
disiplinsizliği, geçmişin
“ahlak bekçiliğini”
mahkum etme diyerek
her tür dejenere
ilişkileri, yeniden
hapishaneye
düşmelerini
engelleyecek diye de
legal mücadeleyi
savunur durumdadırlar.**

ya, görünürde bir örgütlülük vardır, eylemler yapılmakta, herkes eylem kararlarına tabi olmaktadır. Ama ya ötesi?

Örneğin, yabancı dil öğrenmenin neresi kötü denilecektir. Ancak orada dil öğrenme yalnızca kaçışı gizlemeye yaran bir araçtır. Kendini bir devrimci olarak yetkinleştirme, bu işi devrimci amaç ve hedeflerle yapma yoktur.

Bunun böyle olmadığı zaten sonuçtan da bellidir. Onyı boyunca süren bu yabancı dil furyasından devrimci mücadelenin bir kazancı olmamıştır. Devrimci basındaki **“çeviri”** düzeyine bakmak bunu yeterince gösterir. Bu alandaki yetersizliğin sonucunda dünyadaki çok çeşitli gelişmeler, çeşitli siyasi hareketler yeterince izlenememektedir. Peki nerede yıllarca dil öğrenenler?

Hapishanelerde bu yıllarda açıkça iki ayrı yaşam tarzı vardır. Bir yanda kendi iç devrimci disiplin ve örgütlülüklerini, devrimci yaşamın genel ilke ve kurallarını koruyup yaşamı kendini eğitme, dışarıya katkı sunma temelinde biçimlendirenler, diğer yanda, iyice dejenere olmuş, örgütsüzleşmiş, **bohemleşmiş** bir tarz. Tabii ki, biraz öyle, biraz böyle ara kategorilerde yaşayan gruplar da vardır.

Eleştiriler “hapishane içinde hapishane yaratmayalım” teorisıyla savuşturulmaktadır.

Kuşkusuz bizim saflarımız-

da da bu değirmenin öğüttüğü insanlar olmuştur. Ancak devrimci anlayış, devrimci yaşam tarzı, ilkeler, kurallar korunmuştur.

Örgütsüzleşme, elbette çıplak olarak cereyan etmemiştir. Bu bazen kendini bu tür ilgi alanlarında “yoğunlaşma”yla, bazen “örgüt içi demokrasi” safsatalarıyla gizlemiş, ama en kötüsü de giderek bunların **teorisi** yapılmıştır. Bunlar teorize edilmemiş, meşrulaştırılmamış olsaydı, tahribat bu kadar büyük olmaz, bu kadar yaygın biçimde dışarıya yansımazdı. Ama her yaşam biçimi, kendi felsefesini de yaratacaktı tabii ki. 1980’li yılların sonuna gelindiğinde, artık pekçok siyasi hareketin içerideki unsurları, örgüt içi demokrasi adına örgütsüzlüğü, disiplinsizliği, geçmişin “ahlak bekçiliğini” mahkum etme diyerek her tür dejenere ilişkileri, yeniden hapishaneye düşmelerini engelleyecek diye de legal mücadeleyi savunur durumdadırlar.

Sonuçta bu kültür, bu kişilerle birlikte dışarıya da taşınmıştır. İçerideyken teorileştirilen “anti-örgütçülük”, dışarı çıkıldığında somut olarak örgüt tasfiyeciliğine ve anti-örgüt propagandasına dönüşmüştür. Bu kesimler hızla legalizmi teorileştirmişler, sonuçta “**Parti olmayan parti**”ler doğmuştur. Ağırlıklı olarak bu kesimler nezdinde, devrimcilik de çeşitli

**12 Eylül sonrası,
gerek çözülme, gerekse
de hapishanelerdeki
olumsuzluklar
boyutuyla
halk kitlelerinde
devrimcilere karşı belli
bir güvensizlik
oluşmuştu, bir de
karşılarında böyle tipler
görünce, güvensizlik ve
kopukluk daha da
belirginleşmiştir.**

ahlaksızlıkların, halkımızın geleneklerine aykırı davranışların, halktan kopuk yaşamın **meşru** görüldüğü bir tarza dönüştürülmüştür. 12 Eylül sonrası, gerek çözülme, gerekse de hapishanelerdeki olumsuzluklar boyutuyla halk kitlelerinde devrimcilere karşı belli bir güvensizlik oluşmuştu, bir de karşılarında böyle tipler görünce, güvensizlik ve kopukluk daha da belirginleşmiştir.

Devrimci hareket ise esas olarak kendi cephesinden bunun tersi bir tablo çizmiş, süreçten güven kazanarak çıkmış, 1980’li yılların sonundaki büyük gelişiminde de bunun belirleyici bir rolü olmuştur.

**BOZULMA, MERKEZİ
SİYASET HALİNE
GELİYOR:**

Kaynaklardan bir diğeri 12 Eylül sonrası dışarıda yaygınlaştırılan kültürdür demiştik. Bu kültürün köşe taşlarını **bi-reycilik, ahlaki dejenerasyon ve inançsızlık** oluşturmaktadır. 12 Eylül cuntasının saldırı programının bir parçası olarak uygulanan apolitikleştirme ve yozlaştırma, belli ölçülerde başarı kazanmış, bu dönemin ve bu kültürün biçimlendirdiği özellikler, zaman içinde devrimci saflara da yansımıştır.

Ancak dediğimiz gibi bu etki bir “yansıma” düzeyindedir. Kendini daha çok yeni sempatisan, taraftar kitle düzeyinde ortaya koyan bir etkidir. Süreç açısından yeni görevler, yeni sorunlar ortaya çıkarılmasına karşın, bir hareketi belirleyemez. Asıl sorun, yani devrimciliğin bozulması, çeşitli hareketlerin bu dejenerasyonu, ilkesizlikleri, çarpık anlayışları merkezi politikalar olarak uygulayıp meşrulaştırmasıyla, teorisini yapmasıyla ortaya çıkmıştır.

Kürt milliyetçiliği ve reformizm, belli ölçülerde de oportünizm, politika ve taktikleriyle, yöntemleriyle bu dejenerasyonun hayat bulduğu asıl zemin ve kendi dışına da bu bozulmayı taşıyan en önemli kaynaklardır.

Kürt milliyetçiliği, pragmatizmiyle, halkı bölen teori ve stratejileriyle, “taktik”leriyle,

eylem anlayışıyla, teori ve politika yapış biçimiyle tahrip etmedik hemen hiçbir şey bırakmamıştır. Kavramlar, ilkeler, kurallar alt üst olmuştur. Devrimci saflık, açıklık, dürüstlük ortadan kaldırılmış, yerine çıkarlar, benmerkezcilik, dalaverecilik konulmuştur.

Reformist hareketler veya başka deyişle “legal çevreler” ise, “anti-örgüt” propagandasını siyasi ve pratik varoluş koşulu haline getirmişlerdir. Disiplin karşıtıdır. “Birey özgürlüğü”, “örgüt içi demokrasi” vb. gerekçelerle bunun teorisi yapılmıştır. “Cinsel özgürlük”, “kadın-erkek eşitliği” adına geliştirdikleri teori ve pratik sola verdikleri zararın en başında gelir.

Bedel ödemekten kaçış teorileştirilmiştir.

“**Hiçbir şey insan yaşamından daha değerli değildir**”, “**biz geceleri evinin basılması ihtimali olmadan uyuyabilenlerin partisiyiz**”, “**tembellik hakkı**” gibi onlarca çeşit düşünce, bunların sürekli söylemi haline gelmiş, kendilerini, partilerini, etkileyebildikleri kitle örgütlerini “en geri nokta”lara çekmişlerdir. Ki bu “en geri direniş noktası” bile değildir. Çünkü oligarşinin keyfi, hukuksuz saldırıları karşısında sıradan haklarını bile savunmaktan aciz bir durumdadırlar.

İlkesiz, şekilsiz, garip bir devrimciliktir ortaya çıkan.

Halkın “**nerede o eski devrimciler**” deyişleri duyulur olmuştur.

Halk haklıdır bir yerde. Çünkü:

Bu tür devrimcilik, **adaletsizdir**. Halk ve halk düşmanları ayrımını koymakta adaletsizdir. Siyasi hareketler arasındaki ilişkilerde adaletsizdir. Emegın değerini bilmekte adaletsizdir. Risk üstlenmekte adaletsizdir.

Bu tür devrimcilik, **samimi-yetsizdir**.

Samimiyetsizlik her düzeyde yansımasını bulur. İkili ilişkilerde de, örgütler arası ilişkilerde de bu samimiyetsizlik artık aradaki büyük ve kalın bir duvar gibidir.

Bu tür devrimcilik **abartı-cıdır**.

Propagandada kendi örgütünü abartır. Kişisel olarak yaptığı işleri abartır. Örgütüne karşı da aynı şeyi yapar.

Bu tür devrimcilik, halkı

**Bedel ödemiyor,
ilke-kural hak getire...
Ciddiyet, güvenilirlik
yok, bütün ilişkileri
alavere-dalavere,
abartı üzerine kurulu.
Tabii bu devrimcilik
değildir. Kitlenin bu
devrimciliğe sempati
duyması, güvenmesi de
mümkün değildir.**

örgütlenme, bilinçlendirme hırs ve iddiasından uzaklaşmıştır. O büyük misyonunun duyulmasını taşımaz.

Zaten halka karşı da büyük ölçüde **inançsızlaşmıştır**.

Artık bu noktada asalak bir devrimcilik çıkmıştır ortaya. Hemen hiç bir konuda **emek sarfetmeyen** bir devrimciliktir bu. Bilinçlendirmeyen, örgütlemeyen bir devrimci “**kendine**” devrimcidir.

Bu özellikleri taşıyan bir devrimci veya bir siyasi hareket, çürümeyi yaşıyordur. Çürüme çeşitli iç ve dış koşullara bağlı olarak hızlı ya da yavaş seyredebilir, ama bu sorunun özünü değiştirmez.

Devrimci saflarda halka yabancılaşma gündeme gelebilmiştir. Bu **devrimciliğin doğasına aykırıdır**, ama olabilmıştır.

Bedel ödemiyor, ilke-kural hak getire... Ciddiyet, güvenilirlik yok, bütün ilişkileri alavere-dalavere, abartı üzerine kurulu. Tabii bu, devrimcilik değildir. Kitlenin bu devrimciliğe sempati duyması, güvenmesi de mümkün değildir.

Sosyalist ülkeler nasıl yıkıldı diye uzun uzun düşünmeye, tahliller yapmaya gerek yok. Bu devrimci tipini kaldırıp devrimini yapmış bir Türkiye’nin başına koyun. Onun artık orada yönetici olduğunu, her türlü yetkiyi elinde topladığını varsayın. Alın size “**no-menklatura**”! (*) Bugün böy-

le bir adaletsizlik yapan o durumda, eline bir iktidar gücü geçtiğinde neler yapmaz ki?

RÜZGARLARA KAPILMADIK, CEPHE SAFLARINDA DEVRİMCİLİĞİN SAFLIĞINI KORUDUK

Devrimcilik arınacaktır. Bizim için fazla zor değildir. Çünkü bu tür devrimcilik tarzı saflarımızda da çok çeşitli etkilerde bulunmuş olsa bile, yaygın değildir ve bir “anlayış”a dönüşmemiş, kimse bunların teorisini yapmaya kalkışmamıştır. Kimse bunları meşrulaştırmamıştır. Kimse buna cesaret de edemez. Bünyemiz buna yeltenecekleri dışına atacak kadar sağlamdır.

Böyle olduğu içindir ki, bu onyıllar boyunca kahramanlıklar yaratmaya devam ettik. Destanlar yazdık. Her biri gelenekselleşen cüretlerin, fedakarlıkların, kahramanlıkların, halk sevgisinin altında bizim savaşçılarımızın imzası vardı.

Devrimci; bedel ödeyebilen, ilkeli, samimi, ciddi, sözünde duran, uzlaşmayan, küçük hesapların değil büyük ideallerin insanıdır.

Devrimcilik ancak bunlarla onurlu ve güzeldir. Cephe çizgisindeki devrimcilik, bu onurun, bu güzelliğin taşıyıcısıdır.

**Devrimciliğin
güzelliğini, o
nurluluğunu, görkemini,
coşkusunu yaşamaya ve
yaşatmaya devam ettik.
Olumsuzluğun kitleler
nezdindeki
yansımalarını, etkilerini
tümüyle ortadan
kaldıramadık belki, ama
üzerinde gelişmemizi
sürdüreceğimiz sağlam
bir zemin hep
korundu...**

Bu onurun, güzelliğin somut ifadesi, halkı devrimcileştirmek, kitleleri örgütlemek, düşmana darbeler vurmaktır. Bunların olmadığı yerde **ruhsuzlaşma** vardır.

Devrimcilikteki bu bozulma, tüm solda son derece önemli etkilerde bulunmuştur, kitleler nezdinde devrimciliğin güvenirliliğini, meşruiyetini zedelemiştir ama hiçbir zaman tüm devrimcileri belirler hale de gelememiştir. Buna izin vermedik. Bir yandan bu bozulma gelişirken, biz geleneklerimizle, ilkelerimiz, kurallarımız, ahlakımızla bunun karşısındaki anlayışı temsil ettik.

Devrimciliğin güzelliğini, onurluluğunu, görkemini, coşkusunu yaşamaya ve yaşatmaya devam ettik. Olumsuzluğun kitleler nezdindeki yansımalarını, etkilerini tü-

müyle ortadan kaldıramadık belki, ama üzerinde gelişmemizi sürdüreceğimiz sağlam bir zemin hep korundu.

Asıl kaynağını Kürt milliyetçiliğinden alan ve reformizmin, oportünizmin aşama aşama katıldığı bu bozulma, gerçekten de ülkemizde devrimciliği oldukça zor hale getirmiştir. Devrimciler halka giderken, neyi savunduklarıyla değil, **neyi savunmadıklarını** açıklayarak gitme gibi bir zorunlulukla karşı karşıya kalmışlardır. Oligarşinin propaganda ve demagojileri de kuşkusuz bu yanlışlıklar ortamında çok daha fazla etkide bulunmuştur. Bu ortamın bizim kitlelerle ilişkilerimizi, örgütsel çalışmalarımızı etkilememesi düşünülemezdi elbette. Etkilemiştir. Ama bundan çıkış koşullarına sahibiz. Çünkü bozulmayı kendi saflarımıza taşımadık, meşrulaştırmadık. Daha zor da olsa devrimci olanda ısrar ettik.

Böyle bir ortamda bile, kahramanlıklar yaratmaya, halka bağlılığı ve halk kültürünü temsil etmeye, halkla yeni bağlar kurmaya devam ettik. Devrimcilik güzeldi. Bozulmaya karşı mücadelemiz de devrimciliğin bir başka zorunluluğudur. Sonuç aldıkça bir düşmanı altetmenin coşkusunu yaşıyoruz yine.

Çok büyük fedakarlıklarla karşılaştık. Yalnız yoldaşlarımızın kuşatılmış üslerindeki

veya ölüm oruçlarındaki can bedeli fedakarlık ve kahramanlıklarından sözetmiyoruz. Kitleler nezdinde de yaşadık bunları ve yaşamaya devam ediyoruz. Tehlikeye atacağı çok şeyleri olmasına rağmen, bir an bile bunların hesabını yapmıyor insanlar.

Aklınıza gelmeyecek, ondan istemeyi bile düşünmeyeceğiniz desteklerle çıkıyor karşınıza.

Bunu yaratan yaptığımız işin **soyluluğudur**.

Devrimcilik soylu bir iştir, sıradanlığı aşmış olmaktadır.

Hayata farklı bakmaktır.

Herhangi biri dağlara baktığında en fazla oradaki yeşilliği görür. Biz kurtuluşu görebiliriz orada.

Yoldaki su birikintisi çoğu için yalnızca yanından dolanılacak bir şeydir. Biz onda mevcut düzenin bozukluklarını görüp, yeni bir toplum, yeni kentler, yeni bir düzen projemizi geliştiririz.

“Babana bile güvenmeyeceksin” diye yaşıyor insanların bir bölümü. Kapitalizm herkes bu güvensizlik ve kuşkuçuluk içinde yaşasın diyor. Biz yoldaşlarımıza sırtımızı rahatlıkla dönerek yaşıyoruz. Bu bile tek başına az fark mı, az şey mi?

Güvensizlik, tatminsizlik, huzursuzluk, idealsizlik... Bunları veriyor kapitalizm insana. Ekonomik durumu biraz iyi olsa da bu değişmiyor. Paylaş-

macılığı, saflığı, mütevaziliği, dürüstlüğü, ahlaklı olmayı zayıflık veya enayilik sayıyor. Devrimcilik ise paylaşmanın, ortaklığın, birlikteliğin en yalınını ve en görkemlisini sunuyor.

Devrimcilik **büyük idealler, düşlere** sahip olmaktadır. Ama boş düşler peşinde değildir devrimci. Onun düşleri, gücünü tarihten alır. Halkların sınırsız yaratıcılığından alır.

Yaratmanın, değiştirmenin, dönüştürmenin gücüdür devrimci olmak. “Sıradan”lıktan bu yanıyla da çok farklıdır. O çaresizliği kabul etmez. O zavallılığı kabul etmez. Boyun eğmeyi kabul etmez. Yani insanı insanlıktan çıkaran, veya yaşadığına pişman eden şeyleri altetmenin pratiğidir.

Bütün yönleriyle ele aldığımızda devrimciliğin kolay bir şey olmadığı da ortadadır. Kimse bunu iddia etmiyor. Ama bir yanıyla devrimcilik zorlukları ve sıkıntıları içinde güzeldir. Zorlukları aşmak, sorunları çözmek ve attığımız her adımda halkın kurtuluşunun, devrimin daha da yakınlaştığını bilmek, devrimciliğin coşkusudur.

Meydan okumaktır devrimcilik. Yüzlerce yıllık düzene, halkların gelişmesini engelleyen yüzlerce, binlerce yıllık zincirlere meydan okumaktır.

Adaletin savaşçısı olmaktadır.

Özgürlüğün korkusuz savaşçısı olmaktadır. Onurun bayrağını taşımaktır.

Ama insan, devrimcilikte, değiştirmeden daha önce **değişmenin** güzelliğini yaşar. Bir insanın gelişmesi denilen şey, en somut ve çarpıcı karşılığını devrimcilikte bulur. Kuşku yok ki, ben devrimciyim demekle bütün bunlar bir anda olmuyor veya yaşanmıyor. Yetkinleştikçe, kalıcılaştıkça, savaştıkça, örgütle-dikçe güzelleşiyor devrimcilik.

Bütün yönleriyle ele aldığımızda devrimciliğin kolay bir şey olmadığı da ortadadır. Kimse bunu iddia etmiyor. Ama bir yanıyla devrimcilik zorlukları ve sıkıntıları içinde güzeldir. Zorlukları aşmak, sorunları çözmek ve attığımız her adımda halkın kurtuluşunun, devrimin daha da yakınlaştığını bilmek, devrimciliğin coşkusudur.

Devrimciliğin güzelliğini duydukça, devrimin anlamını beynimizde ve yüreğimizde tüm görkemiyle duydukça, yaşanan veya yaşanması muhtemel her türlü zorluk gözümüzde küçülür.

(*) SSCB’de ayrıcalıklı parti bürokrasisine verilen ad.

DOSTLUK VE ELEŞTİRİ

İdeolojik mücadeleye her dönem önem veren bir geleceğe sahibiz. Çünkü bu ekonomik, demokratik ve siyasal mücadeleyle birlikte temel mücadele cephelerinden biridir. İktidarı hedefleyen bir siyasi hareket, bu cephelerden herhangi birini ihmal etmez.

İdeolojik mücadele de kendi içinde çeşitli mevzilere ayrılır. Burjuvaziye karşı yürütülen ideolojik mücadele, sol içindeki çok çeşitli sapmalara karşı yürütülen ideolojik mücadele, örgütün ve halk örgüt-lülüklerinin içinde yürütülen ideolojik mücadele, başlıca mevzilerdir. Bu mücadelenin hangi mevzilerde yoğunlaşacağı, hangi araçlarla, hangi biçimlerde yürütüleceği elbette dönemlere, koşullara göre değişir.

Oportünizme, reformizme veya kendini çok çeşitli biçimlerde ortaya koyan sapmalara karşı ideolojik mücadele de ertelenemezdir. Mahir'in dediği gibi "oportünizmin panzehiri-nin ideolojik mücadele" olduğuna inanırız. Bu yüzden de ideolojik mücadele adına, soyut teori yapmak, eleştiriyor-muş gibi yapıp zülfü yare dokunmaktan kaçınmak, birlik adına ideolojik mücadeleden, eleştiriden vazgeçmek bizim tutumumuz olmamıştır hiçbir

zaman.

İdeolojik mücadele görünümünü altında kendi gerçeğini gizlemek de bizim tutumumuz olamaz. İdeolojik mücadele bir "mat" etme aracı değil, halkı ve kendi kadrolarını bilinçlendirme, dost güçlere yönelik bir uyarı, doğru çizgiye çekme aracıdır.

THKP-C'nin oluşum sürecinden başlayarak bugüne kadar bu anlayışımız çerçevesinde ideolojik mücadele sürdür-dük. Bu konuda da açık ve somut bir tarzın sahibiyiz. Solun bundan çok hoşnut olduğu söylenemez elbette. Eleştirinin kendisini tartışmak yerine çoğu kez "kaba", "birlik anlayışına uygun değil" gibi gerekçelerle eleştiri savuşturulmaya çalışılmış, asıl olarak da eleştiri tarzımızdaki somutluk, açıklık hoşlarına gitmemiştir.

Son dönemde de özellikle Kürt milliyetçiliğine yönelik eleştirilerimiz "eleştiri" konusu yapılmaktadır. Gerekçe olarak "**zamanı değil**" denilmektedir. Kimisi daha ileri gidip bunu "**fırsatçılık**" olarak değerlendirmektedir.

İLGİNÇ BİR DURUM VARDIR; KENDİSİNE YÖNELİK ELEŞTİRİLERE BİR ŞEY DEMEYENLER, PKK'YA ELEŞTİRİ YÖNELTİLMESİNE KARŞI

ÇIKMAKTADIRLAR.

Kuşkusuz ki siyasi hareketler için çok özel dönemler, koşullar olabilir. Mesela hareketimizin darbe ihanetiyle karşı karşıya kaldığı dönem böylesi bir dönemdir. Bugün "yeri zamanı değil" diye PKK'nın, İmralı'daki savunmaların eleştirilmesine karşı çıkanlar, o zaman hiç de böyle bir hassasiyet içinde değillerdi. Tersine, bırakın eleştiride bu özel durumu gözetmeyi, yazılarıyla, pratik tavırlarıyla kuşatmayı tamamlayan bir halka durumundaydılar.

Doğal ki, dün dostluk temelinde davranmak bir yana, bölünüp parçalanmamız için ellerinden gelen herşeyi yapanlar, bugün "zamanı değil" derken samimi değil hesaplılardır. Ama bu bir yana herşeyin inkar edildiği, devrimin, devrimciliğin meşruiyetinin tartışıldığı, oligarşinin bu zeminde ideolojik saldırıya geçtiği bir zamanda ideolojik mücadele yapılmayacaksa, ne zaman yapılacaktır?

Bu konuda son derece çarpık anlayışlar gelişmiştir. Bunu da Kürt milliyetçiliğinin sola "kazandırdığı" bir özellik sayabiliriz. Öyle bir tarz oluşmuştur ki, ittifakla ideolojik mücadele, dostlukla

eleştiri bir arada olmazmış gibi bir mantık çıkmıştır ortaya. Bu tarzın özünde yatan, pragmatizmdir, ilkesiz birlik-teliklerdir. Tavır, açıkça da idare-i maslahatçı bir tavrıdır; sen benim yanlışıma görme, ben de senin yanlışını görmeyeyim tavrıdır.

Bu tür dostluk ve ittifaklar bize göre değildir. Yanlışa göz yummak zorunda kalacağımız bir ilişki biçiminde mutlaka devrimin aleyhinde olan bir şey vardır.

Pragmatizmin çizgileşmesiyle, Ortadoğu politikacılığının yerleşmesiyle kim dost, kim düşman ayırmak oldukça zorlaşmıştır. Tekellerin “desteğine” büyük değerler biçme, genelkurmayı soldan daha yakın görme gibi dost-düşman kavramlarını alt üst eden yaklaşımlara tanık olduk. Halk güçleri içinde, dost güçler içinde görülen, en azından öyle görüldüğü söylenen hareketlerin, çok rahatlıkla özel savaşın aleti olmakla suçlanabildiğini gördük. Subjektif hesaplarla çok kolay bir araya gelindiğini, ve tabii aynı kolaylıkla da bu birlikteliklerin dağıldığını gördük.

Dostun düşmanın böylesine birbirine karışmasının temelinde **devrim ve devrimcilikten uzaklaşma** vardır.

İttifaklara, dostluklara devrimci bir bakış açısıyla bakılmadığında, ilişkilerin şu veya bu biçimde yıpranması,

karşılıklı güvensizliğin gelişmesi, geleneklerin tahribi de kaçınılmazdır. Bu tür ilişkiler, mücadelenin gelişimine, ilişkilere, temel devrimci ilke ve kurallara büyük zararlar vermektedir. Bunu herkes görmek durumundadır.

Bunları sürekli gündemde tutmaya, eleştiri ve uyarı görevimizi yerine getirmeye çalıştık. “Bize ne” de diyebildik pekala. “İyi ilişkiler” adına, bunları görmezden gelebilirdik. Ama bundan devrim kazançlı çıkmazdı. Kısa vadeli “iyi ilişkiler” uğruna, halk güçlerinin gerçek cephesinin inşasından bir tuğla çalmış olurduk. Çünkü bu tarzın, ilişkileri uzun vadede iyiye götürdüğü görülmemiştir.

KAYGIMIZ HALKIN, DEVRİMİN ÇIKARLARI-DIR. Esnek olduğumuz yerde de, en sert biçimde eleştirdiğimiz noktada da ölçümüz bu olmuş, bunun gerektirdiğini yapmaya çalışmışızdır.

Siyasi hareketleri gününbirlik, kah devrimci, kah karşı devrimci ilan etmek bizim işimiz değildir. Yaptığımız her tanımlı, söylediğimiz her sözün ölçüp biçerek söylemiş, sorumluluğunu taşımışızdır.

Dostumuza dost, düşmanımıza düşmanızdır.

Ne dostumuzun hatalarından dolayı dostluğumuzu sileriz, ne de düşmanımızın oyunları, manevraları karşısında düşmanlığımızı unuturuz.

PKK somutunda da böyle-

Herşeyin inkar edildiği, devrimin, devrimciliğin meşruiyetinin tartışıldığı, oligarşinin bu zeminde ideolojik saldırıya geçtiği bir zamanda ideolojik mücadele yapılmayacaksa, ne zaman yapılacak?

dir bu. Daha 1978-79’larda hemen tüm solun “Apocular” diyerek saldırdığı, pek çok siyasetin onları karşı-devrimci ilan ettiği, “**Doğu’nun MHP’si**” diye nitelediği koşullarda; PKK’yı oligarşiye, reformistlere karşı savunan biz olduk.

1979 Eylül’ünde çıkan Dev-Genç’in kapağında “**Faşizmin Terörü ve ‘Bölücülük’ Yaygaraları, Kürt ve Türk Halklarının Ortak Mücadelesini Engelleyemez**” diye yazarken, hemen onun altında şu belirtiliyordu:

“Bugün Apo’cular üzerinde yapılan ihbar ve provokasyon çizgisine karşı, devrimciler ilgisiz kalamazlar... Apo’cular en geniş anlamda Kürt milliyetçiliği temelinde oligarşiye tavır alan Kürt yurtseverleridir. Mücadele anlayışlarının Kürdistan halkını kurtuluşa götürmesi mümkün değildir.

Bu böyledir diye onları karşı devrime ihbar etmek devrimcilerin görevi olamaz... Ay-

dınlık'ın ajan muhbir tavrına karşı tüm Türkiye solundaki guruplar dersler çıkartmalıdır."

Ama PKK, yıllar sonra, o gün kendisine karşı ajan, muhbir faaliyetinin başını çeken Aydınlik'çıları dost olarak görüp, karşı-devrimci Aydınlik çetesinin başı Perinçek, tören kıtalarıyla karşılarken, öbür taraftan da devrimci harekete saldırıyordu. Bunları da yaşadık. Ama bunlar bizim dostluk, ittifak çizgimizi, eleştiri-özeleştiri anlayışımızı, tarzımızı değiştirmede yine de. Biz doğru bildiğimizi, çoğu kez karşılığını görmesek de yapmaya devam ettik. 1978'de olduğu gibi 1984 sonrasında da, 1990'larda da aynıdır. Pratik, siyasi desteğimizi sunduk, ağır kayıplarla yüzyüzeyken silahlı eylemler örgütledik; ama sahiplenirken, eleştirimizi de sakınmadık.

DOSTLUK ADINA ŞAK-ŞAKÇILIK BEKLEYENLER, BİZDEN BÖYLE BİR ŞEYİ BULAMAYACAKLARDIR. AMA HERKES, EN GÜÇ DÖNEMLERİNDE YANLARINDA OLAĞIMIZDAN DA EMİN OLMALIDIR.

Bugün bizi "zamansız" veya "sert" eleştiri yapmakla "eleştirenler", PKK adına avukatlık yapanlar, bugünkü durumu tahlil etmekten, gerçek durumu görmekten uzaktırlar. PKK'ya yaslanmak,

BDGP içinde sürüklenmek, onların gerçekleri görmesinin önündeki engeldir. İdeolojik mücadele açısından durum son derece açıktır; eğer siz devrimi savunuyorsanız ve birileri devrimi tasfiye etmek, silahlı savaşı mahkum etmek noktasına gelmişse, sizin savaştığınız güçlere el uzatmış, ona işbirliği teklif ediyor, onu güçlendirmekten söz ediyorsa, ve siz orada zamansız, yersiz gibi gerekçelerle susuyorsanız, objektif olarak bu tasfiyeciliğe güç veriyorsunuz demektir.

Böyle bir görev "nazik dönem" gibi gerekçelerle geçiştirilemez. "Nazik dönem" in özgün görevlerini ayrıca yerine getirebilirsiniz, bu konuda gerekli siyasi tavrı alırsınız, buna bir engel yoktur. Öcalan'ın oligarşi tarafından tutsak edilmesine, tecrit statüsünde tutulmasına karşı çıkmak gerekir. Ancak en başta karşı çıkması gerekenlerin, bizzat Öcalan'ın ve PKK'nın karşı çıkışının olmadığı yerde, sizin yapabileceğiniz de sınırlıdır. Bu da "nazik dönem görevleri" meselesinin bir diğer yanıdır. Kimse Öcalan'ın ve PKK'nın bu tavrı sürdüğü müddetçe bu çerçevenin dışına çıkamaz. Siz oligarşinin yargılamaya hakkı olmadığını, DGM'lerdeki hukuksuzluğu eleştirirken, Öcalan devlete, yargıya çok iyi davrandıkları, çok örnek

bir şekilde yargıladıkları için saygı ve şükranlarını sunmaktadır.

Kimse kendini aldatmasın. Böyle bir durumda "destek"leyenlerin neyi destekleyeceği de belirsizleşmiştir zaten. Zamanı değildir diyenler, dayanışmayı yükseltmek gerek diyenler, farklı ne yapıyorlar acaba? Hiçbir şey! Yapacakları bir şey de yoktur. En fazla PKK'lıların bazı gösterilerinde pankart açabilirler. Bunun ötesinde, kimse desteği, dayanışmayı; Öcalan'ın İmralı kürsüsünde savunduğu görüşlere destek, o görüşlerle dayanışma olarak sunamaz, bunu isteyemez.

Herkes, gerek İmralı'da, gerekse de PKK tarafından söylenenler, yapılanlar karşısında, bu tür zaman zemin gerekçelerine sarılmadan, eyleyip gevelemeden, ne malına ne mihına demeden açıkça düşüncelerini söylemelidir. İdeolojik mücadele budur. Dostluk da budur. Kürt milliyetçiliğinin daha geri, daha olumsuz bir noktaya savrulmasını istemeyen herkes, bu eleştirileri yapmak durumundadır. Yanlışlar açıkça ortaya konmuyorsa, orada devrimin, halklarımızın çıkarları dışında bir takım hesaplar, kaygılar var demektir.

Yöntem farklılıkları, üslup farklılıkları olacaktır, olaylara farklı bakmamız da doğaldır, ama önemli olan ideolojik mücadelede ilkeli,

tutarlı olmaktır. İdeolojik mücadele karşılıklı bir saygı içinde yürümek zorundadır. Bununla birlikte saygı, eleştirilerin yumuşatılması, yuvarlanması değildir. Görüşleriniz, eleştirileriniz karşınızdakinin hoşuna gitmeyebilir. Bunu asla amaçlamasınız da, karşı tarafın eleştiri, ideolojik mücadele olayına bakışındaki çarpıklık nedeniyle ilişkileriniz de bozulabilir. Ama doğruluğunuza, haklılığınıza inanıyorsanız, söylemek zorundasınız. Dostluk da, ilkeli, tutarlı olmak da bunu gerektirir.

İlkeli, kurallı davranmanın da bir bedeli var. Biz bu bedeli çoğu zaman yalnız kalarak ödedik. Karşımızda “cephe”ler oluştu. Biz çizgimizi sürdürdük. Çok rahatlıkla söyleyebiliriz ki, hemen pek çok siyaset, pragmatizm kulvarına girip ilişkilerden siyaset tarzına kadar burjuva kültürden etkilenirken, biz bu etkilenmenin en uzağındaydık. Bu, ilkeli ve kararlı tutumumuz sayesinde.

Birlik ve ittifaklar konusunda kadrolardan taraftarlara kadar devrimci bir bakış açısını esas alan bir bilinç oluşturduk. Kimi niye eleştirdiğimiz, niye desteklediğimiz, nasıl sahiplendiğimiz bilinir ve anlaşılır. Öcalan’ın tutsaklığının daha başında asıl şiar olarak “**oligarşinin halkları, devrimcileri, yurtseverleri yargılaya-**

mayacağı” şiarını öne çıkardık. Pratik olarak da tecrit statüsüne karşı çıkılması için can bedeli sürdürülecek bir direnişi önerdiğimiz biliniyor. Bu statü parçalansaydı, bugün yaşananların en azından belli bir düzeyde engellenebileceği de ihtimal dahilindedir. Bizim anladığımız dostluk budur işte. Bu süreçte en azından çeşitli gelişmelerin netleşmesini bekleyen bir tutarlılık içinde davranmış, örneğin işkence, ilaç gibi konularda geliştirilen spekülasyonlara ilişkin görüşlerimizi saklı tutmuşuzdur. Ama İmralı’da siyasal anlamda hiçbir biçimde onaylanamayacak bir çizgi ortaya çıktığında, dışarıda PKK bu çizgiye katılmakla kalmayıp, süreç Mavi Çarşı’lar yönünde gelişme eğilimine girdiği noktada, artık susmak hiçbir gerekçeyle haklı olamazdı. Bu noktada ideolojik mücadelemiz olması gerektiği gibi bu mevzide yoğunlaşmıştır.

DOSTLUK, SİYASİ HAREKETLER ARASINDA DAYANIŞMA KONUSUNDA MAHİRLERDEN GÜÇLÜ BİR GELENEK DEVRALDIK. Bu geleneği yeni örnekler yaratıp geliştirdik. Bu gelenek içinde sahte dostluk gösterilerine, basit manevralara yer yoktur. Faydacılık yoktur. Temel ölçülerimiz dışında küçük hesaplar, kullanma kaygıları yoktur. Fırsatçılık hiç yoktur. “Fırsatlar” peşinde olsak, Türkiye solun-

İdeolojik mücadele budur. Dostluk da budur. Kürt milliyetçiliğinin daha geri, daha olumsuz bir noktaya savrulmasını istemeyen herkes, bu eleştirileri yapmak durumundadır.

da bunlardan bolca bulunacağına şüphe yoktur. Bu konuda son derece ilkeli olmamıza karşın, bize veya birbirlerine, başkalarına karşı çoğu kez fırsatçı yaklaşmıştır.

Dostlukta ve eleştiride açık bir pratiğimizin olduğunu sanıyoruz.

Yanlışları eleştirmeye devam edeceğiz. Hele ki devrimcilik adına burjuva teorilerin, devrimci ilişkiler adına burjuva ilişkilerin olduğu yerde eleştiri görevimizi asla ihmal edemeyiz. Çünkü bunlara tanık olup susmak, klasik deyişte olduğu gibi, onaylamaktır. **HAYIR, BUNLARI ONAYLAMADIK VE ONAYLAMAYIZ.**

Yıllardır dile getiriyoruz. Gerçek dostlarının yağcılar, dalkavuklar olduğunu sananlar yanlıgı içindedir. Bu tarz ilişkiler ne kendilerine, ne de devrime hiçbir şey kazandırmaz. Bunların mücadelenin, devrimin çıkarlarıyla ilgisi yoktur, yalnız günlük hesaplar vardır.

TÜRKİYE DEVRİMİNİN STRATEJİSİ

VE KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN STRATEJİSİZLİĞİ

Türkiye solunun 80 öncesi temel tartışma konularından biri “**devrim stratejisi**”dir. Tartışma, asıl olarak “**Halk Savaşı**” mı “**Sovyetik Ayaklanma**” mı çerçevesinde yoğunlaşmıştı. Elbette Halk Savaşı’nın da Sovyetik Ayaklanmanın da farklı yorumları vardı. Bu tartışmada en özgün yaklaşımlardan biri de KSD’ninkiydi. KSD kabaca, bir stratejiye sahip olunmamasının teorisini yapıyor, bunun önceden belirlenemeyeceğini söylüyordu.

1980-1990’lı yıllarda solun çok büyük bir bölümünün bu açıdan **KSD’lileştiğini** söyleyebiliriz. Ortada savunulan, kararlılıkla uygulanan hemen hiçbir strateji kalmamış, stratejiler fiilen, pratik olarak rafa kaldırılmıştır. Günümüz politik tercihler esas alınmıştır. Bakmışsınız, yılların “**işçici**” siyasetleri gecekondulara yönelmiş, ayaklanmacılar silahlı

mücadeleye, “**gerilla**”ya sığınmış... Veya yılların halk savaşı, silahlı propaganda savunucuları geçen on yıllara rağmen emperyalizme ve oligarşiye karşı tek bir kurşun sıkamamış, legalitede tıklıp kalmış... Kürt milliyetçiliğinin pragmatik, günümüz politik tarzı, buna denk düşen strateji ve taktik anlayışı, solun gözünde de stratejinin önemini azaltıyor, taktiklerin “önemini” olağanüstü artırıyor. PKK böyle yapıp “**başarılı**” olduğuna göre, doğru tarz da buydu, demek ki herşey taktiklerdeydi!

Bu düşünüş tarzının yanlışlığı ve bu tarzın “geçici” sonuçları karşısında kendi stratejilerinden şüpheye düşenlerin yanıldıkları bugün artık görülmüştür. Ama elbette bunun görülmesi için bu deneyin sonucunu beklemek gerekmiyordu. Çünkü herkes bilirdi ki, stratejisizlik **el yordamıyla**

ilerlemeye çalışmaktır; her an yoldan sapma tehlikesiyle yaşamaktır. Açıkladıkları stratejik hedefte net olmayanlar, devrim, sosyalizm kararlılığını taşımayanlar, heran “farklı seçenekleri” de el altında bulundurmak istediklerinden, stratejik çizgide de bilinçli olarak belirsizliğin savunucusudurlar. Geçtiğimiz günlerde YCK adına yapılan bir açıklamada bu anlayışın nasıl bir ideolojik-politik çarpıklığa yolaştığını göstermesi açısından ilginçtir. Açıklamada şöyle denilmektedir., “**intikam ruhu ile fedaileşelim. ... Ne pa-hasına olursa olsun amacımız barıştır.**”

PKK literatüründe (6. Kongre kararlarında) fedai savaşı, gerilla savaşının bir biçimi, halk savaşının bir parçası olarak ortaya konulmaktadır; ortada bir strateji vardır: Halk Savaşı. Ama “**stratejik hedef**”in bu stratejik çizgiyle

ilgisi yoktur. Hedef, **halkın iktidarı** değil, ne olduğu belirsiz bir “**barış**”tır.

Strateji, net bir hedefe sahip olmak ve bu hedefe nasıl bir yoldan ulaşılabileceği konusunda netleşmiş olmaktır. Türkiye solunun iktidar perspektifi kazanmasıyla strateji konusunu gündeme alması aynı döneme denk düşer.

1960’lı yıllara kadar Türkiye solundaki hemen tek örgütlü güç durumunda olan TKP, gerçekte hemen hiç bir dönem açık bir stratejiye sahip olmamıştır. Legalleşmeye endeksli, düzenle uzlaşma halindeki taktikler, onun tüm siyasal yaşamını belirlemiştir. Görünürde (veya teoride) hedefinde “**sosyalist devrim**” vardır; bu devrimi gerçekleştirmek için de sovyetik bir ayaklanmayı öngörür; ancak örgütlenmesinde, mücadelesinde, politikalarında, pratiğinde böyle bir ayaklanmanın hazırlığı da görülmez. Oysa stratejiye sahip olmak, bir ısrara sahip olmak, o strateji doğrultusunda düşmanın tüm engellemelerine rağmen, durmaksızın, bıkmaksızın adımlar atmaktır. TKP’nin siyasal yaşamında hemen hiç bir konuda bu ısrara rastlanmaz. Aslında stratejik, taktik herşey “**141-142’ye Hayır**” çerçevesinde legalleşmeye çalışmaktan ibarettir.

Stratejik hedef, bu hedefe ulaşmak için izlenmesi gereken **askeri strateji** kavramlarının

tartışılmaya başlanması, Türkiye solunun 50 yıllık revizyonist gelenekten kopuşunu oluşturan halkalardan biridir. Bu kopuşta THKP-C bütünlüklü bir stratejik görüşe ulaşmıştır.

TKP/ML’nin benimsediği strateji, gerek siyasal hedef açısından, gerekse de askeri açıdan daha çok Çin’in tekrarı mahiyetindedir. THKO ise, askeri bakış açısının hakim olduğu fokocu bir çizgiyi benimsemiştir.

Stratejisizlik el yordamıyla ilerlemeye çalışmaktır; her an yoldan sapma tehlikesiyle yaşamaktır. Açıkladıkları stratejik hedefte net olmayanlar, devrim, sosyalizm kararlılığını taşımayanlar, heran “farklı seçenekleri” de el altında bulundurmak istediklerinden, stratejik çizgide de bilinçli olarak belirsizliğin savunucusudurlar.

THKP-C, THKO ve TKP-ML bu stratejileri doğrultusunda Türkiye’de silahlı mücadeleyi de ilk başlatanlardır. Bu mücadele o günün koşullarında son derece önemli siyasal sonuçlar yaratmıştır. Türkiye

devriminin yolu çizilmiş, önü açılmıştır. 74’lerden sonra gelişen mücadele ve örgütlenme, asıl olarak bu dönemin ürünüdür. Silahlı mücadelenin yürütülüşüne, hedeflerine ilişkin pek çok ilke ve gelenek de bu dönemin ve pratiğin ürünüdür. Kürt milliyetçiliğinin kendinden öncekini ve kendi dışındakini yok sayan benmerkezçiliğine karşın, silahlı mücadeleyi, gerillayı başlatan Türkiye Solu’ndan başkası değildir. Üstelik bu pratik içinde son derece görkemli gelenekler yaratılmıştır. Bu gelenekler, Kürt milliyetçiliğinin geliştireceği silahlı mücadele pratiğinde gün gün eritilecek, dejenere edilecektir.

TÜRKİYE GERÇEĞİNDE STRATEJİK HEDEF

THKP-C stratejik hedefini şu kısa formülasyonla ifade eder: “**Stratejik hedefimiz anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir.**”

Bu stratejik hedef tanımı ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının tahlilinin sonucudur. “**Ülkemizde belirleyici olan süreç feodal süreç değil, 'kapitalist' süreçtir. Ancak kapitalizm, ABD, Japonya ve Avrupa’daki gibi kendi iç dinamiği ile gelişen kapitalizm değil, emperyalizme bağimli ve bunun uzantısı olarak**

ortaya çıkmış ve şekillenmiştir. Bu nedenle de, emperyalizmin bunalımı diğer yeni sömürge ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de hat safhada hissedilmektedir.

Ülkemizde emperyalizmin esas müttefiki yerli egemen sınıf, baştan beri emperyalizmle bütünleşmiş olan işbirlikçi tekeli burjuvazidir. Tekeli burjuvazi siyasi, ekonomik ve ideolojik olarak sömürü düzenini sürdürebilmek ve yönetebilmek için kapitalizm öncesi unsurlarla (toprak ağası, tefecitüccarlar) işbirliğine ihtiyaç duymaktadır.” (DHKP Programı)

Bu tablonun özeti şudur:

“Üretici güçlerin gelişmesini engelleyen sosyal ve siyasal güçler, emperyalizm ve oligarşidir.”

Devrimimizin anti-emperyalist, anti-oligarşik karakteri bunun sonucudur.

Bunun için, stratejik hedefte ısrar, kapitalist düzeni, emperyalist demokrasiyi hiç bir biçimde kabul etmemektir. Stratejik hedefte ısrar, emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmamaktır.

Bunlar, taktikler, büyük politikalar adına, asla vazgeçilmeyecek ilkelerdir.

Bu ilkelerin çiğnendiği yerde, artık mevcut düzeni yerle bir edecek bir stratejiden uzaklaşmış demektir. Hiç bir laf kalabalığı bu uzaklaşmayı giz-

leyemez.

Bu stratejik hedefe nasıl ulaşılacağı, yani emperyalizmin nasıl kovulup, oligarşik iktidarın nasıl devrileceği ise, savaşın yürütülüş biçimi açısından bir stratejiye sahip olmayı gerektirir.

THKP-C bu stratejiyi “Politikleşmiş Askeri Savaş

Bir stratejiye sahip olduğu iddiasında bulunana sorulacak iki temel soru vardır:
Bir, kime karşı savaşıyorsunuz, iki, nasıl bir iktidarı hedefliyorsunuz? Bu cevaplar, sözkonusu politikaların devrimci mi, düzen içi mi olduğunu da belirler.

Stratejisi” (PASS) olarak tanımlamıştır: “Silahlı propagandayı temel, öteki politik ekonomik ve demokratik mücadele biçimlerini, bu temel mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye, politikleşmiş askeri savaş stratejisi denir.”

DHKP-C programında “Kurtuluşun Yolu” bu strateji temelinde tanımlanmıştır:

“Emperyalizm, ekonomik-politik olarak her alanda ülkeye hakim olup, işbirlikçi iktidarı yönetip denetlemektedir.

Emperyalizme bağımlı, faşizmle yönetilen ülkemizde seçimle iktidarın niteliğini değiştirmek mümkün değildir.

Bu nedenle Partimiz, emperyalizm ve oligarşinin denetim ve yönetimindeki faşist iktidarın ancak halkın silahlı savaşıyla yıkılacağına inanır.

(...)

Halk savaşının temel biçimi silahlı mücadele olmasına rağmen, mücadelenin tek biçimi değildir. Halk savaşı ülkemiz koşullarında POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ’ni esas alır. Bu strateji, şehirde ve kırdaki gerilla savaşını temel alır. Gerilla savaşı yanında halk kitlelerinin günlük, kısa vadeli hak ve özgürlüklerini, çıkarlarını savunur. Bunlar için mücadele eder. Devrimi yozlaştırıp yolundan saptırmak isteyen her türlü sapma düşüncelere karşı ideolojik mücadele verir. Halkın günlük, ekonomik-demokratik mücadelesine öncülük ederken, bu mücadele ile nihai kurtuluşun sağlanamayacağını propagandasını yapıp iktidar hedefini gösterir. Ancak, silahlı mücadele dışındaki tüm mücadele şekillerini silahlı halk savaşını güçlendirici ve ona bağlı olarak ele alır.”

Strateji, bu hedeflere ula-

şıldığında kurulacak iktidarın niteliğinin tanımlanmasıyla tamamlanır:

“Halk savaşının hedefi, emperyalizm ve oligarşinin ekonomik, siyasal yönetimi-ni ve faşist devleti yıkıp, ye-rine Devrimci Halk İkti-darı’nı kurmaktır.

Devrimci Halk İktidarı, emperyalizm ve oligarşi dışında kalan tüm halk sı-nıf ve tabakalarının devrim-ci iktidarudur.”

Çoğu kez karmakarışık edi-len strateji sorununun özeti budur.

Farklı siyasi hareketler, el-bette bu stratejiyi farklı da ta-nımlayabilirler. Ama strateji dediğimiz şey, eninde sonun-da böyle bir netliktir. Çok daha özetleyerek söylersek, strate-jimiz, oligarşik iktidarı, politik-leşmiş askeri savaş stratejisiy-le yıkıp yerine devrimci halk iktidarını kurmaktır. Bir stra-tejiye sahip olduğu iddiasında bulunana sorulacak iki temel soru vardır: **Bir**, kime karşı savaşıyorsunuz, **iki**, nasıl bir iktidarı hedefliyorsunuz? Bu cevaplar, sözkonusu politika-ların **devrimci mi, düzen içi mi** olduğunu da belirler. Kime karşı savaştığı ve nasıl bir ikti-dar kurmak istediği konusun-da netliğe sahip olmayanlar, veya teorik olarak bunu söy-leyip, pratikte kime karşı savaştığı, nasıl bir iktidar iste-diği belirsiz olanlar, bir strate-jiyeye de sahip değildirler. Sahip

oldukları bir strateji varsa eğer, bu ancak kağıt üzerindeki bir stratejidir.

Kürt milliyetçiliği, gerilla savaşı temelindeki farklı görünümüne rağmen, bu tür bir stratejisizliğin tipik bir ör-

Savaşın ulusal niteliği bağımsızlık hedefinde, bu da anti-emperyalizmde ifadesini bulur. Ama Kürt milliyetçiliği başından itibaren anti-emperyalist bir tavır içinde olmamıştır. ABD kimdir, Avrupa kimdir? Belli değildir. Strateji açısından bu güçler düşman kategorisinde midir, dost mudur, ittifak güçleri midir, belli değildir.

neği durumundadır.

Yukarıda çerçevesini çiz-diğimiz olgular açısından PKK’nın stratejisine, “tak-tik”leriyle bu strateji arasinda-ki ilişkiye baktığımızda, görü-len budur.

**ANTI-EMPERYALİST,
ANTI-FEODAL,
ANTI-OLİGARŞİK
OLMAYAN BİR**

HALK SAVAŞI STRATEJİSİ

PKK “**Bağımsız Sosyalist Kürdistan**” stratejik hedefiyle ortaya çıkmıştır. Bu hedefe ulaşmak için benimsediği dev-rim stratejisi ise **Halk Sava-şı**’ydı. Bu büyük ölçüde Viet-nam Halk Savaşının taklidi ola-rak biçimlenen bir stratejiydi. Özellikle 84’den bu yana “stratejik” anlamda gerilla savaşının bir sürekliliğinden söz edilebilir ama stratejik hedef tam bir bulanıklık için-de oluşmuştur.

Halk Savaşı verilen hemen tüm ülkelerde sınıfsal ve ulu-sal yan birlikte ele alınmıştır. Mahir ülkemiz somutu açısın-dan bunu şöyle formüle etmiştir.

“Ülkemizdeki baş çelişki oligarşi ile halkımız arasın-dadır. Oligarşi içinde bizzat emperyalizm yeraldığı için devrimci savaş sadece sınıf-sal planda yürümeyecektir. Savaş, sınıfsal ve ulusal planda yürüyecektir. Şüphe-siz oligarşik devlet cihazının militarize gücü yetersiz ka-lıp, Amerikan ordularının açıkça savaş içinde yeralma-sına kadar sınıfsal yan ağır basacaktır.” (Kesintisiz Dev-rim, Devrimci Sol, sf. 139)

Kürt milliyetçi hareketi Vi-etnam halk savaşı taklitçiliği-ne rağmen bu anlayışın çok uzağındadır. Savaşın ulusal ni-teliği **bağımsızlık** hedefinde,

bu da **anti-emperyalizmde** ifadesini bulur. Ama Kürt miliyetçiliği **başından itibaren** anti-emperyalist bir tavır içinde olmamıştır.

ABD kimdir, Avrupa kimdir? Belli değildir. Strateji açısından bu güçler düşman kategorisinde midir, dost mudur, ittifak güçleri midir, belli değildir.

Bu karışıklığın sonucudur ki, emperyalizme ilişkin hemen her olay özelinde farklı değerlendirmeler yapılabilmiş, ama bu değerlendirmelerde hep beklenti yanı ağır basmıştır. Sanki ABD dünyada insan haklarının temel savunucusu, sanki Avrupa emperyalistleri halkların dostudur.

Mesela 7 Şubat 1999'da Med TV'de şunlar söyleniyordu: *"Avrupa Öcalan'ı tutuklamadı, yargılamadılar... bu önemli bir mesajdır, olumlu, değerlendirilmesi gereken bir mesajdır... Almanya, İtalya, Fransa'nın ve diğer bağlaşıklarının Kürt hareketine örtülü bir desteğidir."* Bir de sonraki değerlendirmeleri, Öcalan Türkiye oligarşisine teslim edildikten sonraki sözleri hatırlayalım. Ama bu çelişkinin PKK için önemi yoktur. Bundan bir ders de çıkarmamıştır. Çelişki için illa ki, olayların onu yalanlamasını beklemek gerekmez PKK'da. Çünkü PKK'da teorinin belkemiği yoktur. 7 Şubat'ta Med TV'de bu sözler edilirken, 9 Şubat tarihli

Serxwebun'da da şunlar yazılıydı: *"Avrupa'dan dost olmaz, onların vicdanları cüzdanlarıdır... Bu (aralarındaki) çelişkiler mazlum halkların karşısında, işçi sınıfının mücadelesinin olduğu yerde biter..."*

Bu kafa karışıklığının olduğu yerde, esasında zaten bir **stra-**

**Daha tam
bir deyişle,
ne Vietnam örneğine,
ne ülkemiz gerçeğine
uygun olmayan bir
halk savaşıyla karşı
karşıyayız.
Bu uygunsuzluk tabii
kaçınılmaz olarak
hem askeri, hem
siyasal bir tikanıklığı
da doğuracaktı.**

tejiden sözetmek mümkün değildir.

Pratik bir yönelim hiç bir dönem yoktur. Teoride ise anti-emperyalist yanlar 90'lara kadar belli ölçüde vardır. Ancak özellikle '90'lı yıllarla birlikte sosyalist sistemin yıkılması sonrasında, kendisine emperyalist sistem içinde yer arayan bir evrim söz konusudur.

Peki bu savaş ne kadar **"anti-oligarşik"** veya en azından **"anti-feodal"**dır? PKK'nın pratiğine baktığımızda bu

noktada da tam bir belirsizlik görürüz.

Toprak ağalarına tavır yoktur. Toprak işgalleri bir mücadele biçimi olarak hiç bir zaman gündeme gelmemiş, getirilmeye de çalışılmamıştır. Oysa toprak sorununun çözümü, halk ordusunun sınıfsal temelini oluşturan yoksul köylülüğün temel taleplerindendir ve bu nedenle toprak işgalleri tüm halk savaşlarında karakteristik bir eylem biçimi olarak ortaya çıkmış; gerilla askeri anlamda da toprak ağalarına yönelmiştir. Kürdistan pratiğinde bu yoktur. 80 öncesi PKK pratiğinde toprak ağalarına karşı yer yer alınan tavır ise, sınıfsal olmaktan çok, bölgedeki güç ilişkilerine dayanan, toprak ağalarının bazılarını karşı başka toprak ağalarını yanında tutma tavrıdır.

Tekellere tavır yoktur. Ne Kürdistan'da, ne de daha sonra "Batı metropollerine" taşınan eylemlerde tekeller hedeflenmemiştir. Pratik olarak böyle bir yönelim yoktur, siyasi olarak ise özellikle barış, çözüm politikalarının çizgi haline dönüştüğü dönemlerde, tekellere ilerici bir rol yüklenmiş, onların sorunu çözebileceği öngörülmüş, bu nedenle de kendileri dışında tekellere yönelen devrimci eylemlere de karşı çıkmış, bu eylemler vesilesiyle tekellere karşı olmadıkları mesajını vermek için devrimci eylemleri karala-

mişlardır.

Dolayısıyla yine Vietnam örneğinden çok uzak bir tablo vardır karşımızda.

Daha tam bir deyişle, ne Vietnam örneğine, ne ülkemiz gerçeğine uygun olmayan bir halk savaşıyla karşı karşıyayız. Bu uygunsuzluk tabii kaçınılmaz olarak hem askeri, hem siyasal bir tikanıklığı da doğuracaktı.

TIKANIKLIK, HEDEFLERDEN VAZGEÇİŞ NASIL GİZLENMEYE ÇALIŞILDI?

Kürt milliyetçiliği uzun yıllar gerilla savaşı sürdürmüştür; ama süreç içinde netleştiği halile sınıfsal planda emperyalizme ve oligarşiye karşı olmayan, kendini bazı haklarla sınırlı tutan bir gerilla savaşıdır bu. Pratik, gerilla savaşının tümü boyunca böyledir. Teori ise başta daha çok devrim, sosyalizm vurgusu taşımasına rağmen giderek dönüşmüş ve nihayet son dönemde pratikle tam “**uyum**” sağlamıştır.

Halk savaşı stratejisinde halkın ordusu, belirleyici bir öneme sahiptir. Ayaklanmayla bütünleşerek sonucu tayin eder. Ancak Kürt milliyetçi hareketi açısından stratejik hedeften uzaklaşmaya bağlı olarak gerillanın rolü de değişime uğramış, gerilla barış,

diplomasi politikalarını güçlendiren bir **araca** dönüşmüştür, gelinen noktada ise yalnızca bir “tehdit unsuru” halindedir. İmralı’da savunulan görüşlerin içinde gerillanın yeri budur.

Bir dönem de “**serhildan**”lara bu strateji içinde önemli bir rol yüklenildi. Ama

**6. Kongre sonrası
askeri anlamda
stratejik çizgi
“gerilla + serhildanlar
+ fedai savaşı”
şeklinde formüle
edilmiştir.
Bu formülasyon kendi
iç tutarlılığı olmayan,
siyasal ve askeri
anlamda PKK’nın
karşı karşıya olduğu
tikanıklıkları
çözmekten uzak
bir formülasyondur.**

oligarşinin baskı ve terörü, PKK’nın kitle hareketine yanlış yaklaşımı ve gerilla çizgisinde güven sarsıcı gelişmelerle birleşince bir dönem sonra Serhildanlar bitme noktasına geldi. Ama burada da PKK mantığı, yanlışını, eksiğini bulup serhildanları yeniden örgütlemeyi önüne koyacağına, abartıcılıkla, 100-150 kişilik ve herhangi bir sürekliliği olmayan gösterileri bile serhildan olarak niteleyip mevcut duru-

mu geçiştirmeyi tercih etti. Abartıcılık, gerçeği çarpıtma, her zaman döner ve sahibini vurur. Emperyalizme ilişkin abartılar öyle olmuştur. İşbirlikçi tekelci burjuvaziye, burjuva parti liderlerine, MGK’ye yönelik abartılar, yine aynı şekilde olmuştur. Savaşın düzeyine, gelişimine ilişkin de hep abartı hakim olmuş, bir muhasebe imkansız hale getirilmiştir.

6. Kongre sonrası askeri anlamda stratejik çizgi “**gerilla + serhildanlar + fedai savaşı**” şeklinde formüle edilmiştir. Bu formülasyon kendi iç tutarlılığı olmayan, siyasal ve askeri anlamda PKK’nın karşı karşıya olduğu tikanıklıkları çözmekten uzak bir formülasyondur. “Bir an önce barış” politikasını güçlendirmekten uzak bir hedefi de yoktur.

PKK pratiğindeki halk savaşı, politik ve askeri açılarından taklitçi, tek yanlı, dogmatik ve pragmatiktir. **Kurtarılmış bölgeler**, taklitçi, şabloncu anlayışın en çarpıcı yanlarından biridir. 80’li yılların sonundan itibaren sürekli olarak kurtarılmış bölgelerin sözü edilmiş, kurtarılmış bölgeler üzerinde “**Botan Behdinan hükümeti**” gibi oluşumlar öngörülmüş, ancak bu politika ve taktiklerin hiç bir karşılığı olmamıştır. Ne var ki değişik vesilelerle tekrar tekrar tanık olduğumuz gibi PKK pratiğinde ders çıkarma yoktur. Bu

konudaki açmaz, imkansızlıklar, öngörülenin ne siyasal, ne askeri anlamda mevcut koşullara uygunsuzluğu görülmek istenmemiş ve dolayısıyla kurtarılmış bölgeler söyleminde ısrar edilmiştir.

PKK'nın tıkanıklığı gizlemek için geliştirdiği "taktik" söylemlerden biri de "**Türkiyelileşme**"dir. Doğru bir temelde ele alındığında devrimci stratejiye doğru atılmış bir adım olarak değerlendirilebilecek olan bu söylem, PKK'da yine her zamanki ciddiyetsizlik içinde telaffuz edilmiş, ne teoride, ne askeri çizgide bunun içi doldurulmamıştır.

Gerilla ise kelimenin tam anlamıyla **sınıfsallıktan ve adaletten uzak, kolaycı** bir savaş sürdürmüştür. Gerillanın hedefi neredeyse sadece asker olmuş, koruculuğa karşı mücadelede de korucuların aileleri hedeflenmiştir. Şehir gerillası ise genel anlamda oluşmamış, olduğu kadarıyla da Kürt milliyetçiliğinin "**oligarşiyi bir an önce barışa zorlama**" politikasına uygun olarak ilkesiz, kuralsız bir pratik sergilemiş, **halka yönelmiştir**. Şehirlerde kapalı çarşıya, garlara, otobüslere konulan bombalarla biçimlenen pratik bir süre sonra dar kitle eylemlerinde de halka yönelik bir şekillenme yaratmıştır. Halk otobüslerinin, özel araçların yakılması, sıradan esnaflara yönelik saldırılar sürekli bir eylem çizgisine

dönüşmüştür. Mavi Çarşı eylemi ise bu anlayışın nerelere varabileceğinin tipik bir göstergesidir.

Böyle bir gerillanın halkın **güvenini**, en azından **saygısını** kazanması mümkün olmamış, tersine Kürt halkı içinde bile başlangıçta kazandığı

Bir yandan devrimci şiddet "terörizm" olarak nitelendirilirken, öbür yandan PKK kongrelerinde halk savaşı üzerine, metropollerde devrimci şiddeti geliştirmek üzerine kararlar alınmaktadır. Bu durum PKK gerçeğinin bir özetidir. Sözde teori, strateji her şey vardır. Ama pratikte bütün bunlar anlamını kaybetmiştir.

saygı, destek bu pratik sonucunda daralmıştır. Bu pratik aynı zamanda PKK'da hakim olan salt askeri bakış açısının sonucudur.

THKP-C daha baştan silahlı savaşın askeri ve politik yanını birlikte almıştır. Silahlı propaganda bu ele alışın biçimlerinden biridir:

"**Silahlı propaganda, as-**

keri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır. Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitleleri elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda halkın düzene karşı memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır."

Vietnam taklidiyle sonuç alamama, ülkemiz gerçeğini de doğru tahlil edemeyip, buna uygun bir savaş tarzı geliştirememesi, tıkanıklığı yaratmış, PKK önderliği bu noktada halk savaşıyla sonuç almaktan **umudu kesmiştir**. Bu noktadan itibaren de savaşa, şiddete ilişkin söylemler değişmeye başlamıştır. Örneğin Öcalan daha '91-92'de hareketimizi karalama amaçlı bir ifadesinde şöyle demektedir: "**Türk Solu bir hayli geri. Dev-Sol diyorsunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden bu mu anlaşılmalı? Bizim durumu-**

muz farklı. Bizim için şiddet, politikanın basit bir aracı.” (Cumhuriyet, 7. 12. 1991, Öcalan’la Bekaa’da röportaj,)

Bu sözlerde ifade edilen anlayışın içinde “**halk savaşı**”nı bulmak mümkün değildir. Tersine burada halkın silahlı savaşına, devrimci şiddete, burjuvazinin literatürüyle yaklaşılmaktadır. Şiddet’i araç değil de amaç olarak gören mi vardır da Öcalan bunları söylemek ihtiyacı duymaktadır?

Bir yandan devrimci şiddet “terörizm” olarak nitelendirilirken, öbür yandan PKK kongrelerinde halk savaşı üzerine, metropollerde devrimci şiddeti geliştirmek üzerine kararlar alınmaktadır. Bu durum PKK gerçeğinin bir özetidir. Sözde teori, strateji her şey vardır. Ama pratikte bütün bunlar anlamını kaybetmiştir.

Bu dolaylı sözler, İmralı’da daha bir açıklığa kavuşmuş, halkların direniş ve savaşının meşruluğu mahkum edilmiştir. Kürt isyanlarını ulusallıkla ilgisi yok diye nitelemekten, 60’lı yılların sonundaki gençliğin mücadelesini egemen sınıfların diliyle “**anarşi**” olarak adlandırmaya, ve nihayetinde artık isyan meşru değil diyerek bugün yürütülecek bir mücadelenin haklı ve meşru olmayacağını söylemeye kadar, her türlü şiddet, her türlü savaş “**mahkum**” edilmektedir. Bu noktada artık stratejileri tartışmanın anlamı kalmamıştır.

Mesele halk savaşının nasıl uygulandığından önce, stratejik hedefin bütünüyle **tasfiye edilmiş** olmasındadır. Kendi tesbitleri çerçevesinde de olsa, anti-emperyalist, anti-feodal, anti-sömürgeci bir devrim hedeflenmemektedir. Buna bağlı olarak **HALKIN İKTİDARI** hedefi kalmamıştır.

PKK esasında şu anda dünyanın TKP’si konumundadır. Devrim teorilerine, stratejilere ilişkin laf kalabalığı içinde TKP’nin de bütün istediği 141-142’nin kaldırılıp düzen içine kabul edilmesiydi. 141-142 kaldırılınca Türkiye tamamen **demokratikleşmiş** olacaktı. Türkiye demokrasisinin temel eksikliği buydu. Yani aynen Öcalan’ın dil kısıtlamaları için çizdiği çerçeveye benzer bir çerçeve çizilmekteydi. 141-142 kaldırıldı. Türkiye’ye demokrasi gelmedi. Bildiğimiz faşizm yine devam etti. Ama TKP ders çıkarmadı, düzen içine yerleşme “stratejik hedefinden” asla vazgeçmedi. Sonuçta da muradına erdi, legalleşti. **VE BİTTİ!**

Kürt milliyetçiliği İmralı teorisi ve “stratejisiyle” aynı yoldadır.

Stratejik hedeften uzaklaştıkça “**zafer**” propagandası artmıştır. Halk, ha bugün ha yarın zafer kazanılacak bir hava içine sokulmuştur. Her sene zafer yılı ilan edilmiş, zafer gerçekleşmemiş, ama bu sorgulanmayıp sonraki sene de

zafer yılı ilan edilmiştir. Hemen her gelişme “yakında önemli gelişmeler olacak” yolunda tahlillerin nedeni haline getirilmiştir. O tahliller doğru çıkmamış, ama sonraki gelişmeler de aynı mantıkla tahlile devam edilmiştir. Yalnızca bu olgu bile, PKK’nın **bir stratejisi olmadığı**nın açık bir göstergesidir.

Son olarak İmralı’da stratejiyle, kavramlarla oynanmaya devam edilmektedir. Aslında her şeyden vazgeçilmiştir ama hala demokratik cumhuriyet, demokratik devrim lafları ağızlarda sakız gibi çiğnenmektedir. Ne emperyalizmin yeni-sömürgesi ve faşizmle yönetilen Türkiye, demokratik cumhuriyet kavramıyla yanyana getirilebilir, ne de Öcalan’ın en önemli sorun olarak gördüğü dil, kültür serbestliğiyle demokratik devrim gerçekleşmiş olacaktır. Bunlar devrimci teoriyi, demokrasinin ve devrimlerin dünya ülkelerindeki gelişimini az çok bilen herkesin bildiği gerçeklerdir. Ama, **Amerikan çözümünü** Kürt halkına, aydınlarına kabul ettirmek için bu gerçekler bile bile çarpıtılmaktadır.

PKK’nın İmralı’da açıklanan çizgisinde, ne strateji, ne taktik, ne bir hedef **yoktur**. Strateji, taktik adına söylenenler, ideolojik yenilgiyi ve Amerikan çözümünü kabul etmeyi gizlemek için kullanılan boş sözlerden ibarettir.

CEPHE'DEN

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 19 Nisan 1999

Açıklama: 84

30 MART-17 NİSAN'DA ŞEHİTLERİMİZİ ANDIK, FAŞİZMİN SEÇİM OYUNUNU PROTESTO ETTİK

Bunun için;

1- SABANCI'DAN SONRA KOMİLİ'NİN MERKEZİNE GİRDİK.

İşbirlikçi tekeller ve onların iktidarı, Sabancı Center'a girip hainleri cezalandırmamızdan sonra büyük bir korkuya kapılmışlardı. Bu korkularını “Varoşlardan gelenler bir gün gırtlığımızı kesecekler” diye ifade etmişlerdi. Bu korku nedeniyledir ki; ne Amerikancı tekeller, ne de onların koruyucuları, DHKC savaşçıların bu eylemini hiç unutamadılar. Bir hainin teslim olması ve yapılan spekülasyonlar gerçeği değiştirmemiş, tekellerin korkusu büyüyerek devam etmiştir.

Korkuyu yaşatmaya devam edeceğiz.

8 Nisan 1999 günü TÜSİAD eski başkanlarından Halis Komili'nin Kabataş'daki merkezine bomba yerleştirdik.

Sabancı Merkezi'ne yaptığımız baskından sonra, emperyalizmin işbirlikçisi bu vatan hainleri, karargahlarının güvenliğini Amerika ve İsraililere yaptırdılar. Halis Komili de bunlardan biriydi. Amerika ve İsrail'in en gelişmiş tekniğini kullanarak devrimci adaletten kurtulmak istedi.

Hiçbir teknik, devrimci iradedden üstün olamaz. Ve hiçbir teknik, devrimci adaleti engelleyemez. Bütün bu önlemleri aşarak, **8 Nisan 1999'da Komili Merkezi'nin bizzat Halis Komili ve diğer üst yöneticilerinin kaldığı bölüme saatli bomba yerleştirdik.** Tekellerin koruyucusu polis, acizliğini göstermemek için bu eylemi duyurmak istemedi. İşbirlikçi tekellerden bile gizlemek istedi. Ancak korku çok büyüktü. Holdingler gerçeği öğrenmek için büyük bir çaba sarfettiler. Ancak bu vesile ile çok küçük de olsa kamuoyuna yansıyabildi.

Halk düşmanları patlamamış bir bombadan bile bu kadar korkuyorlar. Bomba teknik bir nedenle patlamamış, ama Amerika ve İsrail'in bütün güvenlik önlemleri aşılarak Komili Merkezi'ne girilmiştir.

2- TEMSA EYÜP ANA BAYİİ 10 NİSAN 1999 GÜNÜ BOMBALANDI.

Mitsubishi'nin ana dağıtım merkezi olan işbirlikçi tekellere ait TEMSA, savaşçılarımız tarafından bombalanmıştır.

3- KAĞITHANE DYP İLÇE BİNASI 13 NİSAN GECESİ BASILDI VE BOMBA YERLEŞTİRİLDİ.

Savaşçılarımız, devrimci kanı dökmekle, baskı ve zulümle yaşamaya çalışan DYP'nin Kağıthane'deki merkezini basarak duvarlara “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Adalet Yıldırım Ölümsüzdür, Düzen Partilerinin Halkı Aldatmasına İzin Vermeyeceğiz” sloganlarını yazmış ve bomba yerleştirerek geri çekilmişlerdir.

22 Haziran 1996'da hapishanelerdeki tutsakların direnişini desteklemek için yapılan baskında Adalet Yıldırım yoldaşımız da burada

şehit düşmüştü.

4- ALİBEYKÖY-EYÜP YOLUNDA EKİP OTOSUNA SİLAHLI SALDIRI.

14 Nisan gecesi saat 23.00 sıralarında Eyüp yolunda seyreden bir polis minibüsüne savaşçılarımız tarafından silahlı saldırı düzenlendi ve polis otosu tahrip edildi.

Eylem sonrası binlerce polis çevreyi kuşatıp, yüzlerce evi basarak terör estirmesine rağmen bir sonuç alamadı.

5- SİVAS HAFİK KIR-SALINDA SEÇİM SANDIĞINI TAŞIYAN ASKERİ BİRLİĞE SALDIRI;

18 Nisan 1999 günü HAFİK'İN KIZILÖREN Köyü SARAY Mezrası kavşağında seçim için bölgeye gelen iki zırhlı araç ve iki cemseden oluşan askeri birliğe saldırı düzenlenmiştir. Şehitlerimizi anmak ve seçim oyununu protesto etmek için roketli, bombalı, silahlı yapılan bu saldırıda; jandarma komando onbaşı Davut Gündoğdu, komando er Hasan Yılmaz ölmüş birçok asker yaralanmıştır. Ayrıca bir cemse tamamen yandı, biri ise kullanılamaz hale geldi, düşman ölü ve yaralıları helikopterle taşıdı. Bunun dışında iki seçim görevlisinin öldüğü, ikisinin de yaralandığı söylenmektedir. Bunlar hedeflerimiz arasında değildir. Ama askeri araçta bulunuyor iseler, irademiz dışında hedef olmuşlardır. Savaşçılarımız saldırıyı başarıyla gerçekleştirip geri çekilmiştir. Düşman ise bölgedeki köyleri kuşatıp, yüzlerce köylüyü gözaltına almaktadır.

Halkımızı uyarıyoruz; İktidarın baskı, zulüm kurumlarında yeralmayın, asker ve polis

araçlarına binmeyin. Devletin zulmüne ortak olacak davranışlara girmeyin.

30 Mart-17 Nisan şehitlerimizi anmak, DHKP-C'nin kuruluşunu kutlamak ve 18 Nisan seçimlerini protesto etmek için bu eylemler dışında; ülke genelinde birçok silahlı-silahsız gösteri, anmalar, propaganda ve ajitasyon faaliyetleri düzenlenmiştir. Ne yeni seçim oyunları, ne yeni Amerikancı faşist iktidarlar halkın kurtuluş mücadelesinin gelişmesini engelleyemeyecektir.

PARTİMİZİN VE ŞEHİTLERİMİZİN YOLUNDA KURTULUŞA KADAR SAVAŞMAYA DEVAM EDECEĞİZ!

**ÜLKEMİZ BAĞIMSIZ,
HALKLARIMIZ ÖZGÜR OLACAK!**

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 13 Mayıs 1999

Açıklama: 85

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 20 Mayıs 1999

Açıklama: 86

BASINA VE KAMUOYUNA

YALAN HABER

10 MAYIS 1999 günü Avcılar Denizköşkler Mahallesi YILDIRIM TAŞ ve HASAN HÜSEYİN MERCAN isimli kişilerin evlerinde öldürüldüğü, evde para ve bir kısım örgütsel döküman bulunduğu haberi TV’lerde ve kimi gazetelerde yer aldı. Haberlerin devamında “DHKP-C’nin hücre evi” olduğu, “DHKP-C’nin iç infazı” olduğu, yine kimi gazete ve haberlerde PKK’nın DHKP-C’ye ait hücre evini bastığı gibi, gerçekte uzaktan yakından ilgisi olmayan iddialar yer almıştır.

Ne adı geçen kişilerin ne de basılan evin örgütümüzle hiçbir ilişkisi yoktur. Örgütümüzle ilişkisi olmayan bu tür olayların varmış gibi gösterilmesi polisin marifetidir. Polis olayın kim tarafından ve neden yapıldığını bilmesine rağmen, kasten örgütümüzün adını basına vererek, örgütümüzün adı etrafında şaibe yaratmak istemektedir. Polisin bu tür yalan haberleri ne iltir ne de son olacaktır. Bu nedenle basın mensuplarını doğru haber yazmaları için uyarıyoruz. Polisin dikte ettirdiği her türlü haberi yazmanın gazetecilik olmadığını bilmek durumundadırlar.

Bu tür yalan ve yanlış haberleri yazarların yanlışlarını düzeltmek de kendi görevleridir.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

MADDİ VE MANEVİ HERŞEYİNİ SATAN BİR KİŞİLİKSİZ: OKTAY YILDIRIM

İhanet hiçbir zaman, hiçbir yerde, hiçbir toplum tarafından affedilemez. Kendi kişisel çıkarları için; halkı, onun örgütlerini, en yakın yoldaşlarını düşmana satanlar alçalmakta sınır tanımaz. Annelerini, babalarını, kardeşlerini de satıp, satılığa çıkarmadıkları hiçbir şey bırakmazlar. İşte Oktay Yıldırım da alçaklıkta, hainleşmede sınır tanımamış biridir.

“Seni bir yıl yatırıp çıkarırız şeklinde konuşulunca ben de tamam dedim. Bunlar bana hapishanede ne yapacağımı anlattılar. Tek gezenlerin, örgüt politikalarına ve kurallarına uymayanların yanına git, sohbetini onlarla et şeklinde söylediler. Biz sonra mahkemelere falan geliriz dediler.”

Polisle anlaşmasına rağmen bir yıl içerisinde çıkamayınca, polise kendini ispat etmek için tutsak ailelerini dahi asılsız ihbarlarla gözaltına aldırıyor. Bir işbirlikçi, bir ajan ne yapması gerekiyorsa hemen hepsini yapmaya çalışıyor. Bütün bunlara rağmen, dışarı çıkamıyor ve devrimci adaletten kurtulamıyor.

SUÇLARI;

1- 1998 yılında, ziyaret mahallinde yoldaşlarımızın firar girişimini görüp düşmana haber vermek.

“...camı keserken gördüm. Gidip gardiyana söyledim, söylediğim gardiyan kısa, şişman, beyaz saçlı, yaşlı olandı. Bunun üzerine bir daha garantiye almak için anneme de, çıkıp askerlere söylemesini istedim, o da

gitti söyledi...”

2- 1998 yılında C.13-14 havalandırmasında yürütülen tünel faaliyetini hissederek düşmana bilgi vermek ve açığa çıkmasını sağlamak.

3- Asılsız ihbarlarla ziyaretçileri gözaltına aldirmek.

“... herkes hakkında, birinci kabinde gördüğüm eşyayı, bu kuryelik, bu özel duruyordur diye söyledim... kabinlerde... kiminle görüşüğünü, ne yaptığını vb bilgileri annemle yolladım...”

4- İnsanların moralini bozmak; zaaflı, eksik, düzen özlemleri olan sorunlu kişilerle konuşup örgüte karşı kışkırtmak, bozgunculuk yapmak.

“... gelirken bana orada sıkıntılı, dışarı özlemi olan, tartışan, örgütün politikalarını uyguladığı yaşama uymayanları örgütle, eşyaları alın, insanlar birbirinden şüphelensin vb denildi... Bunları kendim yaptım... çaldım...”

Oktay Yıldırım 19 Mayıs 1999 tarihinde Bayrampaşa Hapishanesi'nde ihanet suçunu işlediği kendi itirafları ve tüm kanıtlarıyla ortaya çıktığından ölümle cezalandırılmıştır.

İnsanları bu denli kişiliksizleştiren, kendi çıkarları için herkesi, herşeyi kullandıran polistir. Polis, bu düzende bu tür kişiliksiz insanları bulabilir. Ama bunlar sonsuza kadar gizlenemez, kaçamaz. Onları ne polis, ne de yakınları devrimci adaletin elinden kurtaramaz.

Düzen vaadleri ile, her türlü ahlaksızlıkla insanları aldatan, ailelerini dahi kullandıran polis; bu yöntemlerle sonuç alamadığı gibi, bu insanların ölümünden de doğrudan sorumludur.

Herhangi bir şekilde bu tür suçlara ortak olanlar uzun süre saklanamayacaklarını, mutlaka deşifre edileceklerini bilmeli ve devrimci adalete sığınmalıdırlar. Tersı durumunda sonları Oktay Yıldırım gibi olacaktır.

İşbirlikçilerin ailelerini de uyarıyoruz; işbirlikçilik suçuna ortak olmak, yardım etmek ağır suçtur. Çocuklarınızın, yakınlarınızın kişiliksiz ve ahlaksız bir kişi olup yaşamasını

istemek ihanettir. Haine yardım etmek, onu bizzat öldürmeniz demektir. Oktay Yıldırım'ın annesi polisle birlikte Oktay'a suç işletmiş ve ölümünü hazırlamıştır. Hiçbir anne çocuğunu kurtarmak adına başkalarının yaşamını hiçe sayamaz. Böyle biri annelik duygularını kaybetmiştir.

Bu düzenin, bu iktidarın hiçkimseye verebileceği birşey yoktur. Bütün halk, bütün ezilenler; ya bu düzene karşı savaşarak geleceğini kazanacak, ya da dolaylı veya dolaysız düzenle işbirliği yaparak kendine, çocuklarına, vatanına ve halkına ihanet edip; sürünerek, aşağılanarak yaşayacaktır.

AŞAĞILANMAYI DEĞİL ONURU, İHANETİ DEĞİL KAVGAYI SEÇİN!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 4 Haziran 1999

Açıklama: 87

AMERİKA BAĞIMSIZLIĞIMIZI YOK ETTİ

BÜTÜN ÜLKELERİN BAĞIMSIZLIĞINI YOK ETMEK İSTİYOR

YUGOSLAVYA HALKINI AYLARDIR BOMBALİYOR BÖLÜP PARÇALAYIP HAKİMİYETİNİ SAĞLAMAK İSTİYOR

Amerikan emperyalizminin ve tüm tüm emperyalistlerin başka bir ülkeye saldırısının amacı bağımsızlığa, halkların özgürlüğüne, onurlu yaşamına ait ne varsa yok etmek içindir. İşte bu amaçla üç aydır Yugoslav halkı bombalanıyor. Amerika'nın uşağı devletler, ve teslim alınmış beyinler saldırıyı alkışlıyorlar. Taş taş üstünde

kalmaması için, daha çok katliam için Amerikaya övgüler diziyorlar. İnsan haklarından, ulusların kaderlerini tayin hakkından, ülkelerin egemenliğinden söz edenlerin hepsi daha çok bombalayın, daha çok katledin diyerek Amerikan katliamlarına destek veriyorlar.

Bombalar, füzeler, ordular hiç bir zaman halkların bağımsızlık özlemlerini, özgür yaşam isteklerini yok edememiştir. Taş taş üstünde bırakmayabilirler, milyonları katledebilirler ama bu silah er geç döner kendilerini vurur. Çünkü onlar bu silahlarla halkları katletmişler, tarihlerini yok etmek istemişlerdir. Halkların tarihi yok edilemez. Katledilen halklar asla unutmaz ve o tarih yüzyıllar geçse de silinemez. Katledilen halklar öfkeyi, direnişi, isyanı, biriktirirler, o isyan er geç ortaya çıkar ve zalimleri ezip geçer.

Şimdi tüm emperyalistler halklara kan kusan uçaklarıyla, uzakdan güdümlü füzeleriyle halkı katlederek öğünüyorlar. Kim daha çok katliam yaptı diye birbirleriyle rekabet ediyorlar.

Zalimlerin ömrü hiç bir zaman uzun olmayacaktır.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin olduğu her yerde ezilen halkların mücadelesi de olacaktır.

Emperyalizm ezilen halkları ne kadar birbirine düşman etmeye çalışıp parçalamak isterse istesin, halklar er geç kardeşlik gerçeğini anlayacak ve mücedele bayrağını kaldıracaktır.

Balkan halklarıyla halkımızın hiç bir düşmanlığı yoktur. Balkan halklarına düşman olan onları bölüp güçten düşürmek isteyen, bağımsızlıklarını yok etmek isteyen emperyalistlerdir.

Bütün emperyalistler işbirlikçileriyle birlikte ABD öncülüğünde Yugoslavya halkını bombalamalarına rağmen, hala teslim alamamışlardır. Bu, ezilen halkların gücüdür. Bu, devasa gücü olan tüm emperyalistlere karşı teknik ve askeri olarak güçsüz olan bir halkın onurlu direnişidir. Yugoslavyada taş taş üstünde kalmasada, bölüp parçalasalar da kalıcı zafer emperyalistlerin olmayacaktır.

Amerika'nın Yugoslavya halkına yönelik saldırısını protesto etmek, halkımızın yugoslavya halkı ile kardeşlik duygularını güçlendirmek için 4 HAZİRAN 1999 saat 06 sularında ABD'nin istanbul başkonsolosluğuna lav silahı ile saldırı girişiminde bulunduk.

Konsolosluğa yaklaşırken polislerin dikkatini çeken **SADIK MAMATİ** ve **SELÇUK AKGÜL** isimli iki savaşımcımız polisle çatışmaya girmiş, Halkların Kardeşliği ve Bağımsız Türkiye için savaşıarak şehit düşmüşlerdir.

Vatan topraklarımızın üstünde Amerikan üsleri kaldıkça, ülkemiz bağımlı olmaya devam ettikçe, emperyalizm halkları birbirine düşman edip katlettikçe bizim savaşıımız da sürecektir.

**KAHROLSUN AMERİKAN
EMPERYALİZMİ!
YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!
YAŞASIN YUGOSLAVYA VE
TÜRKİYE HAKLARININ
KARDEŞLİĞİ!**

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

Basın Bürosu

Tarih: 18 Haziran 1999

Açıklama: 88

**ABD-NATO'NUN
KOSOVA'YI İŞGALİ
TÜM HALKLARA
SALDIRIDIR**

ABD emperyalizmi dünyada bağımsızlık adına, ezilen halkların özgürlüğü adına ne varsa yokedip; herşeyi, herkesi kendi hakimiyeti altına

almak istiyor.

Irak'ta, Somali'de, Bosna'da, şimdi de Kosova'da ABD'nin başını çektiği emperyalistler, tekellerin pazar alanlarını genişletmek için her türlü katliamı, tahribatı yapmaktan çekinmiyor. Tüm ulusal değerleri yokederek, kendi kozmopolit değerlerini bunun yerine geçirip; halkların direniş gücünü tümenden yoketmek istiyorlar. Yakıp yıkarak, ulusları yokederek bütün dünyaya korku salıp halkın direniş gücünü ezmek istiyorlar. Irak, Somali, Bosna'dan sonra Kosova'yı işgaliyle; emperyalizmin insan hakları, ulusal haklar demagojileri ve yalanlarının neye hizmet ettiği çok net bir biçimde açığa çıkmıştır. Emperyalistlerin hiçbir ulusal, kültürel, insani amacı olamaz. Onların tek amacı işgal ve talan ile, soykırım ile tekellerine yeni pazarlar açmaktır. Kosova'da yapılan budur.

Kosova Yugoslavya'dan koparılmıştır. Bütün Yugoslavya aylarca yakılmış, yıkılmış, bombalanmış; binlerce insan katledilmiş, yüzbinlercesi göç ettirilmiştir. Sonuçta, Kosova işgal edilmiş ve emperyalizmin bölüştüğü bir alan haline gelmiştir. Sırbistan yıkılmıştır. Bununla da yetinmiyorlar, "Yıkığımızı yaparız ama, bizim istediğimiz gibi bir hükümet, bizim istediğimiz kadar demokrasi" diyerek; tekellerin, bankaların koşullarını dayatıyorlar. Füzelelerin, katliamların eksik bıraktığını tekeller tamamlıyor. Herşey çok açık sürdürülüyor. **Emperyalizmin uydusu Kosova, yeni-sömürgeleştirilmiş işbirlikçi iktidarın olduğu Sırbistan yaratmak istiyor emperyalizm.**

Günümüzün Nazi'leri olan ABD emperyalistleri ve işbirlikçilerinin Kosova'nın işgali ile asıl yapmak istedikleri, tüm Balkanlar'da emperyalist hegemonyanın sağlanmasıdır. Bosna'dan sonra Kosova'nın Yugoslavya'dan koparılmasıyla benzer politikaları, başka halklar nezdinde de uygulayacaklardır.

Emperyalistler sosyalist sistemin yıkılmasından sonra, bu alanları ele geçirmek için Kafkaslarda, Balkanlarda, Ortadoğuda milliyetleri bilinçli bir şekilde birbirine düşürmek ve parçalamak için

çalışmıştır. Bu parçalamanın sonuçları bugün yaşananlardır: Parçala, olmazsa işgal et ve yeni-sömürgeleştir. Politika budur.

İşgal ve katliamla kazanılan zaferler hiçbir zaman kalıcı olamaz. Ezilen halklar tarih boyunca işgal ve talana karşı her zaman kendi özgüçleri ile direnmiştir. Küçük burjuva ve burjuva iktidarlar zaman zaman işgalcilere tavır alsalar da, devrimci olmadıklarından, halkın iktidarını savunmadıklarından; halkın özgücü ile zafere kadar direneceklerine inanmazlar. Tarihin bütün dönemlerinde zalimlere ve işgalcilere karşı direnenler devrimciler olmuştur. Nazilerin bütün dünyayı egemenliği altına almasına karşı çıkan ve zaferi sağlayan devrimcilerdir. Naziler nasıl ideolojik, kültürel ve fizik olarak ezilip yok edildiyse, çağımızın Nazileri ABD emperyalistleri de ezilecektir.

ABD'nin parçalama, katliam ve işgalle kazandığı zaferler halkların direnişinin yeniden örgütlenmesini sağlayacaktır. İktidarlar yenilebilir, iktidarlar teslim olabilir, ülkeler işgal edilebilir. Ama o topraklar üzerinde yaşayan halkların ulusal değerleri, hürriyetleri unutturulamaz. Halkların hür yaşama özlemi yokedilemez.

Emperyalist işgale karşı, halkların silahlı direnişi meşrudur. Yugoslavya halkı bu meşru hakkını kullanacaktır. **Devrimciler birleştirir, emperyalistler böler. Bu Balkanlarda da, Kafkaslarda da halkların belleğinde unutulmayan bir gerçektir.** Halklar parçalanıp güçten düşerken, ülkeler işgal edilirken devrimcilerin halkları hasıl birleştirdiği, nasıl güçlendirdiği düşünceleri yeniden büyüyecektir. Halklar onurlu ve hür yaşamakla, emperyalist işgal altında yaşamamanın ne anlama geldiğini yeniden öğrenecektir.

KOSOVA'NIN İŞGALİNE VE EMPERYALİZME KARŞI ÇIKMALIYIZ

Emperyalist işgale karşı çıkmak, bütün ilericilerin, demokratların, "emperyalist işgale

karşıyım, vatanseverim” diyen herkesin görevidir.

Vatanseverim diyen herkes Kosova işgalini kendisine yapılan bir saldırı olarak görmelidir. Bütün anti-emperyalistler, devrimciler, yurtseverler Balkanların işgal edilmesine karşı çıkmak ve Balkan halklarının emperyalizme karşı direnişinin yanında olmak zorundadır.

Örgütlenirsek, emperyalizme karşı olan bütün güçleri harekete geçirirsek; halklarımızın gücü karşısında, emperyalistlerin uçakları ve bombaları etkisiz hale gelir. Emperyalizm halkların bu korkutucu gücünü çok iyi bildiğindendir ki; saldırıyı uçakların ve füzelerin dışına taşıramıyor.

Dünyadaki bütün anti-emperyalistlerin, bütün devrimcilerin yüreği Balkan halkları ile birlikte olmalıdır. Yugoslavya halkı ile birlikte ABD’ye karşı mücadeleyi örgütleyelim, dünyanın her tarafında halkların tepkisini gösterelim. Biz 1971’de, 1991’de ve günümüzde emperyalizme karşı kardeş Filistin, Irak ve Yugoslavya halkıyla dayanışmada bulunup ABD emperyalizmine karşı birçok eylem gerçekleştirdik. Bunun için birçok yoldaşımızı şehit ve tutsak verdik. Son olarak 4 Haziran 1999’da ABD İstanbul Başkonsolosluğunu Lav’la vurma eyleminde iki yoldaşımızı şehit verdik. Şehit Sadık Mamati ve Selçuk Aygül’ün bu tavrı emperyalizme karşı ezilen halkların savaş çağrısıdır. Ezilen halkların mücadelesini hiçbir gücün engelleyemeyeceğinin göstergesidir. Bu çağrı dünyadaki bütün devrimci, anti-emperyalist ve vatanseverlere emperyalizm ve işbirlikçi iktidarlara karşı mücadele çağrısıdır.

**ABD EMPERYALİZMİNE KARŞI
BİRLEŞELİM!
KOSOVA’NIN İŞGALİNE KARŞI
BALKAN HALKLARIYLA**

**BİRLİKTE OLALIM!
BİRLEŞELİM HALKIN GÜCÜNÜ
GÖSTERELİM!**

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

Basın Bürosu

Tarih: 19 Haziran 1999

Açıklama: 89

**HÜRRİYET GAZETESİNİN
PROVOKATİF HABERİ**

18 Haziran 1999 tarihli Hürriyet Gazetesinin 26. Sayfasında “ORTAKLIK BİTTİ” başlıklı bir haber yayınlanmıştır.

Bu haberin tümü yalandır. Kontrgerilla tarafından dikte ettirilmiştir.

PKK lideri Abdullah Öcalan’ın Kenya’dan kaçırılmasından sonra emperyalizmin istediği; Türk- Kürt çatışması ve örgütlerarası çatışma yaratmaktır.

Ne Türk- Klürt ne de örgütlerarası çatışma yaratmayı başaramayacaklardır.

Haberde örgütümüze aitmiş gibi tırnak içinde yazılanların tümü yalan olup ne sözlü ne de yazılı böyle bir açıklamamız yoktur, tamamen uydurmadır.

Emperyalizmin ve oligarşinin halklarımızı, örgütleri çatıştırmaya yönelik oyunlarını her koşulda bozacağız.

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

DİSİPLİNİMİZ, KOLLEKTİVİZMİMİZ, ADALETİMİZ HER TÜRLÜ AJAN FAALİYETİNİN PANZEHİRİDİR

Düşman boş durmuyor. Bunu biliyoruz. Bize örgütsel darbeler vurmak, ideolojik olarak alanımızı daraltmak, kitle ilişkilerimizi sınırlamak için tüm imkanlarını seferber ediyor. Hatalarımız, disiplinsizliklerimiz, kuralsızlıklarımız, **“bir şey olmaz”**larımız, düşmanın en önemli yardımcıları. Düşman boşlukları gözlüyor ve bulduğu her boşluktan sızma-ya çalışıyor.

Yazdığımız bu ilk paragrafta biliyoruz ki, hiçbir yoldaşımız için **“yeni bir şey”** yok. Evet yok. Düşmanla aramızdaki savaşın bu yanına ilişkin daha önceleri de yazılmıştır ve teorik olarak insanlarımız bunu bilirler. Ancak sorun, bilmekle yapmak, bilmekle uygulamak, bilmekle uymak arasındaki sorundur. Bilmemize rağmen yapmamak, bilmemize rağmen uymamak, bizim **“karın boşluğumuz”**dur. Düşman bura-ya çalışıyor.

Düşmanın ajanlaştırma girişimleri üzerine aktaracağımız bir örnek, bu boşlukların bize

nelere malolduğunu veya olabileceğini hiç kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bir kez daha gözlerimizin önüne sermektedir.

Bir işbirlikçi tarafından (ona **X** diyeceğiz) işbirlikçi haline getirilmeye çalışılan ve bu noktada işbirliğini bir süreliğine kabul eden bir insanın (onu da burada **Y** diye adlandıracamız) hareketimiz tarafından yapılan sorgu ve değerlendirmesi sonucunda yazdığı yazı, nelerin bu tür karşı-devrimci faaliyetler için uygun bir zemin oluşturduğunu gösteriyor.

Yazıda, kendisinin işbirlikçileştirildiği dönemi şöyle anlatıyor:

“O dönemi hatırlarsak, ilkel yaşamdan tavizler verildiğini, disiplinin ciddi anlamda dumura uğradığı, insanların birbirine karşı saygı ve sevgisinin şu veya bu oranda azaldığı, af gibi tartışmalarla düşmanın psikolojik bir savaş yaptığını... hatırlarız. Bu dönem için saydıklarımın hepsi benim için

geçerlidir. Mesela, gazete ve TV’lerden af haberlerini hiç kaçırmazdım. Bu beklenti oluşturmuştu. İşte bu gibi aşamalar aslında bir işbirlikçi için bulunmaz fırsat. Tartışmak, moral bozmak daha kolaydır. Mesela, af bizim ağzımızdan hiç eksik olmazdı. Veya çıkınca içki içeceğim gibi masum görülen sözler edilirdi.”

“Aslında moral bozma işi her zaman geçerli. Ama bunun en müsait zamanı, disiplinin gevşediği, ilişkilerin dejenere olduğu, en önemlisi de insanların hem birbirine hem de kendilerine güvenlerini yitirdiği zaman bence.”

ZAAFLAR VE ZAAFLI ORTAM BİRLEŞİNCE...

Disiplinsizlik, moralsizlik uygun ortamı sağlıyor. Ajan, bu ortamda insanları gözlüyor; kimin hangi zayıf tarafını yakalayabilirim diyor ve “hedefini” belirliyor:

“Moralim zaten her zaman bozuktur. Ailevi bir takım sorunlar da olduğu zaman bu sorunların üzerine tuz biber oluyordu. İşte böyle bozuk bir ruh halindeydim.

X ise bu ruh halimi gördü. Zaten görülmemesi imkansızdı.

Kimseyle konuşmuyor, temizlik de dahil bir tek işe bile elimi atmıyordum. Disiplinsiz, günübirlik yaşıyordum. İşte ben böyle iken geldi yanıma. İlk hafta, dışarıdaki yaşamdan konuşuyorduk. Ben hep arabesk müzik söylerdim. O da söylerdi. Dışarıdaki serilerlik dönemlerini anlatırdı. Kadınlardan konuşurduk. (...) Veya mahalle kavgalarını, içki alemlerini vb. gibi şeyleri konuşurduk. Veya çıkınca birkaç soygunla iyi yaşamak gerek gibi hep özlemleri kamçılayan konuşmalarımız olurdu.”

Hedef, zayıf, zaaf, bunalmış kişiliklerdir. Y bu durumda olduğu için, polis işbirlikçisinin hedefi oluyor. Y’yi bu noktaya iten ne? Cevabını özellikle burada buluyoruz:

“Burada bence önemli olan yan özlem meselesi. Şimdi herkesin özlemleri var. Kimi çocukken gelmiş, kimi gençliğine doyamamış, kimi bir sevgili hiç sevmemiş veya sevdiyse de ayrılmış. Kimi karısından kızından ayrılmış... Bunların hepsi özlem ve çok tehlikeli... Bu çok

Özlemler... sorunlar... ve gevşek, disiplinsiz bir ortam... Düşmanın sızabileceği çatlak oluşmuştur. Bunların varlığının kendisi zaten düşman. Herhangi bir ajan faaliyeti ihtimali olmasa da, kişilerde ve birimde bunların olduğu koşullarda, zaten devrim gerektiği gibi gelişmiyor, devrimcilik gerektiği gibi yaşanmıyor demektir. Ama bu ortam bir de düşmanın doğrudan hedeflediği bir ortamsa, tabii o zaman sonuçlar daha vahim olacaktır.

rahat kişinin motivasyonunu, moralini bozabilecek bir şey bence. Sorunlu bir insana bakınca da benim ilk gördüğüm şey mesela özlemdir. Mantıklı bir şekilde düşündüğünde ne kadar mantıksız, küçük, dış kovuşunu bile doldurmayan özlemler olduğunu zaten kişinin kendisi de görüyor. Mesela X de ileriki süreçlerde bir insanı işbirlikçileştirmenin en temel aracının o insanın özlemleri olduğunu söylemişti... Yani gerçekleşmeyecek özlemler. İnsanın kendisini vuran bir silah bence... X benim saydığım bu özlemlerimi kışkırtırdı

böyle.”

“Niye bana geldin diye sorunca, seni elde etmek kolaydı türünden bir cevap vermişti mesela. Ben sorunları en çok olandım çünkü. O yüzdenmiş.”

İŞBİRLİKÇİ KENDİNE UYGUN ORTAM BULUYOR

Özlemler... sorunlar... ve gevşek, disiplinsiz bir ortam... Düşmanın sızabileceği çatlak oluşmuştur. Bunların varlığının kendisi zaten düşman. Herhangi bir ajan faaliyeti ihtimali olmasa da, kişilerde ve birimde bunların olduğu koşullarda, zaten devrim gerektiği gibi gelişmiyor, devrimcilik gerektiği gibi yaşanmıyor demektir. Ama bu ortam bir de düşmanın doğrudan hedeflediği bir ortamsa, tabii o zaman sonuçlar daha vahim olacaktır.

“Burada bir önemli nokta da insanların arasındaki diyalogun ciddi anlamda bozulmasıydı... Mesela ben kimseyle konuşmamak için kendimi kapattığımda kimse yanıma gelmiyordu... Bu aslında insanların sorunlarının büyümesine hizmet etti bence. X sürekli yanımda oldu ve bu boşluktan girdi. Umutsuz halimi derinleştirecek bir tablo çiziyordu... Böyle adım adım ilerledi. ... ölürüz gibi sözler de deyip korkularımı büyütürdü. Bir gün bana

işbirliğini kabul et dedi. Ben de bana devrimcileri öldür derler dedim. Sonra evet dedim.”

MORAL VE GÜVEN KAYBI DÜŞMANIN İŞİNİ KOLAYLAŞTIRIYOR

“Bence moral bozmanın en temel dayanağı güven yitimi. Mesela benim kimseye güvenim yoktu... Biz konuşmamızda da demiştik; güven olmayınca moral bozulur demiştik... Konuşmamızda her insanın zaafı vardı ve bunlardan insan elde edilir dedik.... Yani moral bozmak bile o insanın zaafıyla olur.. X bunu bana sürekli söylemiştir. Veya gruplaşmalar. Bu insanlar arasında güveni zedeliyor. Biz gruplaşmıştık, diğer insanlara gitmezdik. Bu tarz konuşmalar olurdu, böylesi grup için. Zaten X grupların olması iyi, otomatikman insanların morali bozuluyor demişti.

Moral bozmanın en büyük silahı da tartışma. Bir insanın moralini bozmak en çok böyle oluyordu. Mesela, gazete sırası konusunda tartışma çıkarılırdı. Veya televizyon, teyp yüzünden tartışma. Bunlar görünürde tartışmayı masumlaştıran şeyler ama öyle değil. Veya nöbette küfredi gibi masayı silmek, el hareketiyle kızmak gibi şekilde

“Niye bana geldin diye sorunca, seni elde etmek kolaydı türünden bir cevap vermişti mesela. Ben sorunları en çok olandım çünkü. O yüzdenmiş.”

moral bozulurdu.”

Moral güç işte bundan dolayı gerekli. Hiçbir şeyin moralimizi bozmasına izin vermemek, ister objektif olarak veya isterse subjektif bir çabanın sonucu olsun, devrimci faaliyetin, devrimci yaşamın sabotaj edilmesinin karşısına çıkabileceğimiz en güçlü barikatlardan biridir. Düşman iradi ve planlı bir çabayla halkı, devrimcileri moral olarak zayıflatmaya yöneliyor. Moral gücün dayanak noktalarını çökertmeyi hedefliyor. Bir işbirlikçi de sıradan aklıyla bunu düşünüyor:

“Çalışmaya isteksiz havayla giriliyordu ki, genel hava da öyle olsun. İnsanların canı, dolayısıyla morali bozulsun... Bir örgütte yaşamı dağıtmak istiyorsan ilkin örgütlerin bacaklarını, kollarını yok etmen lazım bence. Bu kol da yöneticiler olduğuna göre onları ekarte etmek, aslında devrimci yaşamı ekarte etmek oluyor. Zaten, X de bu şekilde çok söyledi. Bunu yapmanın bir yolu da ilişkide laubali, kafa-kol ilişkisi tarzında davranmaktır zaten...”

ORTAM DEĞİŞİNCE...

Düşman faaliyetine uygun bu ortamın “sunulmuş” olması, işte, başta belirttiğimiz bilmekle yapmak arasındaki mesafenin sonucudur. “Ortam” değişince, yani bulunulan alanda disiplin, kolektivizm daha eksiksiz uygulanmaya başlayınca işbirliğinin de alanı daralıyor...

“... İnsanlar toparlanınca, birbirleriyle ilgilenmeye başlayınca, o disiplinsizce yaşam düzelmeye başlayınca ve artık daha çok politika konuşulmaya başlanınca bunalım da ortadan kalkıyor, bundan faydalanan işbirlikçi de birşeyler yapamıyor. Mesela X bana ben sana boş yere gelmedim, ortam müsaitti. O yüzden planlı böyle geldim demişti.”

“Fakat eleştiri-özeleştiri, tüzük sonrası bu ortam ortadan kalktı. Çünkü yaşam daha iradi oldu. Eski yıkıcı sohbetler azalmaya başladı. Dün af dilden düşmezdi, daha sonra daha bilimsel değerlendirildi. Dün insanlar en ufak bir şeyde tartışırdı. Daha sonra tahammüllü olmaya başladı. Yöneticiler de daha aktif oldu.”

“... genel kitlenin gelişen ruh hali, sen ne yaparsan yap bozulmuyordu. Çünkü yaşam düzelmişti. İnsanların birbirlerine olan moralleri dü-

zelmışti.”

“Ama Parti insanlara belli eğitim programlarıyla girdince, orada boşluk kalmadı. İnsanlar devrimciliği daha doğru, ayakları yere basan, mantıklı bir zemine oturtmaya başladı. Örneğin, hiç tartışmayan, fikrini söylemeyen insanları Parti konuşturdu. Mesela, görev verirdi. Belki senin gözünde, bu devrimciliği yapmaz dediğin insana nöbet sorumluluğu verdi, yazı verdi. Veya yöneticiler daha çok örnek oldu.”

İŞBİRLİKÇİ NEFESSİZ KALİYOR...

“... İşte genel kitlede bir gelişme olduğu zaman kim olursa olsun bir şey yapamaz. Bir ara olumsuz olan bir insan dahi belli ilerlemeler kattığında sen onunla tartışmaya kalkarsan o insan eskisi gibi tartışmaz. Mesela gazete yüzünden çok rahat tartışılırdı. Ama sonra genel hava değişince bu azaldı. Böyle olunca ve sen tartışırsan dikkat çekersin... Yani genel kitlenin ruh hali, morali ve disiplinin gelişmesi bence çok önemli. İnsanlar disiplinli olunca, nöbette, temizlikte, yemekte birbirine destek olunca, hele ki birbirlerinin sorunlarını çözmeye, birbirlerini anlamaya başlayınca ne yaparsan yap gelişimi durduramazsın.”

Disiplinli, kolektif, yoldaşca bir ortam, işbirlikçiyi, ajanı “iyot gibi” açıkta bırakıyor. ... Disiplinsizlik, rehavet, iç sorunlar onun için verimli bir bataklık veya işini rahat yapabileceği bir karanlık rolü oynuyor. Her yönüyle yoldaşca ve devrimci bir ortam, bir güneş gibi gözlerini kamaştırıyor onun, yarasa gibi ışıktan kaçmaya çalışıyor.

(...)

“En olumsuz insan bile disipline uyunca o oluşan veya her an gelişmeye müsait rehavet, kendiliğindencilik ortadan kalktı. Sonuçta disiplinin olduğu yerde sen disiplinsizlik yaptığında sen göze batarsın. O zaman hiçbir şey yapamaz, örgütlülüğün gelişimini engelleyemiyorsun.”

(...)

“Genel çalışmalar da böyle oluyordu. Çok farklı değildi. Herkes bir arada olduğundan kaynaşma oluyordu. Nasıl diyeyim bir sıcaklık doğuyordu. İnsanlar böyle olunca biz de tabii tartışamazdık. Olumlu tablo çizerdik. Mesela X bu konuda fazla tartışma, beni de eleştiriyordu. Çünkü ben çok göze battım. İyi bir tablo çiz-

meye çalışacağım demişti. Bu Parti’nin çalışmasının bir sonucuydu bence.”

Disiplinli, kolektif, yoldaşca bir ortam, işbirlikçiyi, ajanı “iyot gibi” açıkta bırakıyor. Kendini nasıl araya kaynatacağının telaşına kapılıyor. Sabotör faaliyetlerinin önü kendiliğinden kesiliyor. Disiplinsizlik, rehavet, iç sorunlar onun için verimli bir bataklık veya işini rahat yapabileceği bir karanlık rolü oynuyor. Her yönüyle yoldaşca ve devrimci bir ortam, bir güneş gibi gözlerini kamaştırıyor onun, yarasa gibi ışıktan kaçmaya çalışıyor.

“Yani benim söyleyeceğim aslında güven. Güven oldu mu kimse bir şey yapamıyor. Biz de yapamazdık zaten. Çünkü bu güven insanları birbirine bağlıyordu. Moralsizlik durumu ortadan kalkıyordu. Bir de dışarıdaki mücadelenin gelişmesi insanları coşklandırıyor, daha sağlıklı düşünmesini sağlıyordu. Bence bunlar tüm yaptıklarımızı engelledi.”

ADALETİMİZ CEZALANDIRMAYI DA BİLİR, AFFETMEYİ DE

Bu işbirlikçileştirme olayının bir diğer yanı adaletimize ilişkindir. Olay, bu yanıla, küçük burjuvazinin **mücadele, savaş ve devrimci adalet**

gerçeğinden uzak hezeyanlarına da bir cevaptır.

Olay ortaya çıkarılmış, ajan faaliyetine katılanlar, bulaştırılanlar sorgulanmış, bu faaliyetin odağındaki işbirlikçi (X) cezalandırılmıştır. İşbirlikçinin “örgütlediği” kişilerden biri olan Y ise partimiz tarafından affedilmiştir.

“En güzel şey olan namuslu bir insan olmayı kaybettim. Bu öyle bir şey ki, insan yaşayan bir ölü oluyor. Yaşamı sadece yemek içmek oluyor. O kadar korkunç bir durum ki gerçekten nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Böyle sanki insanın her tarafından irin akıyor. Kendimi pis kokuyor hissederdim. Kafam allak bllak olmuştu. Bir robot gibiydim adeta. Her şeyden nefret ediyordum. Ve buna rağmen parti beni affetti... içine aldı, beni namuslu yapacaklarını söyledi, gerçekten de ölmem gerekirdi. Ama beni bağışladı. Bu halime rağmen değer verdiniz. Ne diyeyim ki, bilemiyorum işte. Çok pisim. Gözaltındayken bile bana çok duyarlı davandılar. Şaştım kaldım, ne diyeyim ki. Beni sonuna kadar dinlediler. Çok hassas oldular. Gerçekten bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum, sadece içimden şükür, teşekkür sözü geçiyor. Parti benimle çok ilgilendi... Parti her şeyimi sorardı. Şefkat gösterirdi... Buna rağmen ben

“Adaletin bu derece bu kadarı olur demekten başka bir şey diyemiyorum ki. Hayatım boyunca bunu unutmayacağım. Tek istediğim bunları unutmak ve yaşama yeniden başlamak. Yeni doğan bir insan olmak. Bu fırsatı verdiğiniz için sağolun. Bu fırsatı kaçırmayacağımdan eminim, size söz veriyorum.”

bunları yaptım. Bağışlayın ne diyeyim ki, parti o kadar adaletli davrandı ki, gerçekten de kurtulmam imkansızdı. Bok yoluna gidecektim. Ama bunu yapmadı. Bununla da kalmadı. Affedince her şeyimi karşıladı. Adaletin bu derece bu kadarı olur demekten başka bir şey diyemiyorum ki. Hayatım boyunca bunu unutmayacağım. Tek istediğim bunları unutmak ve yaşama yeniden başlamak. Yeni doğan bir insan olmak. Bu fırsatı verdiğiniz için sağolun. Bu fırsatı kaçırmayacağımdan eminim, size söz veriyorum.”

Cezalandırmadık. İşbirlikçileşmesine rağmen, büyük bir zarar vermemiş olmasını da gözönünde bulundurarak şans verdik.

Devrimci hareketin ajanla-

rı, hainleri cezalandırması karşısında feryat eden, hapishane koşullarında hiç olmaz diyenler, hayatın ve savaşın gerçeğinden uzaktırlar. Bir ajanın, hainin bir devrimci örgüt için ne anlama geldiğini bile bilmezler, tahmin edemezler. Devrimci savaşın nasıl bir ölüm kalım savaşı olduğunun farkında değildirler. Kolaycı yoldan devrimci hareketi karalar, suçlarlar. Soyut “yaşam hakkı” söylemiyle, sağdan soldan duyumlarıyla yargılarda bulunup devrimci adaletin meşruluğuna gölge düşürmeye çalışırlar, adaletin meşruluğunu reddederler. Ama bu noktada da kelimenin tam anlamıyla **ADALETSİZDİRLER**. Devrimci hareketin olaya ilişkin açıklamasını dahi beklemez, konuyu araştırıp soruşturamazlar. Ama bizim bu ölüm kalım savaşının içinde uyguladığımız adaleti, bu konudaki hassaslığımızı değil uygulamak, akıllarının ucundan bile geçiremezler.

“Parti aslında benim herşeyimle ilgilendi. Maddi-manevi farketmez. Ailevi sorunum mu var; en ufak bir sorunda destek hiç kesilmedi. Veya farklı farklı sorunlarım mı var; istisnasız hepsiyle ilgilendi... Parti’nin bana o kadar emeği oldu ki, bunları anlatmam mümkün değil. Ama ben ne yaptım? Temiz, berrak olan bir yaşamı tepip şeref-sizliği seçtim.”

“Ve ben buna rağmen bağışlandım. Hala inanamıyorum. Bir mucize bu diyorum kendime, müthiş şaşkınım. Ve bazen böyle kurtulmam rüya mı diye de düşünüyorum. Duygularımı nasıl anlatacağımı bir türlü kestiremiyorum. Gerçekten pislik yaptım. Bir ailede bile ufak bir yanlış yapsan ailenin fertleri seni dıştalar. Ama ben yanlış değil suç yaptım. Ona rağmen dıştalanmadım. Bana şans verildi... Her türlü ama her türlü sorunlarımı paylaşmam gerektiğini söyledi bana parti... Size söz veriyorum temizleneceğim. Tek istediğim insanları sevmeyi başarmak. Çünkü sevgisiz yaşanmıyor. Bence hayatın tek anlamı da bu. Bu olmayınca insanın içi o kadar boş oluyor ki anlamam. Ama sevgi olunca, insan kendini yalnız hissetmiyor. Yalnız hissetmeyince de dün onun için aşılmaz gibi görünen şeyler aşılar görülür. Parti bana bu şansı verince bana da aşılar gibi görünüyor. Bana göre hiçbir dönem olmadı kadar içim rahat. Ben kendimi bildim bileli hep kendi kendimleydim. Sıkıntıları beni yiyip bitirirdi. Mecalsiz kaldım. Parti adaletiyle bana umut verdi... Lütfen beni gönülünüzde bağışlayın. Bu çok güzel şeyi hak etmek için elimden geleni deneyeceğim, her şeyimi ortaya koyarak kazanacağım, hak edeceğim. Sizden, şehitlerimizden özür di-

Devrimci hareketin ajanları, hainleri cezalandırması karşısında feryat eden, hapishane koşullarında hiç olmaz diyenler ... devrimci savaşın nasıl bir ölüm kalım savaşı olduğunun farkında değildir. ... Soyut “yaşam hakkı” söylemiyle, sağdan soldan duyumlarıyla yargılarda bulunup devrimci adaletin meşruluğuna gölge düşürmeye çalışırlar, adaletin meşruluğunu reddederler. Ama bu noktada da kelimenin tam anlamıyla ADALETSİZDİRLER.

liyorum...”

Partiye açık olması gerektiği belirtiliyor Y’ye. Kendi ruh halini anlatarak cevap veriyor bu konuda: “Zaten kendini açmayınca kendi kendini yiyip bitiriyorsun. Ruh gibi oluyorsun. Korku ve kaygıların sürekli peşinde oluyor, bir dakika dahi seni yalnız bırakmıyor. Ben bunları yaşadığım için söylüyorum. Yani açık olsan için de rahat olacaktı. Daha fazla pisleşmeyecektin de. Sonra keşke deyince geç oluyor. Yani adalet böyle hassas olunca açık olmak iyi.”

“Daha önceki çalışmalarda halkın adaletini konuşur-

ken çok hassas, duyarlı olduğunu dedik. Ama ben bunu şimdi kendimde görüyorum. Normalde öldürülmem gerekiyordu. Ama Parti hala ufak kırıntı yanlarımdan olduğundan dolayı, beni affettiğini, yeni bir şans verildiğini söyledi...”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu aslında bence insana verilen değerdir. Bu bence aslında büyük bir güç. Çünkü yalnızca güçlü olanlar affeder bence.”

İşte bir işbirlikçinin saflarımız içinde ajan faaliyeti yürütmesinin, bu faaliyetin içinde birini işbirlikçileştirmesinin, partimizin bu faaliyeti açığa çıkartıp birini cezalandırması ve bir diğerini affetmesinin kısa öyküsü.

Kadrolarımızın, taraftarlarımızın, hareketimizin adaletine ilişkin ileri geri laflar eden, hainleri sahiplenilen küçük burjuva kesimlerin pek çok ders çıkaracağı bir olay.

Herkesin çıkaracağı dersler farklı elbette.

Savaşımız ilkeli, kurallı bir savaştır. Düşman kural-sızlıklarımızı affetmeyecektir.

Savaş acımasız bir savaştır. Ajanlık, ihbarcılık, itirafçılık hangi biçimde olursa olsun halk düşmanlıklarını affetmeyeceğiz.

Savaşımız adalet içindir ve adaletli bir savaştır. Adalet terazimiz asla şaşmayacaktır.

İMRALI'DA KONULAN SON NOKTA: BİZ YENİLDİK DEVLET KAZANDI

**DOĞRULAR VE YANLIŞLAR AYRIŞMIŞTIR;
SÖMÜRGEÇİLİKTE BAŞLAYARAK
MİLLİYETÇİ TEORİ ÇÖKMÜŞ, DEVRİMCİLERİN
DOĞRULARI DİLE GETİRDİĞİ ORTAYA ÇIKMIŞTIR.**

**İMRALI PKK İÇİN BİR “SON”DUR.
SONRASI NE OLACAK?**

**SONRASININ “ESKİNİN TEKRARI”
OLMASI MÜMKÜN DEĞİLDİR. YA
EMPERYALİZMİN VE OLİGARŞİNİN
YEDEĞİNDE BİR GÜÇ OLUNACAK,
YA DEVRİMCİLEŞİLECEKTİR.**

Türkiye halkları ve devrimciler, İmralı'da bir yenilginin tanığı oldular.

İmralı'da yargılayan değil, yargılanan olmayı kabul eden PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, o kürsüde “**imkan verilirse... son noktayı koymak istediğini**” söylerken, gerçekte son noktayı çoktan koymuştu bile.

Zafere ulaşmadan konulan son nokta, yenilgidir. Yenilgi ideolojiktir. Gerçekte askeri anlamda darbeler yenilmiş, belli alanlarda sıkışılmış, güç kaybına uğranılmış olursa da bir yenilgi yoktur. Gerilla varlığını ve savaşını sürdürecektir. Ama hiç bir askeri güç, idealleri olma-

dan, ideolojisi olmadan, varlığını ve savaşını sürdüremez. İdeolojik yenilgi, teslimiyet teorileri tümünden ve kesin bir biçimde reddedilmediğinde, askeri olarak da devam edecektir.

Öcalan'ın “**imkan istediği**”, ideolojik, siyasal açıdan konulan bu son noktayı fiziki olarak da tamamlamaktır. Yenilgi kabul edilmiştir. Bundan ötesi fiziki olarak teslim olmanın koşullarına, örneğin gerillanın dağdan nasıl indirileceğine iliskindir ki, bu tali bir sorundur.

Türkiye solu açısından gerek geçmiş yılların doğru bir değerlendirmesini yapabilmek, gerekse de bugünü tam olarak açıklayabilmek açısından

özgün bir durum vardır önümüzde.

Bir yanda, sol adına asla savunulamayacak, telaffuz bile edilemeyecek teoriler savunulurken, öte yanda hala sürmekte olan bir savaş var. Bir hareketin önderi, o hareketin Başkanlık Konseyi, son derece açık bir biçimde teslimiyetin teorisini yapıp, emperyalizme, oligarşiye işbirliği teklif ederken, aynı hareketin gerilla güçleri, devletle askeri çatışmayı sürdürüyor.

Bu durum, hala kimilerinin kafasını karıştırıyor, gerçeği görmelerine engel oluyor.

Sorun, ne Öcalan'ın kişisel tavrına indirgenebilir, ne de "dayanışma" adına sola karşı bir ideolojik saldırı biçimine bürünen bu gelişmelere sessiz kalınabilir.

Türkiye solu, sorumlu, Türkiye halklarının, Türkiye devriminin çıkarlarını, geleceğini esas alan siyasi, ideolojik bir tavır geliştirmek durumundadır. Sol açısından sorun, yalnızca dışındaki bir gücü değerlendirmek değil, aynı zamanda kendi yaşadığı süreçlerin de değerlendirilmesidir. PKK'nın geldiği nokta, yalnızca PKK açısından

değil, solun büyük bölümü açısından da bir muhasebe zorunluluğunu doğurmuştur. Bu muhasebeden kaçmak isteyenler, ideolojik olarak daha büyük savrulmalar yaşamayı engelleyemezler.

İmralı, devrimciliğe, devrimci ideolojiye saldırıdır. İmralı'da ortaya çıkan ideolojik ve pratik tavır, onyıllardır yarattığımız geleneklere, devrimci ideolojiye bir saldırıdır. Kimse bunu görmezden gelme hakkına sahip değildir. Kimse bunu küçük hesaplarıyla sessizce geçiştirme sorumluluğuna düşmemelidir.

Karmakarışık edilen devrimci teori, politika, strateji, taktik netleşecek, ayaklar altına alınan geleneklerimiz bu sürecin tahribatından kurtarılacak, devrimcilik arındırılacaktır. Öcalan'la dayanışma adına, barışı destekleme adına, bu görevin yerine getirilmesinin önüne çıkanlar, bütün bunlardaki sorumluluklarını da büyütmiş olacaktırlar.

NEYİ SAVUNUYORLARDI?

PKK başlangıçta neler savundu, dünden

DÜN

"PKK, günümüzde sömürgeciliğin, ırkçılığın ve her türlü eşitsizliğin arkasında duran gücün emperyalizm olduğuna, ilerlemek için emperyalist sistemden bir an evvel kopmak gerektiğine inanır (...) PKK, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilemeyeceği inancındadır." (PKK Kuruluş Bildirgesi)

DÜNKÜ, MARKSİZM-LENİNİZMDEN ETKİLENMİŞ BİR PKK'NIN SÖZLERİDİR. BUGÜNKÜ ABD ÇÖZÜMÜNÜ KABUL ETMİŞ, KENDİNİ EMPERYALİZMİN YENİ DÜNYA DÜZENİNE TESLİM ETMEYE HAZIR BİR PKK'NIN. BU FARK, TAKTİKLERLE AÇIKLANABİLİR Mİ? DEĞİŞEN KİMDİR? ABD Mİ? PKK MI? CEVAPORTADADIR.

BUGÜN

"Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD'nin Kürdistan'da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir... Ama bunu yaparken bir halkı kurban etmeye kalkışırsa, bunun onay görmeyeceğini herkes bilmelidir." (PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil BAYIK, 20 Haziran '99, Özgür Politika)

bugüne savundukları nasıl değişti? Bunlar, PKK programından başlayarak, yüzlerce belge ve yazıdan uzun alıntılarla aktarılabilir. Ancak bu gereksizdir. Bugün artık fazla bir anlamı yoktur.

Ama artık **“saçmalık”** derecesinde bir görüş de olsa, hala PKK’nın aynı çizgide olduğunu, değişikliklerin taktikler ve politik ustalık olduğunu, hatta asıl hedefin hala değişmediğini veya yola zaten **“barış”** için çıktıklarını söyleyenler karşısında bazı hatırlatmalar yapmakta yarar var.

Gerçekte bu yaklaşımlar da fazla ciddiye alınmayabilir. Çünkü Kürt milliyetçiliğinde teorinin bir ciddiyeti yoktur zaten. Örneğin, yıllarca sömürgecilik savunulup, sonra bütünüyle propagandif bir söylem olarak **“Türkiyelileşme”** savunulmaya başlandığında biz zaten baştan beri Türkiye partisiydik denilmemiş midir? Şimdi aynı teori **“biz barış adına yola çıktık”** diye yapılıyor.

Hayır, böyle bir şey yoktur.

Yola Türkiye oligarşisiyle Kürt dili üzerindeki serbestlik karşısında **“barış”** yapıp onun hizmetine girmek için değil, **“Bağımsızlık”** denilerek çikılmıştır.

Hedef, **“bağımsız birleşik Kürdistan”**dır.

Bunlar o kadar **“net”** ve **“kesin”** ifade edilen hedeflerdir ki, bir Kürt’ün bunların dışında bir şey savunması, ihanetle eşdeğerdi. PKK bu mantıkla Barzanicilerden Kürt milliyetçiliği temelinde örgütlenen reformist siyasetlere kadar bir çok kesimi ihanetçi olarak tanımlamıştır.

Bunlar tartışılmazdır, çünkü yine PKK’nın teorisinin en temel tezine göre **“Türkiye sömürgecidir”**.

“Emperyalist sistemden kopmak gerektiğini” söyler PKK. İlk belgelerinde, emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçilerinin düzeninin devrilmesini hedeflediğini yazar.

Yani başlangıçta **“devrim”** vardır PKK’nın önünde. PKK’nın ilk çıkardığı temel yazılı belgelerinden biri de zaten **“Kürdistan Devriminin Yolu”** başlığını taşımaktadır. Ortadaki bunca belge karşısında, yüzü kızarmadan hala **“Biz**

barış için yola çıktık” diyebilenlerin hiç bir ciddiyeti olamaz. Onlar için her şey, bir burjuva politikacısı açısından olduğu gibi önemsizdir, kitleleri aldatmak için her şey söylenebilir.

Halk savaşıyla, sömürge bir Türkiye’den ayrılıp bağımsız birleşik bir Kürdistan’ın kurulması olarak özetlenebilecek bu çıkış teorisi, yıllarca savunulan teoridir.

Bunları başlıklar halinde belirtmekle yetindik. PKK’nın geçmişten bugüne pek çok metinlerinde bunların değişik ifadeleri vardır. Bunlar yazılı belgelerde, sözlü açıklamalarda savunulmuştur ama süreç, **daha başından itibaren** de bu tesbitlere uygun gelişmemiştir. Örneğin PKK Programındaki, Kuruluş Bildirgesi’ndeki kesin ifadelerle rağmen emperyalizme pratik olarak hiç bir zaman karşı olunmamıştır. Halk savaşı denmiş, savaşın sınıfsal boyutu tümüyle yadsınmıştır.

Artık düzenle bütünleşmenin nasıl olacağının tartışıldığı bugün bile hala Kürt milliyetçilerinin yazılarında **devrim’den, sosyalizm’den** sözedilmesine rastlamak mümkündür. Ama altı boş sözlerdir bunlar. Ciddiyeti, inandırıcılığı, samimiyeti ve PKK’nın örgütlenmesinde, mücadelesinde, politikalarında bir karşılığı yoktur. Ama teoriyi ele alıştaki bu ciddiyetsizliğe ve tutarsızlığa rağmen, milliyetçiliğin bir hareketi nereden nereye savuracağının görülmesi açısından başlangıçta söylenenler hatırlanmalıdır. Bugüne bir den bire gelinmemiştir.

POLİTİKAYI NASIL KAVRADILAR, NASIL UYGULADILAR?

PKK, siyasi arenaya çıktığında kendini **Marksist-Leninist** olarak tanımladı. Partinin **“Kürdistan İşçi Partisi”** şeklindeki adı da bu tanımlamaya uygundu. Ama bunun dışındaki **politikalarında, taktiklerinde, örgütlenme biçimlerinde, çalışma tarzında, üslubunda** başka da bir uygunluk bulmak zordur. Kuşkusuz

Marksizm-Leninizmden değişik düzeylerde etkilenmeler devam etmekteydi, ama süreç her konuda **milliyetçilik lehine** bir evrim içindeydi.

Milliyetçilik kendini en açık biçimiyle Kürt milliyetçi hareketinin politika yapış tarzında göstermiştir. Bu tarz zaman içinde sola da sirayet ederek ciddi bir bozulmanın kaynağı olacaktır.

Bu tarzın sihirli sözcüğü **“taktikler”**dir. Öyle bir **“taktik anlayışı”** geliştirilmiştir ki, devrimciliğe, halkların çıkarına aykırı yapılan ne varsa, adı taktik olmuştur. Emperyalistlerle ilişkileri taktik diye yorumlanmıştır. Bugün bu ilişkilerin **“kullanılma”** olduğu itiraf edilmektedir.

Geliştirilen pragmatizm, PKK pratiğinde dost, düşman her şeyin birbirine karışmasını beraberinde getirmiştir. Barzani ve Talabani’yle kurulan ilişkiler, bu pragmatizmin çarpıcı örnekleridir. Kah dost olunmuş, kah savaşılmıştır. Bazen biriyle, bazen ötekiyle dost olunup, bir diğere karşı birlikte savaşılmıştır.

Türkiye soluna yaklaşım ise, tüm bu ilkesizlikler, çarpıklıklar karşısında eleştirecek güçleri susturma ve onları kullanma amacı çerçevesinde biçimlenmiştir. Türk solu, Kürt solu kavramları icat edilip, Türkiye Soluna sürekli aşağılamalarla, hakaretlerle, küçümsemelerle seslenilmiştir. PKK mevcut gücüne rağmen, Türkiye soluna destek olan değil, gelişmesini istemeyen bir konumda olmuştur.

Benmerkezcilik bu tarzın diğer karakteristik davranışdır. Dünyanın merkezine kendilerini koymuşlar, kimsenin politika bilmediğini iddia edip, herkesi kendi söylediklerine inanmaya, dahası kendi politikalarına tabi olmaya zorlamışlardır.

BU TARZIN SONUÇLARI; Solu ve bir çok ilerici kesimi bu söylemleri ve tarzlarıyla büyük ölçüde etkilemişlerdir. O hale getirilmiştir ki, **“ezilen ulus adına”** ne yapılırsa yapılsın meşrudur anlayışı kabul ettirilmek istenmiştir. Kendine güvensiz, ideolojisine güvensiz sol, güç baskılanması altında bunu büyük ölçüde de kabul

etmiştir. Hemen her türlü yanlış, çarpıklık, ezilen ulus edebiyatıyla görmezden gelinmiştir. Kürt milliyetçilerinin bu edebiyat içinde **“Türk solu”** kavramını adeta bir aşağılama, bir hakaret sözüne çevirmeleri sonucu, özellikle de Türk kökenli devrimcilerin kendi milliyetini söylemeye utanıldığı bir ortam yaratılmıştır.

Tüm bunların sonucunda, devrimciliği, Marksizm-Leninizm’i dejenere etmişler, burjuva ideolojisini ve burjuva politikacılığını sol saflara taşımışlar, üslupta, eylem biçiminde devrimcilere ait olamayacak ölçüler uygulamışlar ve bunları da “devrimci politika” diye göstermişlerdir.

NELERİ İNKAR EDİYORLAR?

Bu soruya verilebilecek en kısa cevap, **“neyi inkar etmiyorlar ki?”** şeklinde olabilir.

Sosyalizmi, devrimciliği, anti-emperyalistliği, enternasyonalizmi pratikte ve teoride adım adım inkarla gelişen süreç, İmralı’da toptan bir inkara ulaşmıştır.

İmralı’da inkar edilmedik, mahkum edilmedik bir şey bırakılmamıştır.

İnkarın karşılığında ise yeni kabuller vardır.

Dün yine sözde de olsa reddedilenler, mahkum edilenler meşrulaştırılmış, aklanmış, onaylanmış, kabul edilmiştir.

HERŞEY AÇIKTIR. SÖYLENENLERİN ANLAMI YORUM GEREKTİRMEYECEK KADAR ORTADADIR. KİMSE “DERİN ANLAM” TAHLİLLERİYLE SÖYLENENLERİ FARKLI GÖSTEREMEZ.

İŞTE SÖYLENENLER:

Aşağıda **yalnızca Öcalan’ın söylediklerinden** bazı tesbitler aktarıyoruz. Benzer tesbitler PKK Başkanlık Konseyi Üyeleri ve Kürt milliyetçiliğinin teorisyenliğine soyunan bazıları tarafından da değişik biçimlerde tekrarlanmıştır.

“Dünyada reel-sosyalizmin çözülüşü, genelde

otoriter ve totaliter rejimlerin geniş bir coğrafyada çözülüş ve çöküş sürecine girmeleri dünya çapında demokratik sistemin zaferine götürdü.”

“Demokrasinin, yüzyılın sonunda tam zaferini ilan etmesi, tekniğin, üretimin bu en muazzam çağında nedensiz olmayıp, demokratik sistemin mekanizmalarıyla yakından bağlantılıdır. Toplumları, dolayısıyla bireyleri, hiçbir sistem, kendi doğallığında bu kadar açığa çıkaramamış ve yaratıcı kılamamıştır. Gücünü özgürleştirmeden alır. Basit ve zor gelişir. Ama, sonuçlarının en hızlı ve güçlü görünen rejimden daha güçlü olduğu günümüzde tamamen kanıtlamıştır.”

“Sovyet sisteminin 1990’lara doğru çözülüşü, en az 200 yıl önceki Fransız İhtilali kadar demokratik dönüşüm üzerinde etkide bulunma potansiyeli taşır. Nasıl, Sovyet Ekim Devrimi Türkiye’nin ulusal kurtuluşunda en önemli dış katkıya yol açmışsa; bu çözülüş de yanı başındaki Türkiye ve diğer Türki Cumhuriyetler üzerinde Soğuk Savaş döneminden kalma ve demokratikleşmeyi zorlaştıran statükodan uzaklaşma yönünde, o kadar derinden olumlu gelişmelere yol açmıştır.”

“Günümüz demokrasileri... 20’inci yüzyılda... faşizmin total amansız diktatörlüğüyle, zıt yöndeki reel-sosyalizmin, totaliter rejimlerine karşı direnerek, yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan etmiştir.”

SÖZLER YORUM GEREKTİRMEYECEK KADAR AÇIK: SOSYALİZM, SOSYALİZMİN KAZANIMLARI İNKAR EDİLİYOR, EMPERYALİST DEMOKRASİ SAVUNULUYOR.

Bu sözler, hiç tartışmasız, kesin bir **SAF DEĞİŞTİRMENİN** ifadesidirler. Bu saf değişikliği diğer konularda da görülecektir.

**“SÖMÜRGEÇİ TC”
TEORİSİNDEN VAZGEÇİLMİŞ,
FAŞİST YÖNETİMİN**

DEMOKRATİK CUMHURİYET OLDUĞU SAVUNULMAKTADIR

“1990’lardan sonra birlik içinde Türkiye’de insan haklarında gelişmeler vardır. Bundan sonra isyan yanlıştır. Mesele çözüm yoluna girmiştir.”

“Tez antitezden yeni bir sentez doğar. Devlet-PKK karşıtlığı, Demokratik Cumhuriyet sentezine, zaferine yol açar.”

“Ben demokratik cumhuriyet çatısı altında toplanmak gerektiğine inanıyorum.”

“Günümüz Türkiye Cumhuriyeti istenilen düzeyde olmazsa da demokratikleşmede epey mesafe aldığı açıktır. Anayasal ifadesi de temel insan hakları, özgürlükleri konusunda kapsamlıdır. Uygulama sorunları daha ağırlıktadır. Kaldı ki, değişim ihtiyacı, kapsamlı ve tüm toplum kesimlerince istenmektedir. Cumhuriyet hem ilkesel, hem toplumsal temelde büyük bir demokratik hareketlenmeyi yaşamaktadır.”

DEMOKRATİK CUMHURİYET TEORİSİNİN SONUCU, İSYANIN, HALKIN SAVAŞININ İNKARI VE REDDİDİR

“Her ideoloji, inanç zora başvurmada da teknik basın-yayın başta olmak üzere olanaklarıyla, doğruysa kendini uygulayabilir. Yani bu anlamda da zor gereksizleşmiştir.”

“Türkiye’nin... batılama çabaları sonuç vermiştir. Toplum ve siyasi yapıdaki şiddet, nasıl ki bu yüzyılların devriminde önemli rol oynadıysa, artık bu anlamı yitirecek ve tarihin hurdalığına atılacaktır. Şiddet, gereksizleştiği gibi, her zamankinden fazla toplumun ilgisizliği ve çözümsüzlüğü nedeniyle ortada değersiz kalacaktır.”

“En zor sorunu böyle çözüme giderse artık şiddet onun devrimci, karşı- devrimci, darbeci, dinci biçimleri de gündemden oldukça düşeceklerdir. Batı tarzı sorunları ele alış hızlı bir süreçte girecektir.”

“Demokratik sisteme veya onun devlet yapısına bağlı olduktan sonra, her parti çözüm gücünü

zora başvurmada bulabilir.”

UKKTH’NI REDDEDİYORLAR

“Yetmişlerde moda olan, ve uygulandığında sadece, ayrı devlet anlamında yorumlanan 'ulusların kaderlerini tayin hakkı' gerçekten, bu yorumuyla bir çıkmazdı. Kürdistan pratiğinde, sorunu yokuşa sürme yanı ağır basıyordu.”

“PKK burada direndi. Kendini geliştirmeden ziyade aşırı tekrarlayarak direndi... Halbuki reel-sosyalizmin çözülüşünden, demokratik çözüm tarzını çıkarabilmeliydi. 'Ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesi'nin artık geçerliliğini yitirdiğini... görmeliydi.”

KÜRT İSYANLARI DA, GENÇLİĞİN 70’Lİ YILLARDAKİ MÜCADELESİ DE İNKAR EDİLİP DEVLET POLİTİKALARI SAVUNULMAKTADIR

“Atatürk’ün kurduğu Cumhuriyeti etkilense bile ne Hitler’in Almanya’sı , ne Stalin’in Rusya’sı gibi, cumhuriyeti aşırı totaliter kılmak istemedi, Fethi Okyar ile ikinci liberal deneme olan Serbest Fırka olayında da karşımıza çıkar. Liberal bir cumhuriyet gelişmesinden yanadır, ama, bunu felsefi ve toplumsal temelini yakalama gücünden yoksundur. Daha sonraki Kürt isyanları için de yapabileceğimiz yorum ayrı çizgidedir. Hatta, yerel güçlerin alışageldikleri genel nizamla gelememe, alışageldikleri başına buyruk yaşam ve sınırlı yabancı etkisi rol oynar ki, gelişen ve gittikçe güçlenen Cumhuriyet karşısında başarı şansları olamazdı.”

“PKK’nin kuruluş yılları; Soğuk Savaşın katı ideolojik kamplara ayrılmış... yıllardır. Ayrıca anarşik yanı ağır basan, demokratikleşmeyi pek tanımayan gençliğin; sağ-sol kamplara alabildiğine parçalandığı bir sürecin damgasını taşıyor.”

BAĞIMSIZLIKTAN VAZGEÇİLMİŞ, “TC” İLE BÜTÜNLEŞME, DEVLETİN HİZMETİNE GİRMEK SAVUNULMAKTADIR

“PKK, Cumhuriyeti parçalayan iddiasından onu güçlendiren temel olgulardan birisine dönüştürcektir.”

“Bununla kesinlikle bölücülük, ayrılıkçılık gelişmez. Tersine önü alınır. Zayıflama olmaz, yine güçlenme doğar. Devlete bağlılık gelişir. Çünkü, devlet artık daha fazla kendinindir.”

“... dil ve kültür özgürlüğü ağırlıklı bazı yaklaşımları geliştirirse, gerçekten tarihi bir aşama yakalanır. Bölge halkı, devleti demokratik irade-siyle tanıyıp birleşmeyle artık korku, endişe kalkar... benim devletim anlayışı gelişir. İsyan, çatışma zeminleri de böyle kalkar... anayasal vatandaşlık, ifade özgürlüğüyle bütünleşti mi, sorun büyük oranda çözüm yoluna girmiştir.”

“PKK sadece karşıt olmaktan çıkmakla kalmayacak, devletin en önemli destek gücü olacaktır.

“Ancak, demokratik çözüm tarzının zenginliği karşısında, ayrı devlet, federasyon, otonomi ve benzeri yaklaşımların bile, geri ve bazen çözümsüzlüğe yol açtığını pratikte görünce; demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma, bana çok önemli geldi.”

ANTI-EMPERYALİSTLİK İNKAR EDİLİYOR, EMPERYALİZM SAVUNULUYOR

“Birçok ülkede benzer sorunların belki de yüzyıllardan sonra bu yönlü yumuşamayla çözüldüğü ve Avrupa demokratik sisteminin bunun örnekleriyle dolu olduğu açıktır.”

“Gerçekten bu sistemi inançlı, ölçülü ve nasıl uyguladıklarını bilen toplumlar günümüzün en gelişkin toplumlarıdır. Devletleri, dünyada gücünü kabul ettiren devletlerdir. ABD ve İngiltere’nin dünyaya nasıl yön verdiği göz önüne getirilirse bu gayet açıktır.”

“Avrupa ülkelerinin deneyimi, tüm bu savaşların sonunda kararlı demokratik sistemi geliştirmiş ve bu üstünlüğe yol açarken, Batı uygarlığı bu anlamda, demokratik uygarlık olarak da adlandırılabilir. Çünkü gücünün altında bu sistemi geliştirmiş olması yatar. Demokratik sistem en az bilimsel-teknik üstünlük kadar önemlidir. Karşılıklı etkilemeleri güçlenmelerine yol açmış ve artık dünya uygarlığı anlamını da yakalamışlardır.”

“Demokrasi, adeta bir dil ve kültür bahçesidir. Günümüzün en gelişkin güçlü ilkeleri yine bunun açık ifadeleridir. Tüm Avrupa ülkeleri, Kuzey Amerika net ispatlarıdır.”

HALKLAR BİR YANA BIRAKILMIŞ, TÜRKİYE OLİGARŞİSİYLE BİRLİKTE EMPERYALİZMİN TAŞERONU OLMAK SAVUNULUYOR

“Doğru değerlendirilmesi halinde sadece geçmişin bu en ağır kilit sorunundan kurtulmakla kalmayacak, gelecek yüz yılda bölgede lider ülke olma şansını yakalaması anlamına gelecektir.”

“Türkiye burada büyük tehlikelerden korunma kadar, tersine yani güç kaynağına dönüştürme şansına sahip olacaktır. İçte ve dışta PKK’nin askeri savaş olanakları çözümle birlikte Türkiye’nin hizmetine girecektir.”

“... dış politikada itilen başta Avrupa olmak üzere bir çok mevziye girme ve gerçekten bölgede lider ülke konumuna yükselme bu çıkmazdan ve çatışma ortamından kurtulma ile yakından bağlantılıdır.”

“İç çıkmaz ve çatışma ortamının demokratik çözüm yolu, en çarpıcı etkisini dışa açılımda gösterecektir. En başta AB’ne üyelik sorun olmaktan çıkacak ve gerçekleşecektir.”

“Bölgesel liderlik özgücüne dayalı olarak, en iddialı konuma gelecektir. Özellikle Kürtlerin bölgesel dostluğu, bölgesel gücüne büyük katkı

sağlayacaktır. Tarihte olduğu gibi günümüzde ve gelecekte de Kürtlerin bu rolü Ortadoğu’da haklı ve güçlü olmanın temeli olacaktır. Stratejik bir tehlike olarak görülmekten çıkıp dayanılan temel bir güç haline gelecektir.”

“Bu temelde Balkanlardan Kafkasya’ya ve Orta Asya’ya kadar güçlenmenin yolu açılcaktır.”

Bunları söyleyenlerin devrimcilikle bir ilişkisi kalmamıştır artık.

Alıntıların bu kadarı yeterlidir. Gerçekte Öcalan’ın İmralı’daki mahkemede yaptığı birinci ve ikinci savunmaların, verdiği dilekçelerin, duruşmalar sırasında yargıçlara verdiği cevapların tümü, buraya alıntı olarak konulabilir ve hemen her satırı yukarıdakilerle aynı muhtevadaki görüşlerden ibarettir.

İMRALI’DAKİ “SON NOKTA”, PKK’NİN TASFİYESİ VE DEVRİMCİLİĞE BİR SALDIRIDIR

Öcalan, konuşmalarında İmralı’da “son nokta”yı koymak istediğini söylemekteydi.

“**Son nokta**”, emperyalizmin ve MGK’nın yönlendiriciliğinde bir tasfiye hareketidir.

Ama söylenenleri daha da vahim hala getiren PKK Başkanlık Konseyi’nin de tüm bu söylenenlere katıldığını açıklayarak tasfiyeye ortak olmasıdır.

İmralı’da neler söylendiğinin başlıklarını anmak, orada devrimci bir tahlil, öngörü, talep olmadığını ortaya koyuyor zaten yeterince.

İmralı’da **emperyalizmin, MGK’nın, oligarşinin duymak istedikleri** söylenmiştir.

Atatürk’e, misak-ı milliye, orduya, MGK’ya övgüler vardır. Emperyalizme övgüler vardır. Bazı emperyalist ülkeleri suçlaması bunu değiştiriyor, onlar da daha çok ABD’nin ve Türkiye oligarşisinin duymak istedikleri çerçevededir.

Oligarşinin yıllardır milliyetçi harekete ve devrimci harekete karşı savuna geldiği tüm tezleri doğrulayan teoriler geliştirilmiştir.

UKKTH'nın döneminin geçtiği, artık gerekli olmadığı, ulusların değil, farklı kültürlerin olduğu söylenmektedir. Bu, çıkışları dahil **her şeyi yanlış yaptıklarının** itirafıdır. Devamla, 70'lerden itibaren sağ-sol çatışmasının nasıl herkesi savurduğu, demokratik çerçevede mücadele etme olanaklarının olduğu, bunu yapmak gerektiği söyleniyor. Bu da her şeyin nasıl inkar edildiğinin açık kanıtıdır ve bu durumda oligarşinin dökülen kanın sorumlusu PKK'dır sözü kanıtlanmış olur. Yani PKK yanlışla başlamış, devlet kendini savunmuş olur. Böylece devletin her türlü katliamı, kaybetmeleri, işkenceleri, köy yakmaları, boşaltmaları **meşru** olur.

Tarihteki bütün Kürt isyanlarını aşağılıyor, yanlış diyor. Milli özelliğini tartışmak bile gereksizdi diyor. Keşke hiç olmasaydı diyor. Bütün bunlar, oligarşinin bile söylemeye cesaret edemediği kadar açık inkarcılıktır. Elbette çeşitli Kürt isyanlarının feodalizm içindeki yerleri, emperyalistlerle ilişkileri tartışılabilir, ama ne yazık ki zamanında bunları tartışanlara hain demişlerdir, şovenist, devletçi, kemalist demişlerdir. Bugün bunları söylemeleri devrimcilerin tutumunu kabul etmek anlamına gelmiyor, tersine Öcalan her şeyi reddedip devletin onyıllardır süren inkarcı, baskıcı tutumunu aklıyor.

PKK ŞİMDİ NEREDE?

1990-91'den itibaren "barış", "ateşkes" taktikleri çerçevesinde geliştirilen çizginin emperyalizmle ve düzenle bütünleşmeye yöneldiği daha açık görülür olmuştur; eleştirilerimizle bu yönelimin karşısında durmaya çalıştık, evet ortada bir tikanıklık vardı, o gün itiraf edilse de edilmese de gerçek buydu ve tikanıklık farklı tesbit ve çözümleri gerekli kılıyordu. Bu noktada PKK'yı ısrarla muhasebeye çağırdık. Ancak PKK muhasebe yerine, bu çizgiyi derinleştirmeye devam etti. Bir süre sonra emperyalizme açıktan övgüler düzülen, burjuva düzen partilerinden çözüm beklenen, "çözüm"ün artık tümüyle emperyalizmin kabul edebileceği bir

çerçeveyle çizildiği bir aşamaya gelindi. Bu noktada PKK'nın "**nereden nereye?**" geldiğini ortaya koyarak uyarı ve eleştirilerimizi sürdürdük. Artık geline nokta sorulması gereken ise, PKK'nın **nerede olduğu**, sınıf mücadelesinin neresinde hangi tavır ve konum içinde olduğudur.

Bugün artık PKK'nın lideri, yönetici mekanizmaları tarafından açıkça "**amerikan-cılık**" yapılmaktadır. Bu ideolojik yenilgi ve savrulmanın varabileceği "**son nokta**"lardan biridir. Ama buna rağmen, sürecin çok çeşitli etkenler altında geliştiğini hesaba katarak belki her şeyin henüz nihai sonucunu, biçimini almadığı söylenebilir. Ama geline noktanın tesbiti yine de önemlidir.

Anti-emperyalistlik yoktur; Bugün açıkça ABD'ye sizin tahakkümünüze karşı bir diyeceğimiz yoktur denilmektedir. Yaşanan onca musibete rağmen hala ABD'ye, Avrupa'ya çağrılar yapılmakta, "Türk-Kürt çatışması çıkar" diyerek emperyalist müdahaleye davet çıkarılmaktadır. Genelmay kemalistliği savunulmaktadır. Yani emperyalizme karşı tavır alan bir kemalistik de yoktur. Düpedüz bugünkü Amerikancı genelmayın, düzenin kemalistliği savunulmaktadır.

Anti-faşist, anti-devlet özelliği yok olmuştur. "Devletimiz" üslubunun benimsenmesi ve devlete övgülerle, demokratik cumhuriyet tespitleriyle geçmiş söylemlerinden tamamen farklı, doğrudan devleti yücelten kendi varlıklarını inkar eden bir çizgiye gelmişlerdir. Bu çizginin devrimcilikle hiç bir ilgisi yoktur. Düzeni meşrulaştıran devrimciliği meşru görmeyen reddeden bir çizgidir.

Demokrathği da tartışılabilir. Anti-emperyalizmin, anti-faşizmin, anti-devletin olmadığı yerde demokratlık olamaz. Keza oligarşiye Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da "**em-peryalist**" rol biçilmiş, birlikte bu rolü oynayalım demişlerdir. Bu, açıkça halklara saldırı politikasıdır. Demokratlıkları, Kürt dili ve kültürünü savunmaları kadardır. Bununla sınırlıdır. Bunları savunmak için doğal ki, ne illegal olmaya, ne si-

lahlı mücadeleye, ne ölmeye ne de öldürmeye gerek yoktur. Düzen bunları kendi yeniden yapılandırma projesi içinde gündemine almıştır.

İmralı'da ABD çözümü savunulmuş ve bu çözüm halen yürürlüktedir. PKK da bu çözümü kabullenen bir siyasal, pratik tutum içindedir. PKK'nin nerede olduğu ABD çözümü karşısındaki tavrıyla belirlenmektedir.

ANLATILANLAR BİZ YENİLDİK DEVLET KAZANDI DEMEKTİR

Devlet kazandıysa sen yenilgiyi itiraf ettiysen artık hiçbir rolün, iddian kalmamış demektir. Anlatılanlar ders çıkartma değil, ideolojik politik yenilginin açık ve kesin itiraflarıdır. Bu durumda ideolojik ve politik olarak PKK diye bir şey ortada kalmamıştır. Kendi kendisini tasfiye etmiştir. Pazarlık şansı da kalmamıştır. Kendisini tasfiye eden bir güç pazarlık edemez. Ettiği noktada kendisini aldatır. Birileri kullanır. Bugün yapılan sadece tasfiyenin fiziki olarak nasıl yapılacağıdır. Bu program devletin programıdır.

EĞER BU ÇİZGİDE DEVAM EDİLİRSE TASFİyecİLİĞİN BAŞ SORUMLUSU BAŞKANLIK KONSEYİ OLACAKTIR

Başkanlık Konseyi bu görüşlere katıldığını açıklamıştır. Ve dünya devrim tarihine devletin tasfiye operasyonunu gönüllü olarak kabul etmiş bir örgüt olarak geçecektir. Başkanlık Konseyi bu yoldan geri dönmelidir. Devletin tasfiye operasyonunu kabul etmemelidir. Hayır, biz hem bu görüşleri savunup hem de mücadeleye devam ederiz diyorsa bu çelişkiyle sürdürülecek mücadelenin hiç bir sonuç yaratması mümkün değildir. Meşru olmadığı, yanlış olduğu açıklanan bir çizgide yapılan mücadele, yalın hali ile bile

bile intihar etmektir. PKK, bu noktada halka hesap vermek zorunda kalacaktır. Halk yanlış olduğunu bilerek neden bedel ödendiğinin hesabını sorma hakkına sahip olacaktır. Veya yanlış bilinen çizgide ısrar başka güçlerin hesabına çalışmayı getirecektir. Türk, Kürt çatışmasını bu günkü aşamada oligarşi istemiyor. İstemesi kendini inkar anlamına gelir. Bunu sadece emperyalistler ister. Başkanlık Konseyi emperyalistlerin isteğine göre hareket etmeyecekse Kürt, Türk çatışması çıkar söyleminin yerine **“emperyalistler ve işbirlikçiler halkları çatıştıramaz. Birbirine düşüremez. PKK bu oyuna gelmeyecektir”** demelidir. Aksi halde emperyalizmin denetimindeki bu çatışmanın veya programın sorumlularından biri de PKK olacaktır. Bu PKK'nın UÇK olması demektir. **Hala bir parça anti-emperyalistlik, demokratlık, ulusallık kalmışsa mevcut yoldan geri dönmelidir.**

SORUN TÜM TÜRKİYE SOLUNUN SORUNUDUR

Mevcut ideolojik politik yenilgi, devlete teslimiyet, kendini inkar, yalnız PKK'yı ilgilendiren bir sorun değildir. Bütün Türkiye devrimcilerini, bütün halkları çok yakından ilgilendirmektedir. Halkımız ve dünya halkları bu yenilgiyi yalnız PKK'nın değil, milliyetçiliğin değil, devrimcilerin yenilgisi olarak kabul edecek ve oligarşi bu zeminde halkı umutsuzluğa sürüklemek isteyecektir. Böyle de yapıyorlar Bunun için PKK, “benim sorunum” deyip işin içinden çıkamaz. Bu sorun gerek halkımız gerek Türkiyeli devrimci ve ilericiler, gerekse tüm dünyadaki anti-emperyalist, anti-faşist bütün kesimler tarafından tartışılıp ders çıkartılmalıdır. Bu tartışma devrimciliğin ne olup olmadığını, oportünizmi, reformizmi, milliyetçiliği her türlü sapkın teoriyi yeniden gündeme getirmelidir. Kim ne dedi, kim ne yaptı, Marksizm-Leninizm nasıl kirletilmeye kalkıldı? Kim hangi amaçlar için bunu yaptı. Emperyalizme ve oligarşiye nasıl kozlar verildi? Bu ve daha birçok sorun bu ze-

minde çok açık ve net tartışılmak zorundadır. Hiç kimse bu tartışmaların üstünü kanla, yüksek sesle, provokasyonlarla örtemez. Bu tartışma halkımızın geleceği için vazgeçilmezdir. **Bu tartışma halk içinde yapılmalıdır.** Kanı dökülen, bedel ödeyen haktır. Bütün halklardır. Bütün devrimcilerdir. Bedel ödeyenlerin sorma, tartışma, sorgulama, yargılama, ders çıkartma hakkını hiç kimse engelleyemez Bu sorgulama artık hiçbir şekilde kapatılamaz.

DOĞRULAR, YANLIŞLAR AÇIĞA ÇIKMIŞTIR; PKK HESAP VERME DURUMUNDADIR; ÖZELEŞTİRİ YAPMA DURUMUNDA OLAN DA PKK'DIR

PKK hesap sorma, niye yapmadınız, niye desteklemediniz deme durumunda değil, hesap verme durumundadır. Eski üslupla hiçbir yere varamazlar. Kaldı ki eski üslubu, yani hesap soran, kendini arzın merkezine koyan, herkesi etrafında döndürmek isteyen süreci kendileri kendi elleriyle bitirmişlerdir. Yer değiştirmişlerdir.

Çok açık tarihi gerçek bizim doğruları söylediğimiz, onların ise bu doğrulara “devletçi”, “kemalist” diye cevap verdikleridir. Şimdi herşey çok açık, daha kesin ve net açığa çıkmış, tablo değişmiştir. Kendilerinin değil, bizim ve birçok devrimcinin söylediklerinin gerçek olduğu ortaya çıkmıştır. Milliyetçiliğin çıkmaz olduğu ortaya çıkmıştır. Biz onlara yirmi yıldır, hatta otuz yıldır bu gerçeği her vesileyle söyledik. Onlar hakaretlerle cevap verdiler. Bu gerçekleri görmek, bilmek için ne yirmi yıl, ne de bir kaç yıl bedel ödemeye gerek yok. Sıradan asgari Marksist-Leninist bilgisi olanlar dahi bu gerçeği bilirler. Marksizm-Leninizm’in bilimsel gerçeğini değiştirmeye milliyetçiliğin gücü yetmez... Değiştirmeye kalktılar. Yaşanan somutu, halkın çıkarlarını yok saymaya kalktılar.

DOSTLUĞUMUZ VE ELEŞTİRİMİZ BİR BÜTÜN OLMUŞTUR

Bütün yanlışlıklara rağmen, anti-devlet, anti-faşist, demokrat bir niteliğe sahip olunan her noktada destekledik. Yanlışları eleştirerek doğruyu göstermek istedik. Ama korkunç bir kendini beğenmişlik, korkunç bir güce tapma, onun üzerine tepinme, ne oldum delisi olma, demagoji, abartı ile gerçekler küllenmeye çalışıldı. Bu yolun devrimci olmadığı, bu yolun halkları kurtuluşa götüremediği bir kez daha PKK deneyimleriyle ispatlanmıştır. Ne yazık ki emperyalizm dünyanın her tarafında milliyetleri dinleri mezhepleri körüklüyor ve yine ne yazık ki, ne acı ki kimileri bu oyuna geliyor. Türkiye halkları bu oyunlara karşı bilinçlenecek ve emperyalizmin kışkırtma politikalarını bozacaktır. Devrimcilik üzerindeki kir ve pas ortadan kalkacak, halkların birlikteliğini esas alan, iktidarını esas alan, ortak mücadele yeniden yükselecektir.

ÖDENEN BEDELLERE SAYGI MUHASEBE DEMEKTİR

Ağır bedeller ödenmiştir. Doğrudur, herkes bedel ödemiştir. Ama en çok PKK ödemiştir. Bu da doğrudur, ama artık bu noktaya saplanıp kalınamaz. Mücadelenin, bedel ödemenin gereksiz, yanlış olduğunu kendileri söylemektedir. O halde artık bedel ödedik üzerinden tartışma bastırılamaz. Zararın neresinde dönerseniz kardır. Kendinize saygı için, şehitlerinize, tarihinize saygı için bu muhasebe gereklidir. Bu muhasebe ahlaki olarak da gereklidir. Artık hiçbir şeyin üzeri, taktik politika diyerek, insanları başka düşüncelere kapatarak, sağa sola devletçi, kemalist diyerek kapatılamaz. Gerçekleri gizlemenin hiçbir yararı yoktur. Bu silah sizi vurur, sizi çürütür ve altından kalkamazsınız. Cüretli olmak zamanıdır. Bir hareket tıkanabilir. Yanlış yapabilir. Bunlar anlaşılabilir. Ama bir hareket bunlardan ders çıkartıp devrime nasıl yü-

rüyeceğinin hesabını yeniden yapar. Ben yanlış yaptım deyip bütün tarihini geçmişini eylemini ideolojisini devlete teslim etmez. Devlete sen haklısın demez. Olabilir. Dünya devrimler tarihinde devrimci hareketler onlarca kez yenilmiştir. Bütün örgütsel varlıkları yok olmuştur. Ama devrim iddiasını koruyarak kendilerini düzeltmiş yeniden ayağa kalkmış ve devrime yürümüşlerdir. PKK bunu yapmalıdır. Doğrudur. Bütün stratejik, taktik, ideolojik görüşleri çökmüştür. Ama PKK devrim iddiasıyla yola çıkmıştır. Devrimci bir potansiyeli taşımaktadır. Bu zeminde **Türkiye devletine biat etmeyi değil, devleti yıkmanın stratejisini geliştirmelidir.**

MİLLİYETÇİ DEĞİL DEVRİMCİ ÇİZGİ

İdeolojik iflas sergilendikten sonra hala çözümden, zaferden, yüzyıllık Kürt-Türk savaşından söz etmenin anlamı nedir?

Ortadoğu’da yenilen hiç bir güç, hiç bir zaman yenildiğini kabul etmez. Bu, direnişin ifadesi olarak bir “kabul etmeme” değildir. Yalnızca kendi gerçeğini gizlemenin bir ifadesidir. Köylülük abartıcılığı ve Ortadoğu kurnazlığı devrimci politikanın yerini alınca bu tür ucube durumlar ortaya çıkıyor. Bundan çıkılmalı, gerçeğe dönülmelidir.

Mevcut teslimiyeti reddedip, mücadelenin devrimci bir muhtevada devamını sağlayabilecek devrimci bir strateji, Kürt milliyetçiliği etrafında şekillenmez. Zaten PKK’yı bugüne getiren bu milliyetçi çizgidir. Milliyetçi çizgi tümünden reddedilmelidir. Bütün Türkiye halklarının çıkarlarını temsil edebilecek çizgi,

Bir hareket tıkanabilir. Yanlış yapabilir. Bunlar anlaşılabilir. Ama bir hareket bunlardan ders çıkartıp devrime nasıl yürüyeceğinin hesabını yeniden yapar. Ben yanlış yaptım deyip bütün tarihini geçmişini eylemini ideolojisini devlete teslim etmez. Devlete sen haklısın demez. Olabilir. Dünya devrimler tarihinde devrimci hareketler onlarca kez yenilmiştir. Bütün örgütsel varlıkları yok olmuştur. Ama devrim iddiasını koruyarak kendilerini düzeltmiş yeniden ayağa kalkmış ve devrime yürümüşlerdir.

Türkiye devriminin çizgisidir. Bu çizgi halkları bölüp her halka göre strateji yaratmayı değil, bütün halkların birlikte örgütlenmesini birlikte mücadelesini ve iktidarını esas alır. İşte PKK devrimci potansiyelini tümünden yitirmeden çizgisini bu zeminde tartışmalı, devrimciliği bulmalıdır. O zaman tartışma çok daha sağlıklı olacak ve o zaman PKK gerçekten iddiasında samimidir, cüretlidir denebilecektir. Aksi halde PKK’nın kendini sorgulama yeteneği dahi olmadığı, siyasi iradesini tümünden kaybettiği ortaya çıkacaktır. Bu yol PKK için yeni açmazlar, daha karanlık günler demektir. Bu yol tercih edilmemelidir. **PKK kendisini Türkiye devrimci hareketinin bir unsuru olarak görmelidir.**

PKK’nın yeni misak-ı milli projesi Kafkaslar’a, Ortadoğu’ya, Balkanlar’a yayılma politikası Turgut Özal’ın politikasıdır. “**Anayasal vatanlaşlık**” gibi söylemler, Demirel’lerin bütünüyle oyalama amaçlı politikalarıdır. Emperyalistlerin, işbirlikçilerin politikalarında ne Kürt ne de başka hiçbir halkın çıkarı olamaz. Bunları savunmak devrimcilerin işi olamaz. Savunanların devrimcilikle de ilişkisi olamaz.

6. Kongre kararlarıyla, aynı dönemlerdeki “8 madde”nin ve İmralı’daki savunmanın hiç bir ilgisi yoktur. Nasıl bir silahlı savaş sorusu da yeniden cevaplanmak zorundadır. 15 yıl savaşık, 15 yıl daha savaşırız söylemi bir şey ifade etmez. **NE İÇİN** savaşacaksınız, **NASIL** savaşacaksınız sorularını cevaplamak gerekir. 15 yıl bu strateji ve politikalarla savaşılmıştır. Kazanılan başarılar ve mevziler vardır; ama tıkanmıştır. Tekrarın getirebileceği hiç bir şey yoktur.